

Eleccions 2008 al Congrés dels Diputats
Programa electoral

Objectiu: **1a**
un país de 1a

(per això volem la independència)

esquerra

Eleccions 2008 al Congrés dels Diputats

Programa electoral

El programa d'Esquerra per les eleccions al Congrés 2008 ha estat coordinat i redactat per la Vicesecretaria General d'Acció Política amb el suport de la Vicesecretaria de Coordinació Institucional, la Secretaria de Política Econòmica, la Secretaria de Política Cultural, la Secretaria de Política Social, la Secretaria de Política Territorial, la Secretaria de Justícia i Seguretat i la Secretaria de Política Internacional i les secretaries tècniques corresponents.

Amb les aportacions dels responsables polítics i tècnics del Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats i al Senat; la Secretaria de la Dona; les JERC; la Comissió Sectorial de Cooperació Internacional, Pau i Solidaritat; la Comissió Sectorial de Comerç, Turisme i Consum; la Comissió Sectorial de Polítiques per a Gais i Lesbianes; la Comissió Sectorial d'Universitats i Recerca; la Comissió Sectorial de Justícia; la Comissió Sectorial de Política Econòmica i Financera; el Fòrum Sindical; la Comissió Sectorial de Polítiques d'Immigració; la Comissió Sectorial de Política Lingüística; la Comissió Sectorial de Defensa i Seguretat; la Comissió Sectorial de Benestar Comissió Social; la Comissió Sectorial de Societat de la Informació; la Comissió Sectorial de Moviments Socials; la Comissió Sectorial de Política Territorial; la Comissió Sectorial de la Unió Europea i Política Internacional; la Comissió Sectorial de Treball, Autònoms i Economia Social; la Comissió Sectorial de Sanitat; la Comissió Sectorial de Cultura; la Comissió Sectorial d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; la Comissió Sectorial d'Empreses d'Indústria i Serveis; la Comissió Sectorial d'Esports; la Comissió Sectorial d'Ensenyament i la Comissió Sectorial de Medi Ambient i Energia.

I també donem les gràcies a totes aquelles aportacions tant a títol personal com d'organitzacions que ens han ajudat a confegir aquest programa.

SUMARI

5 **PRESENTACIÓ**

7 **OBJECTIU: UN PAÍS DE PRIMERA**

PROGRAMA DE TREBALL

15 **UN MARC ECONÒMIC I PRODUCTIU FAVORABLE**

15 POLÍTICA ECONÒMICA, FISCAL I FINANCERA: CLAU PER AL NOSTRE FUTUR

17 AFAVORIM LA COMPETITIVITAT DE LES EMPRESES

19 CAPITAL HUMÀ: LES PERSONES COM A ACTIU PRINCIPAL

25 DEFENSEM LA NOSTRA SOBIRANIA EN COMERÇ, CONSUM I TURISME

28 EL NOSTRE SECTOR PRIMARI: UN MODEL QUE CAL PRESERVAR

31 **PLENA CAPACITAT DE GESTIÓ DEL TERRITORI I DELS RECURSOS NATURALS I ENERGÈTICS**

31 INFRAESTRUCTURES I MOBILITAT: PROU DE DÈFICITS, MÉS CAPACITAT DE DECISIÓ

37 UNA POLÍTICA AMBIENTAL I ENERGÈTICA EUROPEA

43 **UNA APOSTA DECIDIDA PER LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES DEL BENESTAR**

43 FINANÇAMENT I GESTIÓ PROFESSIONAL DE LA SALUT

45 UN DRET UNIVERSAL: POLÍTIQUES SOCIALS PER A TOTHOM QUE HO NECESSITI

50 EDUCACIÓ, UNIVERSITATS I RECERCA: MÉS INVERSIÓ I RESPECTE COMPETENCIAL

53 L'HABITATGE, EL REPTA PENDENT

55 PODER JUDICIAL INDEPENDENT I AL SERVEI DE LA CIUTADANIA

59 SEGURETAT: UN DRET INDIVIDUAL, UN DRET SOCIAL

61 **DRETS DE CIUTADANIA PER UNA SOCIETAT MODERNA, LLIURE I INTEGRADORA**

61 POLÍTIQUES DE DONES

66 UNA POLÍTICA D'IMMIGRACIÓ RESPONSABLE, JUSTA I DE FUTUR

69 EL JOVENT TÉ EL DRET DE DECIDIR

73 LA CULTURA I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ, PLURALS I DESCENTRALITZATS

75 ESPORT: CIVISME, NACIÓ I QUALITAT DE VIDA

76 EL CATALÀ: UNA LLENGUA, UNS DRETS

77 ESQUERRA: IMPULSORA I GARANT DE DRETS

PER A PERSONES GAIS, LESBIANES, BISEXUALS I TRANSSEXUALS

80 LAÏCITAT, EL RESPECTE DELS DRETS DE LLIBERTAT RELIGIOSA

81 SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ PER A TOTHOM

83 FOMENT DE LA PAU I COOPERACIÓ COMPROMESOS, POLÍTICA EXTERIOR DESCENTRALITZADA

PRESENTACIÓ

Anna Simó, vicesecretària general d'Acció Política

Esquerra encara les eleccions a les Corts espanyoles del 9 de març amb propostes i forces renovades per consolidar una societat avançada i per a tothom i per refermar el compromís per la construcció nacional dels Països Catalans i la defensa dels interessos individuals i col·lectius. I ens hi presentem com el que som: un partit que té memòria, que sap què ens juguem a Madrid, però que, sobretot, assumeix el compromís de treballar des d'una òptica nacional i d'esquerres al Congrés dels Diputats per situar el nostre tros de món a primera divisió.

Un partit amb sensibilitat social i territorial que assumeix el compromís de treballar per canviar les situacions d'injustícia social, de limitació dels drets individuals, col·lectius i nacionals i de desequilibri territorial, cultural, generacional, de gènere...

Esquerra som la garantia de la defensa de cotes més altes de llibertat nacional i de justícia social, també a Madrid. El nostre és un compromís efectiu, perquè Esquerra és un partit que demostra, dia a dia, en les institucions en què som presents, la capacitat de donar respostes i proposar solucions, d'escoltar la ciutadania i les seves associacions, de generar projectes útils i de futur.

D'una banda, per a la millora dels serveis que rep la ciutadania, en qualitat i quantitat, del tot insuficients encara per satisfer les necessitats existents i els projectes de futur. De l'altra, el treball tossut per resoldre els vells reptes, que requereixen d'actuacions profundes, persistents i de llarg abast.

Abans que res, som una força política amb un projecte nacional, social i territorial clar, un projecte que dóna cos a les més de 600 propostes concretes, pragmàtiques i transformadores que conformen el Programa per a les pròximes eleccions. Unes propostes que són la síntesi d'un treball més extens elaborat amb l'aportació de les secretaries nacionals i de les comissions sectorials d'Esquerra, dels nostres representants a les Corts espanyoles i de les aportacions de col·lectius molt diversos.

Un treball extens que es recull en aquest document que fem arribar a entitats, associacions i professionals per fer-vos partícips de les línies de treball que han de regir la nostra actuació durant la pròxima legislatura a les Corts espanyoles.

Esperem que aquest document us sigui útil per conèixer el projecte de defensa de les nostres institucions i del teixit social i econòmic que treballa i que arrisca; de construcció d'espais de sobirania i de reversió dels dèficits que es deriven de la nostra dependència de l'Estat i que limiten la qualitat de vida, el benestar i la competitivitat que ens mereixem.

Finalment, volem fer un agraïment a totes les persones i electes que han treballat durant la legislatura que ara s'acaba per ser a Madrid l'Esquerra catalana útil, per ser un factor de renovació política i social. Sense vosaltres no hauria estat possible el treball fet, el treball iniciat ni l'elaboració d'aquest full de ruta per a la nostra acció a Madrid els pròxims quatre anys.

OBJECTIU: UN PAÍS DE PRIMERA

Joan Ridao, cap de llista d'Esquerra al Congrés

1 CAP A LA MAJORIA SOCIAL PER LA INDEPENDÈNCIA

El gran repte del catalanisme del segle XXI és tornar a esdevenir un catalanisme de masses, obert a les noves generacions. Un catalanisme de destí, socialment inclusiu, que no es mira l'origen i la condició de les persones, sinó l'horitzó a què volen arribar.

El moment que viu Catalunya és complex. Constatem una evident desorientació sobre el futur, una decebedora manca de perspectiva política que ens il·lusioni com l'Estatut del 30-S, per tal d'afrontar els reptes polítics, econòmics i socials del futur. Per això, abans que res, cal superar la nostra autoindeterminació, marcar les prioritats estratègiques sobre tot allò que volem que el país excel·leixi d'aquí a uns anys.

Hem d'afrontar reptes polítics, econòmics i socials.

REPTES POLÍTICS

En primer terme, els reptes polítics. No es pot viure ignorant el que voldríem ser.

L'única sortida a l'actual marc polític és tenir Estat i construir una majoria social i política per obtenir-lo. El dret a decidir no és un principi nacionalista, és el principi democràtic per excel·lència.

Precisament, si l'objectiu és el de tenir Estat en el marc de la Unió Europea, hem de fer de la necessitat una virtut: l'Estatut del 30-S ha estat una oportunitat perduda, certament. Però ha estat una oportunitat guanyada per a la presa de consciència. El nombre dels qui volen la independència no deixa de créixer i oscil·la entre el 17 i el 30%. Els resultats són visibles en forma d'apatia, desmobilització o, com es diu ara, d'una desafecció creixent que s'alimenta, sobretot, de la percepció del maltractament de què ha estat objecte Catalunya per part dels successius governs espanyols. Avui, l'opció més convenient per al catalanisme és la del creixement econòmic. La demanda de més autogovern i de sobirania creixerà si aconseguim fer entendre que això comportarà més creixement econòmic i, consegüentment, més benestar.

Efectivament, per a una gran majoria, sense ser políticament independentistes, tot i que ho siguin emocionalment, l'Espanya radial i metròpoli ja no enreda. Són gent, a més, de tota condició: que parlen català o castellà, nascuts aquí o fora. Però tots tenen una cosa clara: Espanya és avui un fre que ens impedeix obtenir la prosperitat que ens mereixem en funció del nostre esforç. I que té plena consciència que estem pagant ja fa anys un preu massa oneros per la nostra dependència i, potser per això, cada dia més associen el dret a decidir a la idea d'una causa justa, noble, per la que val la pena lluitar. L'existència d'un creixent sobiranisme de la quotidianitat vol dir que cada dia més gent desitja que els seus interessos es gestionin bé i des de la proximitat.

Per això, exhaurida la via estatutària, és hora de pensar en alternatives que tinguin com a objectiu l'exercici del dret a decidir per majoria el nostre estatus polític futur.

L'objectiu immediat és el de crear gradualment espais de sobirania, estructures pròpies d'Estat, des de les institucions catalanes i amb la màxima influència possible en la política espanyola.

El dret a decidir en majúscules ha de ser la culminació d'un procés de canvis polítics, institucionals i socials previs si no volem malbaratar el potencial democràtic que té aquest instrument. No es pot construir un país amb el 51% sobre el 49%; però tampoc que el 49% s'acabi imposant sobre el 51%.

REPTES ECONÒMICS

En segona instància, reptes econòmics. Les perspectives són raonablement favorables.

La nostra economia creix sobre bases més sòlides, perquè tot i la gradual desacceleració d'alguns sectors com la construcció, les exportacions i la inversió en béns d'equipament van en augment. Això significa que s'està operant un canvi de patró de creixement econòmic; després d'anys de crisi, el sector industrial recupera dinamisme. I segons totes les evidències, anem cap a un model tecnològic avançat. Perquè, d'una banda, ja som una de les primeres regions europees en sectors com el químic, el farmacèutic, l'electrònic o l'automoció i de l'altra, el nostre turisme està transitant des d'un model de sol i platja, escassament sostenible, cap a un model més modern i diversificat, que destaca per la presència de creuers i pel turisme de negocis.

COHESIÓ SOCIAL I BENESTAR

En tercer lloc, els reptes associats a la nostra cohesió social i al nostre benestar.

Al costat dels canvis econòmics en els pròxims anys caldrà fer importants esforços per adaptar el nostre estat del benestar a la fortíssima pressió que hi exerceixen fenòmens com l'envelliment (més d'1,2 milions de catalans i catalanes majors de seixanta-cinc anys) i la nova immigració (el milió i mig d'estrangers que hem d'incorporar.)

Igualment, en una època de bonança i creixement econòmic, la pobresa continua registrant els mateixos percentatges que l'any 2000. Una realitat que demostra que no hem sabut del tot redistribuir la riquesa. Les situacions d'exclusió van afectar gairebé un 25% dels nuclis familiars catalans entre el 2003 i el 2004, i es va convertir en un problema persistent per a un 11% de les persones. El problema és que les baixes pensions impossibiliten que els col·lectius amb menys recursos puguin abandonar aquesta situació de pobresa. Les vídues, els jubilats, les famílies monoparentals, els joves, a més dels immigrants i la gent sense estudis són els col·lectius que pateixen més dificultats. Hem d'afrontar, doncs, el repte de la cohesió social i fer-lo compatible amb un creixement harmònic i ordenat de la nostra economia perquè continuï generant ocupació i redistribuint riquesa.

Amb tot, en aquest apartat del benestar i la cohesió s'han produït algunes millores en capítols com l'educació, la salut o els serveis socials. Però continua havent-hi mancances importants que cal resoldre.

- a) En educació, els resultats que Catalunya obté tant a nivell d'ESO com d'escolarització postobligatòria no són en cap cas acceptables per un país com el nostre, que vol estar al capdavant de la societat del coneixement. Per això, seguint l'estela del Pacte Nacional per a l'Educació impulsat per Esquerra en l'anterior legislatura, necessitem una Llei d'Educació que ens permetrà disposar d'un sistema educatiu encaminat a l'equitat i a l'excel·lència.

- b) La nostra sanitat pública necessita una fórmula de finançament estable i suficient, vinculada a la capacitat de decisió i de planificació sobre els recursos propis a mig i llarg termini.
- c) El deute històric en matèria de serveis socials continua sent un llast de cara al futur, tot i que l'aportació de la Generalitat i el dinamisme del sector d'iniciativa social puguin pal·liar transitòriament els efectes negatius d'aquesta discriminació. No en va, Catalunya rep un finançament per habitant de l'ordre de la meitat que el de les comunitats de règim comú millor finançades: el dèficit se situa al voltant d'uns 120 milions d'euros l'any.

2 DOS PROBLEMES ENDÈMICS: INFRAESTRUCTURES I DÈFICIT FISCAL

Al marge de la desorientació i dels grans reptes polítics, socials i econòmics, la sensació d'impotència, de l'esclat d'indignació que té a veure amb les nostres deficientes infraestructures i amb un model de finançament injust; factors que són percebuts com a mals gairebé endèmics, sense aparent solució. Precisament, entre les raons que van justificar la gran manifestació de l'1-D, hi havia la discriminació crònica en matèria d'inversions de què ha estat objecte Catalunya per part dels successius governs de l'Estat.

Aquest clima, sens dubte, tindrà continuïtat properament amb la negociació del nou model de finançament. Fins i tot alguns sectors polítics, socials i econòmics refractaris fins no fa gaire a denunciar aquesta situació, han acabat rebel·lant-se.

INFRAESTRUCTURES

En infraestructures, l'eix mediterrani, que correspon a una de les zones més dinàmiques i competitives des del punt de vista econòmic de l'Estat, simplement no existeix. Però el fet més greu és la desinversió crònica per part de l'Estat. En el període 1990–1996 (de govern socialista) la inversió en infraestructures no va superar l'11% de la mitjana de l'Estat, i en el període 1996–2004 (de govern conservador) va ser de l'11,9%. L'any passat, ja amb el nou Estatut, el 13,9%, molt lluny del 18,85% preceptiu legalment. A més, l'Estat només executa el 74% de l'obra pressupostada. Per tant, de cada quatre anys, a l'Estat li surt un pressupost de franc.

I això és el que explica que tinguem avui més de cinc-cents quilòmetres de la nostra xarxa bàsica congestionada. Que set de cada deu vies ràpides siguin de peatge, mentre que a Espanya ho són dues de cada deu. Que durant anys s'hagi invertit molt poc en les rodalies i els trens regionals, malgrat que entre 1990 i 2004 es va doblar el nombre d'usuaris (de 64 a 115 milions). Que alguns trams ferroviaris mantinguin un baix nivell de freqüència i tardin, per fer escassos quilòmetres, el mateix temps que als anys 1950. Que l'any passat hi hagués fins a 470 avaries a rodalies. Que disposem de catenàries de la postguerra i que en anys no s'hi hagi construït ni un sol metre de via que no sigui d'alta velocitat. Que l'aeroport del Prat dels 30 milions de passatgers i més de 100.000 tones de càrrega a l'any, hagi hagut d'esperar durant anys i panys la seva ampliació...

En aquest sentit, cal dir que l'acord per d'aplicar la DA 3a de l'Estatut sobre infraestructures és un acord raonable, estem parlant de 4.330 milions pel 2008. Però la malfiança està totalment justificada. A més, haurem de convenir tres coses: en primer lloc, que això no servirà per compensar totalment ni l'abandonament sistemàtic a què se'ns ha sotmès, ni sobretot l'esforç històric anticipador que ha hagut de fer aquest país durant molts anys, sobretot quan l'Estat del benestar era un miratge. En segon lloc, que malgrat tot, continuem estant a la corda fluixa: Catalunya se'ns pot quedar en qualsevol moment a les mans com ha passat aquests darrers mesos amb el col·lapse de les autopistes, les rodalies, l'aeroport, o l'apagada elèctrica. En tercer lloc, que, de cara al futur, cal assumir que les inversions no són una qüestió d'autogovern ni el resultat d'un determinat nivell d'influència política, sinó

una qüestió d'administració pública, de bon govern, de manera que les inversions no poden tornar a dependre mai més ni de conjuntures ni de colors polítics.

Però s'escau que ara hem de decidir què és prioritari, com es projecta, com es licita i com s'executa. I garantir que es faci bé i a temps. Per això, ara més que mai, és necessari assumir la naturalesa mateixa del catalanisme i constituir un bloc unitari format per institucions, partits, i agents socials i econòmics. Sense aparcar les diferències legítimes, no podrem preservar el nostre desenvolupament econòmic i social, el dret a la mobilitat de les persones, un model de gestió aeroportuària de proximitat i uns ports catalans que siguin la porta logística del sud d'Europa. Aquesta vocació s'ha de canalitzar a través d'un programa d'actuacions concretes, el Programa Nacional pel Progrés de Catalunya, per ser executat durant la pròxima legislatura espanyola, mani qui mani, amb el lideratge de la societat civil catalana.

DÈFICIT FISCAL

Deixant de banda les infraestructures, l'altre problema endèmic que cal afrontar amb la màxima urgència és l'aclaparador i sagnant dèficit fiscal.

La dimensió i perpetuació en el temps d'aquest dèficit exigeix una urgent correcció sense la qual no podrem mantenir la nostra competitivitat econòmica ni disposar dels instruments de l'Estat del benestar que garanteixin la nostra cohesió social. A més, com que Espanya és l'únic Estat de la Unió Europea que té dos nivells de redistribució de la inversió, a través del pressupost i del finançament autonòmic, això ens penalitza doblement en tant que som un territori amb gran potencial econòmic. Catalunya té un dèficit fiscal que es calcula per sobre del 10% del PIB; això és, prop de 20.000 milions d'euros només el 2005, que representa uns 2.700 euros per persona i any. Aquesta és una estimació basada en tot tipus de càlculs menys els oficials del govern espanyol, perquè aquest, com és sabut, es nega des de 1998 a fer pública les balances fiscals.

Som, malgrat tot, una de les regions europees amb més nivell de renda, qualitat de vida i una acceptable redistribució d'oportunitats socials. També funciona el capital humà i el capital social, car no manquen emprenedors ni dinamisme empresarial i social ni creativitat en diferents camps com la cultura, l'urbanisme o la gastronomia. Les tres «K» funcionen: bon capital públic, bon capital humà, bon capital social.

3 L'ESQUERRA CATALANA ÚTIL A MADRID

Hi ha unes decisives eleccions espanyoles a la cantonada. No és pas un contrasentit estar convençut que no existeixen possibilitats d'un projecte polític comú amb Espanya i expressar al mateix temps la convicció que el nostre país es juga molt de manera immediata en la política espanyola. No ho és perquè, mentre paguem impostos, hem d'exigir un tracte igual que a la resta de ciutadans de l'Estat. A més, el catalanisme té en la política espanyola una palanca poderosa: aglutina una sisena part dels vots de l'Estat i té 47 diputats al Congrés i 23 senadors. I des de l'any 2004 hi ha dos grups parlamentaris catalans al Congrés i dos més al Senat, i això no ho pot dir cap altra de les nacions minoritzades de l'Estat. El catalanisme, malgrat els gols marcats en pròpia porta, s'ha enfortit des d'aquesta perspectiva els darrers anys.

Precisament, Esquerra va afrontar les eleccions del 14 de març de 2004 amb la convicció d'haver interpretat fidelment el mandat rebut de la societat catalana en les eleccions al Parlament de novembre de 2003. Vam disputar aquells excepcionals comicis sabent que jugàvem la segona part del mateix partit; un partit iniciat poc abans, en les eleccions del canvi, i en les que Esquerra va tenir un paper decisiu per fer possible l'alternança en el poder i per imprimir un gir social i nacional en la governació del país, amb un nou Estatut i un finançament just com a principals objectius.

Amb un resultat històric, vuit diputats al Congrés, Esquerra va esdevenir un factor de renovació política i va trencar el monopoli de la representació catalanista a Madrid. Les dues condicions principals que Esquerra posà sobre la taula van ser: primer, respecte a l'Estatut que aprovés el Parlament, i doncs, un canvi en la concepció centralista de l'Estat i un desballestament de tot el búnquer judicial i legislatiu regressiu erigit per l'aznarisme; i segon, imprimir un decidit viratge cap a l'esquerra en polítiques socials.

Ara, a mesura que ens apropem a la cita del 9-M s'aniran incrementant les veus que voldran reduir les eleccions a una tria entre PSOE i PP, mentre que el més rellevant en aquestes eleccions no és per quan guanyen els socialistes espanyols, sinó qui guanya influència i qui en perd; així com si des de Catalunya s'opta per posar les coses fàcils o bé per l'exigència, tant des del vessant catalanista com des de la perspectiva progressista.

Ni PSOE ni PP tindran majoria absoluta, perquè això només passa quan un d'aquests dos partits es col·lapsa per corrupció o per mentir.

Per això, com a gran objectiu en la nova etapa que comença, Esquerra es proposa mantenir la seva fortalesa per continuar avançant quatre anys més, també des de Madrid, en la maduració de les condicions que permetin plantejar un canvi de marc polític a Catalunya. Aquesta fortalesa és la que s'espera del segon partit del govern de Catalunya i de la quarta força política de l'Estat, amb prop de 200 alcaldies i 1.600 regidors. No s'oblidi que, quan hi ha hagut una Esquerra forta, el govern de Catalunya s'ha decidit des de Catalunya; l'esquerra nacional ha guanyat les principals batalles ideològiques i ha marcat l'agenda política; i els socialistes catalans s'han vist sovint obligats a emancipar-se del PSOE i CiU a accentuar les seves posicions nacionals. I això no és poc, són moviments tectònics que ens ajuden a anar endavant.

Esquerra és, sens dubte, la força més útil i digna del catalanisme d'esquerres, en tant que representant d'uns Països Catalans que es mouen, que es fan sentir, que planten cara. Les pròximes eleccions, el catalanisme del centre cap a l'esquerra només té una expressió no només útil, sinó visible, que és Esquerra Republicana.

L'única forma que té el catalanisme d'esquerres de ser valent davant el PSOE és confiar en Esquerra.

Pel que fa al votant del centre i de dreta, el vot cap a algunes opcions és, avui per avui, un xec en blanc que ningú no sap qui cobrarà, sobretot després de l'exhibició intermitent d'equidistància entre PSOE i PP. Esquerra ho té clar: si depèn de nosaltres, el PP no governarà mai. A més, l'electorat catalanista assisteix perplex, un dia rere l'altre, a l'intent de sucursalitzar la política catalana al condicionar possibles acords a Madrid a canvi de tornar a governar a Catalunya. Des de quan un partit nacionalista reclami a un partit espanyol que imposi el seu candidat a la presidència de la Generalitat?

Per tot això, i perquè les majories absolutes no han estat mai bones per a Catalunya, el vot del catalanisme ha d'anar a parar a mans d'Esquerra. Si Esquerra aglutina bona part del vot catalanista podrà impedir que el PSOE tingui una majoria asfixiant i, al mateix temps, plantar cara al PP en millors condicions, perquè només una Esquerra forta pot fer que el PSOE no s'arronsi cada vegada que el PP engega la seva habitual estratègia de crispació. Frenar el PP continua sent necessari ja que al PSOE la pressió dels conservadors espanyols li serveix d'excusa per posar el fre de mà.

4 ESQUERRA JUGARÀ SI HI HA PARTIT. LES NOSTRES CONDICIONS

En la mesura que afavoreixi els interessos de Catalunya, si hi ha partit, Esquerra jugarà la pròxima legislatura. Per això, estem disposats a arribar a acords puntuals amb l'esquerra espanyola, el mal menor.

Som plenament conscients que el PSOE és el màxim que Espanya pot donar de sí quant a descentralització política. Ningú no sap quins projectes té Zapatero per a Catalunya si torna a guanyar, més enllà de l'Estatut retallat i de la clausura de l'Estat autonòmic. Ni ell mateix no ho sap. La imatge del president espanyol, a més, ha quedat totalment desacreditada als ulls dels seus potencials socis catalans, sense excepcions. Però per als interessos de Catalunya és preferible que governi el PSOE a Espanya perquè l'alternativa és diu PP. I això no és pas un dilema fals, ni trampós, ni maniqueu, com diuen alguns. És real com la vida mateixa. Però això no vol dir que ens haguem de resignar davant dels errors, les incapacitats i la prepotència socialista. Estem en trinxeres separades tot i mantenir algunes afinitats ideològiques en el programa socialdemòcrata i compartir una part de la tradició antifranquista i republicana. Per això, si com és previsible el PSOE no obté la majoria absoluta, Esquerra serà l'adreçador, el correctiu perquè deixi d'estar segrestat ideològicament pel PP. Serem l'esquerra catalanista exigent, amb pes, capaç de complicar la vida als qui no volen canviar res

Si la correlació de forces ens és favorable, els socialistes espanyols s'hauran de mullar i, per això, des d'ara, assenyalarem les condicions que figuren en el nostre full de ruta, en el nostre Compromís amb Catalunya, i que són, de manera sintètica, quatre:

- 1 La primera condició és que aquesta ha de ser la legislatura en què s'afrontin les necessitats d'inversions en infraestructures i en política social que necessita la gent a Catalunya. Cal doncs, abans que res,
 - Corregir el dèficit en infraestructures ferroviàries com a alternativa i complement del transport de passatgers i mercaderies per carretera. En aquest sentit, caldrà seguir condicionant el trànsit de Rodalies i trens regionals de RENFE a la Generalitat al fet que vingui acompanyat del finançament corresponent i que es compensi allò que no s'ha invertit en els darrers quinze anys i que nosaltres estimem en 6.000 milions d'euros fins el 2020.
 - Tornarem a posar sobre la taula allò que Rodríguez Zapatero va prometre públicament per abans que acabés la tardor i encara esperem: un nou model de gestió de l'aeroport del Prat, la nostra principal infraestructura de projecció internacional i d'impacte econòmic, en què la part catalana ha d'ostentar la majoria determinant en totes les decisions de caràcter estratègic.
 - Obrirem un nou front de reclamació: la prioritat per l'Eix Mediterrani d'infraestructures, sobretot ferroviari, avui obsolet, tot i ser la principal porta d'obertura de la península amb Europa i suportar més del 50% de les exportacions del conjunt de l'Estat i transcórrer per territoris que generen prop del 60% del PIB estatal i que reben anualment la major concentració de turistes que visiten l'Estat.

El pròxim mandat legislatiu ha de ser també el de la majoria d'edat de les polítiques socials, amb una aposta decidida per les polítiques públiques del benestar, que haurien de partir de tres iniciatives prioritàries:

- primer, incrementar fins a estàndards europeus la despesa pública, assolint el 2,1% del PIB de mitjana europea;
- segon, atacar decididament les situacions al límit de l'exclusió social de les persones grans i dependents, incrementant les pensions;
- i tercer, millorar les condicions de vida de les nostres famílies a partir de l'impuls de polítiques que garanteixin la conciliació de la vida personal, familiar i laboral.

Sense oblidar que les aportacions estatals per aplicar la Llei de Dependència han de ser suficients i adequades als compromisos que incorpora la Llei i als drets subjectius que s'hi reconeixen.

Al mateix temps, proposarem una política d'immigració realista, justa i de futur, exigint un finançament adequat i la gestió per part de la Generalitat de tots els fons estatals i europeus que ens permetin afrontar la pressió que suporten els nostres serveis públics bàsics i gestionar adequada-

ment les polítiques d'acollida, integració i reforç educatiu. Cal, a més, un canvi de xip institucional, per tal que la Generalitat pugui participar en la presa de decisions que afecten a les polítiques de ciutadania, el control de fluxos o la fixació de les directrius del contingent de treballadors.

- 2 La segona condició que plantegem té a veure amb el que segur serà el gran tema polític de la legislatura: la negociació del finançament autonòmic. Tornaran doncs les trompetes de l'apocalipsi que van tronar durant la negociació de l'Estatut. Ens podem anar preparant per a una nova ràció de demagògia, d'excitació de baixes passions i enfrontaments territorials teledirigits. Però és imprescindible resoldre aquest problema perquè, com hem vist, el nou finançament afecta àrees essencials per a l'autogovern com la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials o l'ordre públic. El finançament és un aspecte massa transcendental perquè es cuini a les fosques. Cal parlar clar i amb transparència. Cal un acord polític ampli i consistent, patrocinat pel govern de la Generalitat, però amb el concurs de tots els partits i els principals sectors socials i econòmics del país. No es pot tornar a reproduir l'espectacle del debat estatutari.

En aquest sentit, cal cimentar una nova base de negociació, aquest cop bilateral. Perquè si hi ha hagut un acord raonablement satisfactori sobre inversions en infraestructures, en el marc de la llei de pressupostos de l'Estat, res no impedeix que hi hagi un acord Generalitat-Estat en finançament, que posteriorment es plasmi en un acord que pugui beneficiar a altres comunitats autònomes.

Esquerra proposa una Ruta cap al Concert Econòmic, realista, factible; a partir d'una interpretació àmplia del text estatutari que permeti un acord bilateral i disposar de la plena capacitat de gestió de tots els impostos suportats a Catalunya, amb la fixació d'un contingent a favor de l'Estat que incorpori el valor dels serveis comuns prestats i una aportació a la solidaritat fixada en funció d'un percentatge del PIB. En concret, proposem reduir un terç el dèficit fiscal durant la pròxima legislatura (al 7% del PIB com a màxim), per equiparar-nos en deu anys a l'aportació que fan altres territoris europeus homologables en termes de renda a Catalunya (un 4% del PIB), i acabar produint en quinze o vint anys els mateixos resultats que el sistema de concert econòmic.

Prèviament, les balances fiscals s'hauran de fer públiques anualment perquè tothom sàpiga què paguem i què rebem a canvi.

- 3 La tercera de les condicions té a veure amb la necessitat de culminar la Transició democràtica, i amb que el PSOE deixi d'estar neutralitzat ideològicament per la dreta espanyola.

Això implica derogar per antidemocràtica la Llei de Partits, recuperar qüestions tancades en fals com la Llei de la Memòria Històrica o el retorn íntegre dels Papers de Salamanca.

Suposa, malgrat tot, exigir una nova aposta per la plurinacionalitat de l'Estat,

- tot reformant el Senat i garantint la presència dels distints territoris en els òrgans constitucionals de l'Estat;
- impulsant la pluralitat lingüística i cultural, amb el reconeixement de la unitat del català i de la seva oficialitat a l'Administració de l'Estat, a més de la implicació efectiva de l'Estat en la projecció internacional de la llengua i la cultura catalanes;
- suprimint els impediments per a la creació de seleccions esportives catalanes o per la presència de Catalunya, al més alt nivell, en totes les institucions internacionals de caràcter cultural, començant per la UNESCO.

Culminar la Transició i aprofundir en una democràcia pluralista vol dir també avançar cap a un Estat laic, per després donar més passos en matèria de drets i llibertats, i poder normalitzar drets com l'avortament o el dret a morir dignament. La incapacitat de l'actual govern per avançar cap a una societat laica i moderna en què convisquin una pluralitat de confessions religioses, posant fi a l'esta-

tus quo que la Transició atorgà a l'Església catòlica, ha fet que li hagi acabat sortint el tret per la culata amb els sectors de la cúpula de l'Església catòlica més altres mobilitzats en contra seva.

- 4 La quarta condició té a veure amb els reptes ambientals i territorials. Perquè vivim en l'Estat europeu que més incompleix el protocol de Kyoto, un dels racons d'Europa que es veurà més afectat pel canvi climàtic. Per això mateix cal apostar amb determinació per la mobilitat sostenible, el ferrocarril convencional, l'efectiu estalvi energètic, la fiscalitat ambiental i la fixació d'un horitzó raonable amb alternatives a les actuals centrals nuclears. Des d'aquest punt de vista, exigirem:
- recuperar la plena capacitat de decisió de la Generalitat sobre la gestió del litoral i del territori;
 - polítiques de gestió del cicle de l'aigua i de les conques hidrogràfiques que permetin consolidar els principis de la Nova Cultura de l'Aigua;
 - i l'assumpció per part de la Generalitat de responsabilitats en planificació energètica, com correspon al primer consumidor de l'Estat.

5 UNA ESQUERRA FORTA, UNS PAÏSOS CATALANS LLIURES

En resum, no només tenim el diagnòstic, sinó també les estratègies i les propostes que ens proporciona un full de ruta que ens ha de portar novament a participar i incidir en una política espanyola que impacta sobre el nostre present i futur, i que el condiciona fortament.

Esquerra treballa perquè aquest sigui un país normal i lliure, per entrar de ple en la fàbrica de la textura de les societats del tercer mil·lenni, allà on ja hi ha totes les nacions del món que volen progressar. I per això reclamem el dret a decidir el nostre futur en pau i llibertat.

Però som conscients que, ara per ara, l'acció o la inacció de l'Estat afecta el nostre dia a dia, el nostre benestar. I que, precisament per això, el nostre futur més immediat passa també per Madrid.

Allà hi serem, sens dubte, per defensar amb energia i amb il·lusió uns Països Catalans desacomplexats i amb futur com els que tots desitgem, i als que tots aspirem. Perquè volem un país de primera.

UN MARC ECONÒMIC I PRODUCTIU FAVORABLE

POLÍTICA ECONÒMICA, FISCAL I FINANCERA: CLAU PER AL NOSTRE FUTUR

Esquerra té com a objectiu a mig termini el sistema de concert econòmic com a model de finançament. Ara, però, es planteja la necessitat de reprendre el debat del finançament ineficaçment resolt dins dels principis emmarcats en l'actual Estatut d'Autonomia de Catalunya. Al temps que reclama el compliment de la Disposició Addicional Tercera que pal·liï el dèficit històric d'inversions, i de cara al futur exigeix l'equiparació dels nivells d'inversió de l'Estat adequats a l'esforç fiscal. Esquerra es compromet a forçar el Govern de l'Estat a fer els primer passos cap a un concert econòmic, impulsant l'acció conjunta dels grups catalans a Madrid per forçar un acord bilateral Estat–Generalitat per a un nou finançament, sense oblidar però les limitacions del marc legislatiu vigent.

Més enllà del debat sobre el sistema de finançament de Catalunya, Esquerra defensarà unes polítiques econòmiques pròpies. Plantejarem polítiques públiques de suport al teixit productiu per mantenir la competitivitat de les empreses catalanes.

La xarxa de la nostra economia és prou forta per aguantar la desacceleració del sector de la construcció. Però s'ha de garantir la inversió, enfortir les empreses, buscar nous mercats, noves oportunitats de negoci i continus guanys de productivitat via major inversió en R+D+I.

Calen unes polítiques econòmiques que, malauradament, encara es decideixen —algunes de forma impròpia— al Congrés dels Diputats de l'Estat Espanyol.

Els principis rectors de la nostra actuació a Madrid seran:

- Marc de finançament públic: defensa del concert com a principi. Denúncia del dèficit fiscal. Desplegament legislatiu de la lleialtat institucional mencionada a l'Estatut de Catalunya vigent, especialment en competències pròpies de les *comunitats autònomes* on l'Estat exerceix la seva capacitat legislativa. Les mesures perseguiran la reducció del dèficit fiscal fins a un terç en quatre anys, limitant aquest al 7% del PIB.
- Millora del finançament de les polítiques de benestar dels Països Catalans, de manera que els recursos públics invertits representin, com a mínim, el 2,1% del PIB.
- Millora de l'equitat del sistema fiscal de l'Estat a través de la reforma de l'IRPF i la reducció dels nivells de frau fiscal.

PROPOSTES

1 Reforma del finançament com a primer pas cap al concert econòmic: unitat per un acord Estat–Generalitat

L'actual marc legislatiu català fa indispensable la reforma de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes (LOFCA) per assolir un nou model de finançament.

El que es proposa és una solució que, tot i ser la reforma d'una llei bàsica estatal, posi les bases per a un futur model equiparable al concert i redueixi sensiblement la discriminació fiscal existent al conjunt dels Països Catalans.

Diferents agents socials i polítics han avalat la proposta d'Esquerra de posar fi al dèficit fiscal assegurant que es publiquin les balances fiscals i negociant un nou model de finançament més just, que ens permeti a curt termini reduir almenys en un terç l'actual dèficit fiscal, que és del 10,5% del PIB, i que en deu anys ens homologui a altres regions europees de renda similar, arribant al 4% del PIB, per acabar produint els mateixos resultats que el sistema de concert econòmic.

Òbviament, l'objectiu d'Esquerra és iniciar el camí cap a la sobirania fiscal i en aquest sentit la proposta que es presenta també recull una sèrie de passos que en el futur hauran de permetre de dotar-nos d'un règim de concert econòmic cooperatiu amb l'Estat espanyol, com a pas previ de la independència plena.

Nova LOFCA per fixar les primeres bases per a un model de concert cooperatiu. La proposta que Esquerra defensarà, té, com a criteris més rellevants, els següents:

- Un model que assegurí que, mitjançant la creació del Fons de Garantia de Recursos Mínims (FGRM), que a l'any base cap *comunitat autònoma* rebi menys recursos que amb el model de finançament actual, raó per la qual l'Estat haurà d'augmentar els recursos dedicats al sistema per no perjudicar les regions més pobres.
- Els territoris que realitzin un major esforç fiscal disposaran d'una quantitat addicional de recursos procedents del Sistema de Finançament, mitjançant la creació d'un Fons de Capacitat Fiscal (FCF).
- En el termini de cinc anys, d'acord amb el que preveu l'article 204.2, l'Estat cedirà per delegació a l'Agència Tributària de Catalunya la totalitat de la gestió de l'IRPF. En aquest moment s'estudiarà la cessió total de l'IVA, de la totalitat dels impostos especials i de l'impost de societats.
- Per cada any de vigència del Sistema de Finançament, en el moment d'efectuar la liquidació dels recursos financers que corresponguin a les diferents *comunitats autònomes*, l'Estat presentarà una estimació de les balances fiscals de totes les comunitats, siguin de règim comú o de règim foral.
- En el termini de tres anys, l'Estat es compromet a efectuar una estimació de les necessitats de finançament dels seus serveis i de les seves competències.

Modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària per vincular l'esforç fiscal de cada territori al repartiment horitzontal dels topalls d'endeutament: *qui paga més, té límits més alts*.

Introducció a totes les Lleis de Pressupostos de què es considera inversió en infraestructures segons el concepte ampli del FMI [v. Política econòmica, fiscal i financera: clau per al nostre futur].

Creació de l'Oficina Pressupostària al Congrés dels Diputats per poder fer un seguiment acurat i transparent de la despesa pública i de la liquidació dels pressupostos i, especialment, de l'estat d'execució de les inversions.

2 Calendari i mesures de desplegament de noves competències en política econòmica derivades de l'Estatut de Catalunya

En termes generals, el desplegament de noves competències es concreta amb la transferència de determinats serveis. Des del punt de vista de política econòmica, les transferències hauran d'anar associades a les transferències corrents i d'inversió necessàries per assumir, amb garanties d'eficiència, el servei o competència transferida.

- Territorialització dels fons estatals de foment econòmic en aquells àmbits competencials que gestiona l'Estat tot i que, segons l'Estatut, la Generalitat tingui com a mínim competències d'execució —pràcticament totes—. Traspàs del CDTI al CIDEM i de l'CEX al COPCA.
- Garantir una Administració de l'Estat eficient i dimensionada adequadament al nou marc competencial. Encarregar a l'Agència Estatal d'Avaluació de les Polítiques Públiques i de Qualitat un inventari de tots els organismes públics estatals existents per fer els traspassos corresponents.
- Finances Locals. La pretensió compartida que les entitats locals tinguin un molt millor finançament ha d'anar de la mà que aquest finançament ha de procedir fonamentalment de l'Estat. Cal reformar la Llei reguladora de les hisendes locals, per flexibilitzar la intervenció fiscal autonòmica i local que en termes generals disminueixi la concreció en el repartiment de la participació en els ingressos de l'Estat (PIE). Aquestes mesures permetrien bastir un potent Fons de Cooperació Local que es distribuïria a criteri de la Generalitat.

3 Millora de l'equitat del sistema fiscal

Reforma de l'IRPF

El sistema fiscal és un dels instruments de redistribució de la renda. La imposició directa, i més concretament, l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF), és la principal figura tributària de major progressivitat. Per això són prioritats:

- Manteniment de la progressivitat de l'impost davant d'eventuals futures reformes: manteniment del nombre de trams (quatre) i dels tipus impositius més elevats.
- D'altra banda, Esquerra considera preferible la política de deduccions a l'impost per mantenir l'IRPF com a instrument de política social. Entre les noves deduccions a l'impost, es considera prioritària la referent al foment del lloguer.
- Aplicació de les clàusules de lleialtat institucional envers les comunitats autònomes en canvis normatius a l'IRPF impulsades pel Govern de l'Estat. Qualsevol modificació que afecti negativament els ingressos, haurà de ser compensada al model de finançament autonòmic respecte a l'article 209 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.
- Sobregravamen dels rendiments de capitals a curt termini. Augment al 25% dels rendiments de l'estalvi amb un període de generació inferior als 2 anys.

Reducció del frau fiscal a través de la millora de la dotació i la descentralització de les competències d'inspecció a l'Agència Tributària de Catalunya, com es contempla a l'article 204 de l'Estatut.

AFAVORIM LA COMPETITIVITAT DE LES EMPRESES

La desacceleració del sector de la construcció és una oportunitat, però els efectes sobre el sector financer plantegen riscos. La fi de l'onada d'expansió immobiliària pot ser un estímul per a la inversió productiva i la necessitat d'augmentar la rendibilitat en aquest o altres sectors. Sense anar més lluny, part del sector immobiliari està internacionalitzat, i aquesta certa caiguda pot estimular les empreses del sector a accelerar l'obertura de nous mercats emergents: des de construcció d'habitatge privat a licitació d'obra pública. D'altra banda, l'alta rendibilitat assegurada del mercat immobiliari ha pogut ser una de les causes de la baixa disponibilitat de capital risc i altres formes de crèdit d'estímul a l'emprenedoria, a l'R+D+I o al creixement empresarial.

No obstant això, la restricció de crèdit que ha generat pot acabar repercutint negativament sobre el finançament de les empreses. Menys crèdit i més car pot acabar traslladant la crisi immobiliària en un alentiment econòmic generalitzat.

Pel que fa a les economies familiars, la pujada del tipus d'interès no és cap bona notícia tenint en compte els altíssims nivells d'endeutament de les nostres famílies. Però encara seria més dramàtica si augmentessin les dades d'atur als pròxims anys.

El teixit productiu català es caracteritza per una concentració de petites i mitjanes empreses que ocupen a un nombre important de la població. Les mesures que afavoreixin la competitivitat de les empreses i la seva pervivència assegura uns nivells d'ocupació determinats i una interacció en els processos de cohesió que no es poden obviar.

Els principis rectors en aquest àmbit a Madrid, seran:

- Foment de l'economia productiva, incentivant la reinversió de beneficis i la seva consolidació a mig i llarg termini a través de la recerca de noves oportunitats de negoci per part de les empreses catalanes —ja sigui a través de nous mercats, increment de productivitat o nous productes—.
- Augment de la transparència i de la lliure competència dels mercats, especialment d'aquells amb major presència d'oligopolis o menor capacitat de defensa dels drets dels consumidors.

PROPOSTES

1 Reformes fiscals que fomentin la inversió productiva

Reforma de l'Impost de Societats:

- Tipus reduït per a les PIME (20% per a la facturació inferior a 3 milions d'euros); se'n beneficiarien prop de 450.000 empreses, amb un cost de prop de 5.000 milions d'euros.
- Reinstaurar la deducció per reinversió; incentiu que els beneficis es reinverteixin a la mateixa empresa, fomentant el finançament propi. Se'n beneficiarien més de 10.500 empreses, i té un cost de 2.780 milions d'euros.
- Garantir el manteniment de la deducció per a inversions en R+D+I més enllà de l'any 2011, acompanyant-t'ho d'un crèdit PIME a l'elaboració d'informes motivats per acreditar-ho davant l'Agència Tributària.
- Possibilitat de deducció de pèrdues de filials estrangeres, fomentant l'assumpció de riscos derivats de la multinacionalització de les nostres empreses.
- Impulsar una definició més laxa del que són considerats «ajuts d'Estat» per part de la UE, per tal de facilitar les deduccions orientades al foment de la inversió productiva de les empreses.

2 Foment de la recerca, el desenvolupament i la internacionalització empresarial

- Ampliar la dotació de fons per a l'R+D+I fins a nivells europeus en relació al PIB.
- Perseguir de forma ràpida i eficaç la còpia i la utilització fraudulenta de l'esforç dels altres mitjançant la reforma de la Llei de la propietat industrial, per tal que garanteixi efectivament la protecció dels recursos emprats per les empreses en R+D+I, i facilitar i potenciar els processos de patent.
- Exempció de l'Impost de transmissions patrimonials en les ampliacions de capital destinades a incrementar l'activitat d'R+D+I o innovació en les ampliacions de capital i a les fusions i absorcions d'empreses destinades a la implantació de les indústries a països tercers, sempre que d'aquesta acció no se'n desprengui el trasllat de les unitats productives a l'estranger.
- Reduccions de les quotes de la Seguretat Social per al personal contractat per dedicar-lo a tasques de recerca o innovació i recerca de nous mercats exteriors.
- Introducció d'incentius a la cooperació i aliances estratègiques a través de les línies d'ajut i finançament empresarial.
- Exempció d'impostos per la transmissió d'accions en primera o segona generació directa per tal de rejuvenir els òrgans de direcció de les empreses.
- Llibertat d'amortització —possibilitat d'amortització accelerada—, per incentivar l'empresa a invertir en actius fixos —especialment d'R+D+I—, encara que tinguin un cost alt i un llarg període d'amortització real.

3 Infraestructura de la qualitat

L'actual infraestructura de la qualitat reconeix la Entidad Nacional de Acreditación (ENAC) com a única entitat d'acreditació d'àmbit estatal, així com també només reconeix a la *Asociación Española de Normalización y Certificación* (AENOR) la capacitat normativa en matèria de qualitat.

- Promoure la creació d'una entitat d'acreditació sostinguda i tutelada per la Generalitat de Catalunya, amb competència exclusiva. Aquesta entitat i l'ENAC tindran reconeixement mutu i automàtic pel que fa a les acreditacions que emetin.
- Reconèixer una futura Associació Catalana de Normalització (ACNOR) amb capacitat de crear normativa pròpia.
- En aquells organismes internacionals en què no participi ACNOR i sí els organismes d'àmbit estatal com AENOR, les normes que es tradueixin al castellà també hauran de ser-ho al català.

4 Promoure la contractació pública per part de les petites i mitjanes empreses i cooperatives

- Inclusió als plecs de condicions administratives per determinats concursos de clàusules d'atorgament de punts per a les ofertes presentades per petites i mitjanes empreses o propostes cooperatives, més transparència i divulgació d'informació en la convocatòria.
- Impedir que en concursos d'adjudicació d'obres o projectes per part d'empreses públiques, intervingudes i segons el capital social de les privades, hi hagi clàusules discriminatòries en funció del territori, com per exemple obligar els concursants a crear dependències centrals o sucursals a Madrid (com ha passat amb Repsol o Cepsa).

5 Mesures de simplificació de la gestió administrativa per a les empreses, especialment per a les pimes, i en les adjudicacions de les subvencions a l'R+D+I i en els processos de constitució d'empreses ordinàries. Impulsar la teletramitació a tots els nivells de l'Administració de l'Estat.

6 Defensar polítiques que garanteixin la lliure competència en sectors estratègics

- En energia, comunicació, telecomunicacions, distribució comercial, que impedeixi les situacions d'oligopoli, de desinversió i de fixació unilateral de preus, augmentant les atribucions del Tribunal de Defensa de la Competència estatal sota control parlamentari que el permeti actuar d'ofici.
- Control sobre les noves entitats financeres de crèdit (o reagrupament de crèdits) familiar.

CAPITAL HUMÀ: LES PERSONES COM A ACTIU PRINCIPAL

Des d'Esquerra pronostiquem que la batalla per la producció per preu ja l'hem perduda fa temps, i que no podem competir davant les opcions d'altres mercats. Per això, les nostres propostes tendeixen a esperonar la innovació, la qualitat i la capacitat de generar valor afegit de la nostra empresa.

El repte que tindrà el nostre mercat els propers mesos i anys serà el de reconduir un gruix important de treballadores i treballadors -algú va vaticinar que en podrien ser 250.000 només a Catalunya- cap a la seva ocupabilitat en d'altres sectors diferents d'on tradicionalment s'havien ocupat. És per això que una de les prioritats és la de capacitar el nostre capital humà per aquelles ocupacions per les que en el futur hi haurà ocupació estable.

Però no només això, el nostre repte de fons és generar el capital humà que les empreses necessiten per tirar endavant els seus processos productius i els canvis estratègics. La manca de capital humà qualificat, serà, juntament amb el preu en algun cas, un factor de deslocalització.

La majoria progressista fictícia al Congrés dels Diputats s'ha fet molt evident en les polítiques socials portades a terme en l' àmbit de treball i autònoms.

S'han desenvolupat tres reformes troncats, i cap d'elles ha estat a l'alçada ni dels temps ni de la majoria progressista. Una reforma laboral, una de la seguretat social i una reforma de la regulació dels autònoms.

S'ha millorat, però menys del que s'esperava en contractació indefinida; persisteix l'ocupació precària amb alts índex de rotació en menors de 30 anys i el Salari Mínim és baix.

Pel que fa a la conciliació de vida laboral i familiar, la Llei per la Igualtat Efectiva de Dones i Homes, amb l'aportació decidida d' Esquerra, ha aportat instruments perquè es pugui fer realitat, ara però, caldrà desenvolupar tot el seguit de polítiques públiques, afavorir la negociació col·lectiva de mesures i impulsar una determinada ordenació del mercat de treball que l'estengui.

Segueix essent un objectiu prioritari el desenvolupament d'un marc competencial del mercat de treball català, que hauria d'abastar la regulació de la contractació, el sistema de seguretat social, i la fragmentació de la caixa per comunitats autònomes.

Pel que fa a l'economia social, tot i que fou aprovat sota proposta d'Esquerra un paquet de mesures pel foment de l'economia social i el cooperativisme, s'escau mantenir tot un seguit de mesures transversals de foment de la seva activitat.

1 Salari mínim interprofessional

Revalorització del Salari Mínim Interprofessional (SMI) d'acord amb els criteris de l'Estatut dels Treballadors i la Carta Social Europea: revisió a curt termini del SMI fins al 60% del salari mitjà net per assolir en 5 anys els 1.000 euros mensuals per garantir un nivell d'ingressos que assegurin una renda de subsistència.

2 Conciliació de vida laboral i personal

- Promovent acords sectorials sobre horaris de treball que ens acostin als horaris dels països de la UE que concentren l'activitat laboral en jornades més intensives.
- Promovent la modificació progressiva dels calendaris laborals i de l'activitat que comporten la paralització de l'activitat en determinades èpoques de l'any, distribuint de forma racional els descansos i períodes de vacances.

3 Noves fórmules de contractació

- Reformulació de l'article 15 de l'Estatut dels treballadors creant figures de contractació fidels a les necessitats empresarials.
- Reformulació de la contractació de joves, creant el contracte de transició per a joves que assegurin un pas amb garanties cap al mercat de treball.

4 Mesures per fer front a les deslocalitzacions

Les deslocalitzacions han esdevingut un element característic del mercat de treball dels darrers anys, una dinàmica en què les empreses defugen el cost dels sistemes de protecció social del primer món.

Aquesta dinàmica, que sembla que no té aturador, no ha d'anar en perjudici d'implantar mesures de caràcter administratiu per minvar els efectes que les deslocalitzacions tenen en el mercat de treball, i especialment, en determinades zones:

- Obligació de restitució dels ajuts o subvencions rebudes en relació a la recerca, la creació o el desenvolupament de projectes empresarials.
- Instaurar els plans de recol·locació com una mesura necessària davant de qualsevol expedient de regulació.
- Estendre l'ofertament de plans personalitzats de recol·locació als acomiadaments individuals, estudiant fórmules que permetin no incrementar el cost de les indemnitzacions.

5 Nova Llei d'ocupació per garantir ocupabilitat a les persones i competitivitat a les empreses

Més que subvencionar els ocupadors en la contractació de persones que no s'ajusten a les seves necessitats, cal destinar recursos a millorar aquest ajustament mitjançant la formació i els serveis d'ocupació.

Per això proposem que la nova Llei d'ocupació que s'haurà d'aprovar en la propera legislatura prevegi almenys :

- Passar del 2,1% al 2,5% del PIB (mitjana europea) en despesa de polítiques d'ocupació.
- Orientar gradualment la despesa cap a polítiques que afavoreixen l'ocupabilitat de la població activa (formació i serveis d'ocupació), disminuint, en contrapartida, la despesa en ajuts als ocupadors com a mesura orientada a incrementar la productivitat dels treballadors i treballadores.

6 Configuració dels marcs laborals autonòmics, i en el seu context, del marc català de relacions laborals, mitjançant la modificació de la normativa estatal en la matèria

L'objectiu d'assolir la cohesió social i l'ocupació plena i de qualitat pot resultar poc efectiu si les polítiques i la concertació social no tenen en compte les peculiaritats del territori, amb unes necessitats i realitats substancialment diferents de la resta. Es fa necessari crear un marc de cohesió específic.

- Traspàs de competències en matèria de: Legislació laboral, Seguretat Social, Funció Pública, Treball, Formació Professional i homologació de titulacions acadèmiques, fixació dels calendaris laborals, Inspecció de Treball i de Seguretat Social.
- Reforma de l'article 84 de l'Estatut dels Treballadors, per tal que no es determinin matèries d'obligada negociació en convenis estatals i perquè es resolguin en l'àmbit autonòmic els conflictes derivats de sectors emergents en què no existeix conveni col·lectiu d'àmbit estatal.

7 Captació exterior de capital humà

L'objectiu seria garantir una correcta captació, acollida i integració de la població treballadora immigrada, alhora que sigui adaptada a les necessitats reals de capital humà de les empreses.

Al mateix temps, un gruix important del nostre capital intel·lectual aposta per formar-se a l'exterior per raons diverses. Més enllà de polítiques educatives i d'ensenyament superior que han d'evitar aquesta *fugida de cervells*, cal adoptar mesures per recuperar posteriorment aquest col·lectiu. Així, es proposa:

- Madurar, aprofundir en tots els sentits de relació mútua, els ponts actualment oberts amb els països originaris de la nostra immigració i en les àrees geogràfiques concretes dins d'aquests països, abans que generar una dispersió més gran en l'origen de la nostra immigració obrint noves vies.
- Donar resposta a necessitats concretes del nostre mercat laboral, sempre que no es puguin cobrir amb el mercat interior, a partir d'una estructura àgil i operativa (potenciant la xarxa d'oficines de contractació en origen de titularitat dels diferents governs autonòmics) que acompanyi les nostres empreses en la recerca i la contractació en origen. Prioritàriament:

- Coordinació interadministrativa per garantir una correcta política de captació, acollida i integració de la població immigrada.
 - Atenció preferent a aquells treballadors que aportin un valor afegit vinculat a les seves habilitats i coneixements.
 - Fer més àgil el procés d'obtenció de permisos per a les persones immigrants que ja disposen d'ofertes laborals en origen.
 - Estendre les bones pràctiques de l'anomenada «immigració circular» o «temporera» que es tenen en determinats àmbits del sector agrari a d'altres sectors i territoris.
- Anticipar immigració futura en millors condicions per a la integració i amb major capacitat de generar valor afegit per a la societat emissora i per a la receptora:
- Retorn de l'emigració d'universitaris i captació d'universitaris i professionals d'altres països, que passa per una major inversió en R+D per situar-se a nivells europeus i per incorporar l'anglès com a llengua en els cicles superiors universitaris.
 - Avançar en les experiències europees de permisos temporals de recerca de treball.
 - Garantir les condicions de dignitat i reconeixement de drets. Agilització de la inspecció de treball per controlar l'ocupació clandestina. Facilitar un model de contractació lleugera per al sector de serveis personals per facilitar l'aflorament d'aquest treball ocult.

8 Pensions

Es proposen les mesures següents per avançar la pròxima legislatura en la construcció del major benestar possible en un sistema sostenible:

- Derogació de la reforma de la seguretat social en curs, rebutjada per Esquerra al Congrés dels Diputats amb la presentació d'esmena a la totalitat, ja que no respon a cap necessitat del sistema i resulta un atac important al benestar dels futurs pensionistes.
- Desplegament racional del Pacte de Toledo, adequant-ne el contingut a les realitats del sistema i amb un increment de les pensions fins al SMI que tingui en compte l'increment real del cost de la vida als diferents territoris i, si s'escau, els contextos de creixement econòmic estatal i, específicament:
 - Increment de les pensions de jubilació i invalidesa en la seva modalitat no contributiva, del SOVI, del Fons d'Assistència Social i del subsidi de garantia d'ingressos mínims, així com de les pensions contributives més baixes amb la finalitat que els titulars d'aquestes pensions puguin pal·liar la seva situació d'insuficiència econòmica, cobrir les seves necessitats bàsiques i garantir-ne la capacitat adquisitiva.
 - Increment progressiu de la pensió de viduïtat fins al 75% de la base reguladora del cònjuge quan es percep com a pensió única i no hi ha una altra font d'ingressos. Extensió del dret a la pensió de viduïtat a les parelles de fet estables.
- Equiparar fiscalment les pensions d'orfenesa amb les anualitats per aliments i rebaixar la pressió fiscal de les pensions de viduïtat dels pensionistes que siguin població activa.
- Millora de la protecció social dels Règims especials (agrari, autònoms, llar, etc.), i dels col·lectius especials (artistes, representants de comerç, empleats públics, etc.)
- Incentivar el retorn a l'activitat productiva dels treballadors aptes inactius.

9 Desconcentració de les mesures de protecció social

En els darrers anys, s'ha constatat que les necessitats econòmiques dels ciutadans de Catalunya per viure dignament són superiors a les de ciutadans d'altres territoris de l'Estat. I són diferents perquè l'efecte del dèficit fiscal i de la desinversió fan que el cost de la vida sigui també superior. Per això el sistema públic de protecció social no respondrà a la seva finalitat a casa nostra mentre no es creï un marc diferenciat en l'atorgament de les prestacions socials a Catalunya.

Aquesta via, engegada amb l'atorgament de complements econòmics assistencials a diversos governs territorials, s'ha de veure reforçada amb un reconeixement exprés a les realitats econòmiques diferents i amb un trencament parcial de la unitat del sistema. Així, es proposa:

- Reconèixer i potenciar l'exercici de competències per part de les comunitats autònomes en relació als complements de pensions, prestacions no contributives i assistencials, amb extensió a possibles complements autonòmics a la prestació d'atur. Modificació de la Llei 4/2005 de 22 d'abril, quant a la impossibilitat que els governs territorials puguin complementar les pensions no contributives per damunt del 25% de la quantia de la pensió.
- Reconèixer règims de prestacions econòmiques diferenciats per raó de territori.
- Donar compliment efectiu a l'exercici de totes les competències executives autonòmiques en relació als plans i fons de pensions que són titularitat de la Generalitat de Catalunya, i que han de ser considerades matèria de la Seguretat Social.

10 Reformular el contingut de la Llei de l'Estatut del Treball Autònom

S'ha gestat una norma poc ambiciosa que només pretén sortir del pas a les històriques reclamacions d'aquest col·lectiu. Si bé és un avenç, atès que la desregulació s'ol ser un nucli de precarietat i abusos, no es pot amagar el profund desencís que ha generat entre els col·lectius de professionals. A més, no ha estat garantida la representació territorial, de manera que s'ha tornat a veure limitada la capacitat dels nostres agents socials d'incidir en aquest àmbit.

Per això convé reformular el contingut de la Llei de l'Estatut del Treball Autònom, per tal que continui, com a mínim:

- Capacitat de representació dels col·lectius i associacions territorialment representatives.
- Reconeixement de la prestació d'atur amb cotització específica per aquesta contingència.
- Modulació dels percentatges de dependència per la consideració legal com autònom dependent.
- Limitació de les jornades màximes.
- Càlcul de prestacions de la seguretat social en idèntiques condicions que els treballadors del Règim General en paràmetres d'equitat contributiva.
- Instauració de mesures de suport financer a emprenedors.
- Creació d'un fons per insolvències per a treballadors autònoms pels impagaments.
- Foment d'assegurances de caució adequades a les necessitats dels petits autònoms per afrontar amb menor risc la responsabilitat del patrimonial personal.

11 Modificar el sistema de representació sindical

La concertació social ho és menys i menys fèrtil si no té en compte el territori, que s'ha de sentir efectivament representat davant de l'Estat per aquests interlocutors. És necessari articular un sistema de representació que tingui en compte els territoris i que també incorpori aquells agents que, en funció d'un sector o d'un territori, justifiquin una quota abastament significativa.

Això fa necessària la reformulació de l'actual sistema de representació dels agents socials, en el sentit que tant els representants dels treballadors i treballadores com els de les empreses, puguin accedir als àmbits de concertació estatal on s'acaben negociant les reformes més importants. Per això proposem la modificació dels còmputos de representativitat previstos a l'Estatut dels Treballadors, a la Llei Orgànica de llibertat sindical i altres normes pel que fa a les associacions empresarials, perquè els sindicats sectorialment o territorialment representatius puguin accedir als diferents aforaments, i que la seva representació es consideri en funció del territori i no en termes generals i en relació amb els representats implantats a tot el territori de l'Estat.

12 Priorització d'indicadors laborals en la contractació pública

L'Administració Pública, com a important agent econòmic consumidor de productes i serveis, ha d'exercir la seva influència i responsabilitat sobre les condicions laborals dels treballadors de les empreses contractistes, respectant els manaments legals i la responsabilitat social que l'administració assumeix i fent prevaler en els criteris d'adjudicació els indicadors laborals següents:

- L'estabilitat laboral de les plantilles de les empreses contractistes.
- La paritat de gènere en la política de contractacions.
- La reserva d'un 10% de la contractació laboral per a treballadors pertanyents a col·lectius desfavorits o amb dificultats d'inserció laboral (menors de 25 anys, majors de 45 anys i discapacitats),
- Les mesures de prevenció de riscos laborals, mesurades pel nombre d'incidències en accidentalitat laboral.
- L'aplicació de mesures de responsabilitat social corporativa referides a l'àmbit dels recursos humans.
- El compromís de subrogar automàticament els treballadors, per part del nou adjudicatari, en casos de canvi de contractista.
- La disposició dels recursos suficients per portar a terme l'activitat de què es tracti, sense que la cadena de subcontractacions superi el màxim establert per a cada cas i determinant de manera explícita les responsabilitats patrimonials i socials de les empreses participants.

13 Sinistralitat laboral

Els estats membres de la UE han adoptat l'any 2007 una estratègia comunitària de seguretat i salut a la feina que inclou la proposta de la Comissió Europea per reduir d'un 25% els accidents laborals durant el període 2007-2012. L'Estat espanyol s'ha plantejat, consegüentment, un estratègia amb 8 objectius i 100 mesures d'actuació que inclouen un pla per renovar amb ajuts públics els equips de treball obsolets, garantir que les persones ocupades tenen la formació adequada per desenvolupar la seva feina (especialment en la construcció) i bonificacions per a les empreses que disposin de recursos propis per a la prevenció.

A tot l'Estat espanyol hi va haver més 925.000 accidents laborals l'any 2007, dels quals 250.000 es van produir en el sector de la construcció; 400 persones mortes en el sector a tot l'Estat l'any 2007; d'aquestes, 33 a Catalunya, el segon territori de l'Estat per darrere d'Andalusia; al País Valencià, 24.

Prioritzem les propostes següents:

- Estendre les previsions de la llei de subcontractació recent entrenada pel sector de la construcció i fer-ne una de nova o una de complementària estesa a tots els sectors.
- Fer un estudi sobre l'aplicació d'un sistema de «bonificacions» a les empreses amb nul·la o baixa accidentabilitat, que es podria articular per mitjà de les cotitzacions per contingències professionals.
- Concretar una part de la implicació dels agents socials per tal que, en les negociacions dels convenis col·lectius, s'especifiqui quina és la formació genèrica mínima que hauria de rebre cada treballador en funció de la seva categoria professional i sector d'activitat, l'específica pel lloc de treball i la de reciclatge, incloent-hi la periodicitat.
- Elaborar una proposta de llei que reguli la figura professional del tècnic de prevenció de riscos laborals, ja que són una peça clau en la reducció de la sinistralitat laboral.

14 Economia social

L'economia social, on s'engloben les cooperatives, les mútues, les associacions i les fundacions, ocupa de forma directa a la Unió Europea al voltant de 12 milions de persones i integra més de 300 milions d'associats. A Espanya, aquestes quatre grans famílies (incloent en les cooperatives les societats laborals i les empreses socials), ocupen a 1 milió de persones i integren més de 11 milions de socis.

A finals de la legislatura s'ha aprovat la Llei 44/2007, de 13 de desembre, per a la regulació del règim de les empreses d'inserció. Des del Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats hem ajudat a accelerar, a elaborar i a comprometre el PSOE en la seva aprovació, amb un bon nombre d'esmenes transaccionades.

Les mesures proposades per Esquerra, instant el Govern a prendre mesures urgents de foment i de suport a les cooperatives i a les societats laborals, han millorat en part el context de l'economia social en general, però considerem necessari avançar en alguns aspectes per consolidar l'economia social com a economia amb molt de futur.

PROPOSTES

A partir de les iniciatives instades per Esquerra al Congrés dels Diputats, proposem:

- La identificació jurídica de l'economia social mitjançant un Estatut Jurídic de l'Economia Social.
- L'impuls a la creació d'un Registre estadístic d'empreses d'economia social a les respectives comunitats autònomes.
- L'elaboració d'un catàleg de les diferents tipologies d'empreses i entitats que integren l'Economia Social.
- El reconeixement de representants de l'àmbit com a interlocutors específics a les diferents taules de diàleg social.

Com a mesures de suport a l'Economia Social, alhora, proposem:

- Desenvolupar mesures de suport financer, inclòs les de caràcter fiscal, per compensar aspectes d'internalització de despeses de les empreses d'Economia Social, com a desavantatge competitiu enfront de les empreses en general, que tendeixen a externalitzar-les.
- Incentivar plans de modernització i incorporació a la societat del coneixement les empreses d'economia social.
- Realitzar campanyes específiques de difusió dels valors de les empreses d'economia social, amb la introducció de programes específics a les escoles de negocis.
- Promoure bonificacions de quotes a la Seguretat Social per les empreses, en tant que generadores d'ocupació especialment estable i bonificacions fiscals i millores en el tractament tributari.
- Promoure la reserva de quotes de contractació pública d'obres i serveis, així com convenis per l'adquisició de béns i recursos, per les empreses d'economia social, sota la premissa de l'article 129.2 de la Constitució Espanyola.
- Incentivar amb ajuts específics els processos de certificació de qualitat de les empreses, el desenvolupament de projectes de recerca i participació en centres tecnològics.

DEFENSEM LA NOSTRA SOBIRANIA EN COMERÇ, CONSUM I TURISME

El comerç i el turisme són sectors econòmics de gran importància per a Catalunya i per al conjunt dels Països Catalans. De forma conjunta representen un 23% del PIB català.

L'activitat comercial és un dels pilars bàsics del model de país que defensa Esquerra. Volem un comerç que ajudi a vertebrar els barris, els pobles i els eixos ciutadans, que ofereixi uns serveis moderns i de qualitat. Creiem en les polítiques actives adreçades al petit comerç, seguint tres grans línies: la modernització del sector (potenciació dels eixos comercials, de l'associacionisme, de la cooperació empresarial i de la millora de les seves activitats logístiques), la defensa davant els abusos de posició al mercat (grans superfícies, comissions excessives en el pagament electrònic) i l'adaptació constant del marc normatiu per garantir la continuïtat del model.

El comerç català té una configuració diferenciada del comerç espanyol: a Catalunya disposem de més establiments comercials, 166 per cada 10.000 habitants, per 147 a l'Estat espanyol. Per tant, més establiments i més petits. On aquesta diferència és molt notable és en el número d'hipermercats, 347 a l'Estat per 54 a Catalunya. La densitat d'aquest tipus d'establiment és de 63 m²/1.000 habitants a l'Estat per 52 m²/1.000 habitants a Catalunya.

El model català està basat en petites i mitjanes empreses i en l'equilibri de formats i territorial, model que hem de preservar, tal com s'esforça el Govern de Catalunya, i per tant impedir que legislacions estatals puguin interferir en aquest model.

Pel que fa al turisme, la terciarització i la internacionalització de l'economia han configurat el turisme com una de les activitats centrals de la nostra economia. Catalunya representa prop del 2% de la quota del mercat mundial i ocupa la setzena posició a nivell global en el turisme internacional. Parlem d'una xifra al voltant dels 13 milions de turistes de fora de l'estat i al voltant de 4,7 milions de turistes de la resta de l'estat, que arriben i s'estan com a mínim una nit al nostre territori.

Per tal de competir amb la resta d'oferta turística en una àrea, la mediterrània, es fa necessària una planificació acurada d'aquests tipus d'activitats. L'administració té en aquest camp unes responsabilitats irrenunciables i ha d'intervenir en la seva ordenació.

La gestió seriosa i responsable del turisme a Catalunya ha de garantir que el flux econòmic que genera es reinverteixi en el conjunt del país: en el comerç, en la indústria, en l'agricultura. Ha de ser un motor econòmic (un de més entre d'altres) que permeti al país funcionar i generar riquesa i benestar social. Justament per tot això cal no caure en el perill que suposa el monocultiu turístic.

En el cas de la defensa de les persones consumidores, cal treballar perquè tothom conegui i respecti les normatives vigents, garantint la transparència i donant seguretat general al mercat i a les persones. En aquest punt la col·laboració de la societat civil (les organitzacions de defensa del consumidor, les cooperatives de persones consumidores i usuàries i els diversos agents econòmics i socials implicats) serà fonamental.

Aquests tres àmbits són competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya (articles 121, 123 i 171 de l'Estatut). És per això que la primera prioritat ha de ser impedir les invasions competencials. Defensa, doncs, del grau de sobirania assolit enfront del possible desplegament «il·legal» de polítiques estatals.

PROPOSTES

1 Fomentar un model comercial actiu i competitiu

- Avançar cap a la limitació de la quota comercial dels grans grups econòmics, garantint la competència real dins del món del comerç.
- Impulsar la reforma legislativa corresponent pel que fa a la limitació dels abusos bancaris i manca de transparència sobre les comissions cobrades al comerç, el turisme i la restauració per l'ús de les targetes de crèdit per part dels consumidors.
- Promoure iniciatives de comerç just, garantint la transparència de la seva gestió i els seus objectius d'ètica i justícia social. Promoure i garantir un comerç exterior basat en el respecte i l'equiparació dels drets socials dels treballadors/res.
- Creació d'un fons econòmic que sigui gestionat pels governs territorials per a la dinamització del comerç de proximitat, la millora dels locals comercials i dels mercats municipals.
- Modificació de la Llei 7/96, de 15 de gener, d'ordenació del comerç minorista, en tots aquells aspectes que envaeixen competències autonòmiques (rebaixes, sancions, definició grans superfícies...)

- Desenvolupar iniciatives legislatives i de caràcter fiscal que incentivin la continuïtat dels negocis autònoms mitjançant la successió en l'activitat comercial per part d'un familiar o treballador del propi establiment.

2 Millorar la protecció de les persones consumidores

- Impulsar les reformes de la legislació estatal que garanteixin l'efectivitat de la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en política de defensa del consumidor i l'usuari en el territori de Catalunya i per a tots els sectors.
- Traspàs de la competència exclusiva sobre el sistema d'arbitratge de consum i nova reformulació de l'Instituto Nacional de Consumo, que reflecteixi la realitat plural de l'Estat espanyol i es configuri simplement com un veritable òrgan de trobada i debat dels responsables de les comunitats autònomes.
- Mentrestant, compromís de coordinació entre el Centre Europeu del Consumidor (CEC) de Madrid i l'Agència Catalana del Consum en el sentit de distribució dels casos que rebí el CEC de Madrid afectant consumidors residents a Catalunya i de residents a la UE amb conflictes a empreses ubicades a Catalunya, adreçats cap a l'Agència Catalana del Consum.
- Pel que fa a mesures concretes de protecció a les persones consumidores, es proposa:
 - Revisar els mecanismes de fixació del preu de l'energia.
 - Revisar l'actual tractament del consumidor/a en els procediments concursals.
 - Activar els mecanismes de control sobre la publicitat.
 - Proposar la creació de les Agències de Seguretat dels Productes.

3 Promoure activitats turístiques de qualitat i amb alt valor afegit

Incentivar especialment el turisme de qualitat, entès no com a sinònim de turisme d'alt nivell, sinó de qualitat en el turisme.

- Traspassar a les comunitats que tenen competència exclusiva en matèria de turisme la part equivalent dels recursos i pressupostos de TURESPAÑA.
- Transferir els fons del *Plan Avanza* als governs territorials per implementar solucions TIC al sector turístic dels nostres municipis per a la contractació de paquets turístics per Internet i altres elements de l'empresa (gestió, recursos humans, finances i màrqueting).
- Potenciar la inversió en destins turístics madurs ampliant el Fondo de Modernización de Infraestructuras Turísticas (FOMIT), creat a proposta d'Esquerra en la Llei de pressupostos del 2006.
- Establir una línia pressupostària als Pressupostos Generals de l'Estat per a la transferència a les *comunitats autònomes*, específicament pensada per facilitar la conversió en recurs turístic d'elements significatius del patrimoni històric i artístic de Catalunya, per impulsar la tasca de l'Agència de Turisme de Catalunya en la promoció directa en els mercats emissors dels aspectes que identifiquen i individualitzen la marca turística Catalunya i, en particular, les accions adreçades a incrementar el potencial dels elements patrimonials, culturals i històrics propis de Catalunya, sense limitacions, interferències ni distorsions a la difusió de la nostra pròpia identitat nacional a tot el món.
- Ampliar la implicació financera en les tasques de promoció i comercialització turística, donant suport a les iniciatives locals públiques i privades, garantint el respecte competencial i la realitat nacional i territorial del nostre país en la seva promoció turística, tant en la promoció interior com en l'exterior.
- Dissolució de l'empresa estatal Paradores SA i traspàs al Govern de Catalunya de la titularitat i de totes les competències sobre els paradors situats en territori català (Aiguablava, Cardona, Vic-Sau, Arties, Seu d'Urgell, Vielha i Tortosa, i els que estan en projecte, com el de Lleida).
- Introduir una major capacitat de finançament per als municipis turístics en la Llei reguladora de les hisendes locals mitjançant la creació d'un instrument fiscal específic de caràcter finalista, el fet imposable del qual estaria vinculat a l'estada dels turistes, amb l'objectiu de fer front a les

despeses derivades de la promoció del conjunt de la marca Catalunya i les de manteniment de la qualitat territorial de les demarcacions.

- Dotar de nous i millors serveis el conjunt del territori: infraestructures, comunicacions, senyalització, accessibilitat, xarxa viària i mobilitat.
- Millorar les infraestructures, especialment en comarques en què l'impacte turístic de temporada genera unes oscil·lacions importants de la població durant un curt període de temps.
- Realitzar actuacions que facilitin la mobilitat generada pel turisme, especialment en l'àmbit de la senyalització, i n'impulsin un model més racional. Tenir una especial cura en desenvolupar una política de transport públic que també pugui donar servei al turisme.

EL NOSTRE SECTOR PRIMARI: UN MODEL QUE CAL PRESERVAR

Cal consolidar i potenciar la pagesia en el territori, d'acord amb una empresa familiar agrària moderna, competitiva, respectuosa amb el territori i que integri els nous valors de la sostenibilitat i la multifuncionalitat de l'espai. Impulsar la diversificació de l'activitat econòmica al món rural per tal d'augmentar les oportunitats i posar en valor els coneixements, la diversitat i la capacitat d'adaptació de la nostra pagesia, garantint una producció d'aliments segurs i de qualitat. Promoure, especialment, la implicació dels productors primaris en els processos de transformació, participant dels beneficis de la intermediació amb un especial suport a iniciatives cooperatives.

Els nous regadius, la modernització dels ja existents, posar al dia l'aparell productiu, crear una autèntica xarxa amb les universitats per facilitar encara més la transferència tecnològica i crear un sector agroalimentari potent al servei de la producció nacional, han de ser els objectius que han de prioritzar els nostres diputats i diputades aquests propers quatre anys.

La singularitat de la nostra agricultura es veu amenaçada pels efectes globalitzadors de les institucions espanyoles i comunitàries. Un exemple és la concentració dels recursos de la PAC en una petita minoria de grans productors. Cal reconduir el desequilibri que suposa a l'Estat espanyol que el 5% dels perceptors d'ajuts directes de la PAC s'emportin el 50% dels recursos de la política de preus i mercats de la UE.

Durant la legislatura que ara s'acaba, s'ha tramitat i aprovat la Llei per al desenvolupament sostenible del medi rural. Hi vam presentar 81 esmenes.

La nostra decepció amb el Pla d'Abandonament Lleter aprovat pel Ministeri d'Agricultura (MAPA) el proppassat mes de desembre, d'esquena al sector i a les organitzacions professionals agràries i també a les Comunitats Autònomes, i per extensió amb la política del govern espanyol en relació al sector lleter català.

En aquest sentit i tenint en compte també les reclamacions de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, des d'Esquerra veiem fonamental mantenir el teixit ramader a Catalunya per garantir l'equilibri territorial i per assegurar la producció de llet autòctona amb totes les garanties de qualitat i seguretat alimentària.

Des del Congrés dels Diputats hem proposat mesures per buscar solucions als problemes del sector pesquer, que ha vist com cada dia és més baix el preu de les captures i, des de l'octubre del 2004, l'augment desproporcionat del preu del gasoil, més d'un 135% del 2003 al 2005.

A Esquerra entenem que les aturades biològiques reverteixen de manera directa en una millor qualitat de les captures i poden conduir a buscar el valor afegit en el preu de les captures i millorar la crisi del sector. Si aquestes aturades són necessàries, en el cas de la Mediterrània són *obligatòries* perquè és una mar malalta que necessita una regeneració urgent. Per això vam impulsar una iniciativa al Congrés,

transaccionada finalment amb tots els grups, en què s'instava el Govern central a finalitzar un Pla de gestió del Mediterrani i hi incorporés les peticions dels pescadors de Tarragona per fer complir de manera rigorosa les aturades.

A més de les mesures urgents per buscar una reducció de les despeses de producció per trobar l'equilibri amb la baixada dels preus de les captures, hem plantejat mesures a mitjà termini per incrementar el valor afegit del peix, com la necessitat de millorar la competitivitat del sector especialment per l'entrada de peix procedent d'altres indrets, i controlar les importacions que no compleixin la normativa sanitària comunitària o que provenguin de la pesca il·legal no regulada i no documentada, o facilitar jubilacions anticipades per facilitar la regeneració generacional.

PROPOSTES

1 Agricultura i ramaderia: àmbit territorial

- Reconeixement de la multifuncionalitat agrària. Manteniment de la població agrària, destinant un fons a millorar les infraestructures i els serveis per acabar amb els desequilibris i les desigualtats entre el món rural i l'urbà.
- Defensa del model d'agricultura mediterrània davant les institucions europees. Accés directe a aquestes institucions.
- Revisió de les lleis espanyoles que afecten les competències catalanes en el sector agrari.
- Dotar de les infraestructures agràries necessàries per al desenvolupament de l'activitat agrària. Millorar les estructures agràries i la seva competitivitat en el mercat. Assegurar la transferència tecnològica.
- Ordenar l'activitat ramadera intensiva amb criteris de sostenibilitat i territorialitat.
- Impulsar mesures economicofiscals i estructurals per garantir la viabilitat de les petites i mitjanes empreses ramaderes i el seu arrelament al territori i garantir al sector ramader una xarxa agroindustrial (escorxadors, plantes d'elaboració) sanejada, diversificada i estesa pel territori, que permeti l'estabilitat de les empreses ramaderes mitjanes.
- Mesures específiques de suport a les produccions tradicionals per fer-les més rendibles econòmicament, perquè compleixen una funció de sostenibilitat territorial.
- Declaració de l'Estat espanyol com a zona lliure de transgènics. Cal establir una prohibició indefinida de sembra de les espècies autoritzades actualment, acollint-se a la Clàusula de Salvaguarda contemplada en l'Article 23 de la Directiva 2001/18 que regula l'alliberament al medi d'organismes modificats genèticament.

2 Agricultura i ramaderia: àmbit econòmic

- Potenciar les polítiques de desenvolupament rural augmentant les aportacions en les lleis de pressupostos dels ministeris implicats en el marc de la nova Llei de desenvolupament rural.
- Vetllar perquè hi hagi unes adequades relacions comercials amb els mercats productors de cereals que permeti un subministrament regular i estable de matèries primeres pel sector ramader.
- Regionalitzar les ajudes de la Política Agrària Comuna (PAC).
- Gestionar la quota lletera abandonada des de la Generalitat, tant pel que fa al volum total abandonat, com als criteris d'assignació. Que sigui el Govern de la Generalitat qui redistribueixi la quota entre els productors de llet catalans i poder dissenyar així una política més favorable a la realitat del nostre sector lleter. Mantenir estable el 0,25€ en els propers anys amb la condició que, per a aquells ramaders que vulguin comprar, es garanteixi el dret a produir; que per cada quilo de quota adquirit (dos quilos en el cas dels joves titulars d'explotació) se n'assigni un altre de gratuït cedit per l'Estat.
- Introduir l'ús de produccions destinades a biocarburants.
- Diversificar i consolidar la indústria agroalimentària. Organitzar interprofessionals que agrupin tots els agents de producció, comercialització i distribució.

- Política de promoció de les produccions de qualitat, ecològiques i tradicionals i de reconeixement del valor afegit que suposa una producció sostenible. Garantir la traçabilitat dels aliments.
- Diversificar l'activitat agrària potenciant els productes tradicionals i donant reconeixement legislatiu de les produccions artesanals. Promoure l'agroturisme.
- Aplicar una fiscalitat diferenciada adaptada al sector agrari català.
- Crear un gasoil professional agrari i pesquer, exempt de l'Impost sobre hidrocarburs (impostos especials) i de l'Impost sobre venda minorista de carburants (IVN) i gravat amb un 7% d'IVA.

3 Agricultura i ramaderia: àmbit social

- Reconeixement de la funció de la dona en el món agrari.
- Compensar el dèficit històric del món rural en l'accés als serveis i adaptar el sistema de protecció social a l'especificat agrària.
- Impulsar l'accés real a les noves tecnologies en el món rural.

4 Pesca

- Promoure mesures que permetin la modernització de la flota pesquera i un estalvi de combustible, entre les quals hi consti el canvi de motor o el sistema de propulsió i la creació d'un gasoil professional agrari i pesquer, exempt de l'Impost sobre hidrocarburs (impostos especials) i de l'Impost sobre venda minorista de carburants (IVN) i gravat amb un 7% d'IVA.
- Increment del control sobre les importacions, tancant el pas a aquelles que no compleixin la normativa sanitària comunitària, així com a les que provenen de la pesca il·legal no regulada i no documentada.
- Impulsar la protecció del medi marí buscant una regeneració sostenible, promovent la posada en marxa de parades biològiques en la totalitat de l'Estat i incrementant les ajudes per vedes, tant a pescadors com a armadors.
- Impulsar la regeneració generacional del sector pesquer mitjançant mesures de suport a la gent jove i promovent la jubilació anticipada.

PLENA CAPACITAT DE GESTIÓ DEL TERRITORI I DELS RECURSOS NATURALS I ENERGÈTICS

INFRAESTRUCTURES I MOBILITAT: PROU DE DÈFICITS, MÉS CAPACITAT DE DECISIÓ

El 28 de juliol de l'any passat, el desastre: el col·lapse d'El Prat va deixar en evidència davant del món les mancances del sistema aeroportuari espanyol. Mesos més tard es van produir les múltiples i repetides avaries a la xarxa de Rodalies, amb un dèficit inversor crònic de l'Estat reconegut per les mateixes xifres de Fomento. El passat mes de juliol, la gran apagada que va deixar més de 300.000 persones sense llum a Barcelona. Els problemes ocasionats per les obres del TGV al Baix Llobregat i el fracàs de la proposta de traçat a Barcelona.

Aquestes són les evidències més recents del dèficit històric de les infraestructures estatals al nostre país.

ANÀLISI DE LES INFRAESTRUCTURES DE CATALUNYA

Durant el període 1991–2007, la inversió estatal pressupostada en infraestructures productives a Catalunya va representar de mitjana un 12,4% respecte al total regionalitzat de l'Estat, mentre que la participació en el PIB estatal va representar per a tot el període un 19% i la població respecte al total estatal és del 15,5%. Durant tot aquest període, en cap any la inversió de l'Estat a Catalunya no ha superat el percentatge de participació en el PIB estatal.

El repartiment de la inversió per territoris en xarxa viària, Catalunya s'emporta el 9,4% del total de l'Estat: en ferrocarrils, el 19% (aquí s'hi ha d'incloure el TGV, que no es pot computar únicament a Catalunya); en ports, el 17,7%; en aeroports, el 14,2% (Madrid s'emporta el 54,5% durant tot el període) i en altres inversions el 6,2%.

La Disposició Addicional Tercera de l'Estatut vigent preveu que en un període de 7 anys, per tal d'intentar compensar el dèficit històric d'inversions a Catalunya, la inversió en infraestructures a Catalunya s'ha d'equiparar a la participació de Catalunya en el PIB de l'Estat.

Als Pressupostos Generals de l'Estat del 2007, els primers pressupostos generals des que tenim l'actual Estatut, les inversions en infraestructures productives a Catalunya representaren un 13,9% del total estatal, molt lluny del 18,7% del pes relatiu del PIB català. S'incomplí l'Estatut, per tant, invertint 1.000 milions d'euros menys dels que demandava el nou marc legal aprovat per les Corts espanyoles.

Pel que fa a les obres licitades, només s'executen en un 74%.

Sens dubte, un dels exemples del que significa el model radial de desenvolupament d'infraestructures que s'ha aplicat a l'Estat és també el sistema aeroportuari.

Els aeroports, entesos com a agents econòmics, necessiten estar molt associats al seu entorn, al seu *hinterland*. És tanta la influència que exerceixen en el seu territori, que és imprescindible la intervenció de les autoritats locals en la seva gestió.

Aquest model de proximitat és l'imperant a la gran majoria d'aeroports europeus, on els governs locals i regionals ostenten una representació importat en els òrgans de gestió d'aquestes infraestructures. Fins i tot els aeroports gestionats majoritàriament per capital privat busquen la coordinació amb els governs locals per aconseguir obrir mercats nous, i així utilitzar els aeroports com a plataformes dinamitzadores de l'economia del seu territori.

Només Espanya roman aliena a la tendència generalitzada de reconèixer l'autonomia de gestió i reconeixement de la personalitat jurídica dels aeroports, especialment provocada per la necessària atenció al territori i a les directives europees.

El fet que AENA gestioni un sistema, també comporta que, per qüestions d'economies d'escala i d'estratègia, es prioritzi el paper predominant de Madrid-Barajas com a *hub* internacional.

L'aeroport del Prat és sistemàticament discriminat en la funció d'aeroport principal i les inversions en millores que són necessàries en una infraestructura d'aquestes característiques són retardades una vegada rere l'altra.

Tenim un fet diferencial evident respecte de la resta de l'Estat en relació amb la mobilitat, que és el sistema de peatges vigent. Catalunya pateix una discriminació històrica en relació amb la mobilitat pel sistema de peatges vigent. El debat sobre els peatges com a element dissuasiu o regulador de fluxos només es pot produir si prèviament desapareix la discriminació de Catalunya envers la resta de l'Estat. A Catalunya, set de cada deu vies ràpides són de peatge, mentre a Espanya ho són dues de cada deu. És inacceptable mantenir l'actual model de peatges indiscriminats existent a Catalunya. No s'ha de confondre una política de peatges com a instrument regulador de la mobilitat, amb la política actual dels peatges exclusivament recaptatòria per a les concessionàries. La localització dels peatges actuals respon a criteris de rendibilitat econòmica, però en cap cas a criteris de regulació de fluxos viaris.

Durant la discussió dels Pressupostos Generals de l'Estat de l'any 2008 vam proposar a tots els Grups parlamentaris catalans al Congrés dels Diputats fer un front comú i presentar un paquet d'esmenes conjuntes als Pressupostos de l'Estat que incorporessin prou recursos per començar a posar fre a aquesta sagnia, a aquest dèficit fiscal que repercuteix sobre tots els ciutadans de Catalunya, parlin la llengua que parlin, hagin nascut on hagin nascut. No va ser possible, novament.

Per tot això, pel dèficit fiscal crònic, perquè estem farts de ser ciutadans de primera a l'hora de contribuir, però de segona a l'hora de beneficiar-nos del que aportem, per aquesta manca d'inversió permanent de l'Estat a Catalunya en grans infraestructures, cal una resposta contundent.

ANÀLISI DE LES INFRAESTRUCTURES DEL PAÍS VALENCIÀ

El dèficit d'infraestructures al País Valencià és conseqüència d'una manca d'inversions de l'Estat al País Valencià, que, a més, s'han fet amb criteris polítics de cohesió territorial d'Espanya i no atenent criteris d'eficiència econòmica o atenent criteris demogràfics.

València és la tercera ciutat en població de l'Estat, i el País Valencià, la segona economia exportadora; malgrat això, València no té AVE ni tan sols a Madrid, quan sí que en té Còrdova, Sevilla, Toledo, Màlaga, Guadalajara, Saragossa, Lleida i Tarragona. Per què València no té el TGV de què disposen aquestes ciutats, totes amb menys població que València? Amb quin criteri s'ha fet? Per què no estem connectats amb Europa amb ferrocarril d'ample europeu? El TGV va de Madrid a Castelló i de Madrid a Barcelona, però deixa aïllat Castelló de Tarragona i, per tant, el País Valencià queda aïllat en ample

europèu i alta velocitat del seu mercat natural, que és Europa. Val a dir, com a dada molt gràfica, que es tarda el mateix temps de París a Londres o de Madrid a Sevilla (unes dues hores) que de Castelló a Tarragona. Aquesta legislatura, al Congrés dels Diputats hem posat també sobre la taula la necessitat del Corredor del Mediterrani, viari i ferroviari important per al futur de l'economia i de la igualtat d'oportunitats de Catalunya i del País Valencià, que posteriorment els alcaldes de Castelló de la Plana, de Tarragona, de València, d'Alacant i d'Almeria reclamarien per carta que no es demorés més. I la connexió d'alta velocitat entre Tarragona i Castelló no vindrà fins, almenys, al 2020.

El mateix Pla Estratègic d'Infraestructures del Transport (PEIT) espanyol reconeix la radialitat com un dels trets més característics de l'actual xarxa ferroviària i d'autovies/autopistes a l'Estat que cal supear, però se segueixen construint infraestructures rabiosament radials.

La radialitat en les infraestructures viàries i ferroviàries estatals de vegades també es reproduïx a nivell regional (manca de ferrocarril entre Gandia i Dènia, però que existeix entre Alacant i Dènia i entre València i Gandia); falten ferrocarrils i carreteres transversals que connectin les comarques entre si, sense necessitat de passar per la capital. A més a més coexisteixen dues xarxes de ferrocarril, l'ample ibèric i la de FGV, i les dues diferents de l'ample europeu.

Un altre fet diferencial de l'Estat espanyol, i també del País Valencià i Catalunya, respecte de les regions més desenvolupades d'Europa és la quasi-exclusivitat de la carretera en el transport de mercaderies, tant de les pròpies com de les estatals. Així, en el pas transpirinenc, actualment només un 4,5% de les mercaderies ho fa per ferrocarril, enfront del 30% que ho fa travessant els Alps. El transport ferroviari de mercaderies per ferrocarril és, a l'Estat, del 4% i del 8,4 a l'Europa dels 15.

El País Valencià té un sistema aeroportuari que també està ens mans d'AENA. Per tant, les autoritats autonòmiques i entitats econòmiques i socials del País Valencià no tenen cap capacitat de decisió, malgrat la importància evident dels aeroports com a factor de desenvolupament i de creació d'oportunitats.

És necessària, doncs, una gestió mixta Estat–Govern valencià–entitats econòmiques i socials valencianes, on la part valenciana sigui determinant en la presa de decisions; només així els aeroports valencians podrien tenir l'oportunitat d'assolir els nivells de competitivitat i d'oportunitat enfront dels reptes actuals sense subordinacions a interessos exteriors al país (centralització l'aeroport de Madrid i subordinació del de València i del d'Alacant).

Els nostres ports. Per tal de garantir un sistema portuari potent, coordinat i sostenible pel conjunt de la nació, cal avançar en alguns aspectes importants: millorar la connexió intermodal (viària i ferroviària) dels ports, potenciar els centres logístics actuals i crear els que siguin necessaris per tal d'integrar el conjunt de ports catalans i, per últim, introduir un model de gestió dels ports més descentralitzat, amb una àmplia presència de les administracions locals i amb un increment de l'autonomia i la competència entre ports.

El port de Barcelona i l'evacuació de mercaderies esdevé una altra qüestió inajornable. El Port preveu passar de 2,2 milions de TEU/any (2005) a 4,5 milions el 2008 i 7 el 2010. És impossible pensar en un desenvolupament portuari d'aquestes magnituds si les mercaderies no es poden evacuar per ferrocarril. En aquest sentit és vital agilitar els accessos ferroviaris al port, una nova línia exclusiva des de Castellbisbal a Mollet, i tants «apartadors» com sigui necessari en el seu trajecte cap a la frontera francesa, perquè el seu desplaçament i freqüència puguin ser ben compatibles amb el transport de passatgers. Ens consta que es va per aquest camí.

Els Països Catalans disposen d'un important front portuari que no es limita exclusivament a Barcelona o a València. El port de Tarragona, Sant Carles de la Ràpita, Vilanova i la Geltrú i Palamós necessiten definir quin és el seu paper en el sistema i quin és el tipus de relació que estableixen amb l'espai econòmic local a què donen servei.

D'altra banda, el sistema portuari valencià està caracteritzat per una centralització al port de València. Li manca especialització i coordinació dels diferents ports de la façana marítima i, especialment, una mala connexió a les xarxes viàries, necessària per facilitar la intermodalitat eficient amb la xarxa viària i ferroviària.

Els ports del País Valencià mouen anualment 41.764.132 tones, fonamentalment mercaderia general a València i tràfic de mercaderies amb Àsia també a València i a Alacant. D'altra banda, la magnífica posició geogràfica de Sagunt, amb la disponibilitat de sòl que té, la bona connexió amb l'àrea logística de Saragossa i amb Madrid (València–Sagunt és el port més proper) i també la facilitat per connectar-se a la xarxa viària i ferroviària de l'Eix Mediterrani, fan que si es coordina amb el port de València pugui constituir-se un port de primer ordre de la Mediterrània europea; i la façana marítima valenciana, en un element de primer ordre per operar amb l'autopista del mar de la Mediterrània occidental.

Caldrà definir el paper de cada port (Alacant, Dènia, Gandia, València–Sagunt, Castelló i Vinaròs–Benicarló). Els ports valencians haurien de coordinar-se en funció de la seva especialització i en funció de la zona a la qual serveixen, i dotar-se de zones logístiques a la mesura de les seves necessitats, preparades per poder realitzar amb eficiència la intermodalitat vaixell-ferrocarril-camió.

PROPOSTES

1 Compliment de l'Estatut i de la legislació vigent en matèria d'infraestructures

2 Traspàs en la gestió d'infraestructures

- Traspàs en la gestió de RENFE i de la inversió associada com a partida pressupostària mínima per transferir amb la gestió. Acord previ sobre les obres que han d'estar fetes abans del traspàs i dels detalls i condicions del traspàs especialment quant a línies, materials i recursos humans. Traspàs de l'explotació ferroviària en tots els casos que sigui possible, com ara les línies Barcelona–Manresa–Lleida i Barcelona–Vic–Puigcerdà.
- Traspàs en la gestió aeroportuària. Nou model de gestió aeroportuària dels aeroports catalans on la Generalitat tingui l'última paraula en les decisions estratègiques. Traspàs dels aeroports secundaris i proposta de consorci per a l'aeroport del Prat. En aquest consorci, on hi participat la Generalitat de Catalunya, les administracions locals, el sector privat i l'Administració General de l'Estat, la part catalana haurà de tenir la majoria determinant per adoptar les principals decisions estratègiques: en matèria pressupostària, en gestió aeroportuària, serveis aeroportuaris, gestió del domini públic, infraestructures, planificació, programació...
- Traspàs de la gestió portuària. Els ports dels Països Catalans haurien de gaudir d'un més que justificat règim especial de gestió portuària. Un règim que permetés dur a terme una acció comercial competitiva amb autonomia i flexibilitat.
- Traspàs de la xarxa d'autopistes i de la xarxa de carreteres de l'Estat a la Generalitat amb el finançament corresponent per a manteniment i per a inversions. La gestió de proximitat permetrà suprimir punts negres i colls d'ampolla a la xarxa viària, a la vegada que vetllarà per impulsar polítiques pròpies cap a una mobilitat eficient.

3 Reducció del dèficit històric d'inversions en infraestructures

- Introducció a totes les Lleis de Pressupostos de què es considera inversió en infraestructures segons el concepte ampli del FMI i l'informe de la Cambra de Comerç del juny de 2007. El càlcul de les inversions de l'Estat al territori s'ha de realitzar en el sentit ampli del concepte d'inversió en infraestructures, superant interpretacions restrictives.
- Creació imminent del fons per a l'homogeneïtzació de peatges, el rescat selectiu i la subvenció de peatge. Compromís de defensar a totes les instàncies de l'Estat les decisions del Grup de Treball de reordenació dels peatges, d'acord amb la Resolució del Parlament de Catalunya 55/VIII.

- Impulsar un pacte amb la implicació de tots els grups polítics catalans per tal de no prorrogar més les concessions dels peatges. Per tal que sigui eficaç, aquest pacte es pot introduir mitjançant una disposició addicional de la Llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres.
- Impulsar una normativa d'obligat compliment per part de les concessionàries destinada a millorar la seguretat i l'aixecament de barreres en casos de catàstrofes, accidents o embussos extraordinaris.
- Col·laborar en el finançament del transport públic, mantingut en exclusiva pels governs autònoms i pels ens locals, a partir dels mecanismes que disposa l'Estatut.
- Vetllar pel compliment de l'execució de les obres pendents és una política imprescindible per poder sortir de la situació actual de coll d'ampolla en què ens trobem, ja que no es poden executar noves infraestructures perquè encara no estan acabades (i en molts casos, ni iniciades) les obres que es van projectar fa més de dues legislatures pel govern espanyol.

4 Infraestructures prioritàries:

Xarxa ferroviària

Cal un nou impuls al ferrocarril i crear una veritable malla ferroviària i una jerarquia organitzada del servei (mercaderies, suburbans, rodalies, regionals, alta velocitat). La planificació de noves línies ferroviàries ha de servir d'element vertebrador del país, al mateix temps que es potencien les línies existents. Adequar, optimitzar i modernitzar les infraestructures ferroviàries existents és un element indispensable per teixir una malla reticular.

Cal crear una xarxa ferroviària que potenciï les connexions de l'Eix Mediterrani tant amb els grans espais econòmics d'Europa, l'Euroregió Algesires–València–Barcelona–Perpinyà–Montpeller, com amb el Corredor atlàntic (mitjançant la connexió amb Hendaia a través de Saragossa) i s'ha de fer prioritàriament amb una línia d'alta velocitat d'ample internacional per a tot l'Eix Mediterrani.

Pel que fa al traçat del TGV per Barcelona, defensem des del 2002 un traçat pel carrer d'Aragó, és a dir, pel centre, però per carrers de més de 20 metres d'amplada per d'augmentar la distància i disminuir l'impacte de l'obra del túnel als edificis circumdants. Aquest recorregut facilitaria també la construcció de l'estació de la Sagrera amb tot el que això comporta de desenvolupament dels barris de l'entorn i d'augment de les prestacions ferroviàries de Barcelona i de Catalunya.

Per al funcionament òptim del sistema de Rodalies de Barcelona, caldrà fer un seguit d'intervencions en diferents trams de la xarxa i crear noves estacions i intercanviadors. Destaquem el cinturó orbital ferroviari que unirà Mataró i Vilanova passant pel Vallès.

També proposem potenciar les connexions mediterrànies amb la resta d'Europa, destacant el corredor ferroviari per a mercaderies amb ample europeu Algesires–Cartagena–Alacant–València–Castelló–Tarragona–Barcelona i fins a Estocolm i el TGV Catelló–Tarragona.

Altres ferrocarrils d'ample europeu i altes prestacions han de connectar el País Valencià amb la façana atlàntica europea, la façana cantàbrica de la península i el centre peninsular.

Xarxa Viària

L'actual xarxa viària primària pateix tres problemes fonamentals: l'existència dels peatges, que graven la mobilitat interna i l'externa, i obliguen a duplicar infraestructures; una xarxa secundària deficient i insuficient que no dóna el servei necessari i que sovint és una de les causes de la congestió de la xarxa primària i un dèficit real en infraestructures i serveis de transport públic col·lectiu (ferrocarril, autobús o metro).

Volem un model reticular no radial d'una xarxa de comunicacions viàries ben connectades amb Europa i amb l'eix mediterrani. Prioritzem per a la pròxima legislatura:

- Desdoblament complet de la N11 i la N-340.
- Construcció del túnel de base de Comiols per poder fer efectiu l'Eix Ponts-Tremp com a un autèntic eix pirinenc entre Senterada i Pont de Suert (actual N-260) portant a terme els plantejaments del Pla Territorial de l'Alt Pirineu.
- Ronda del Vallès: execució de l'obra segons els acords finals que assumeixi la Generalitat segons els objectius de dotar convenientment la xarxa secundària d'aquestes comarques, millorar l'accessibilitat a les poblacions del Vallès, dotar els dos Vallès i el Baix Llobregat d'una eina d'interconnexió i alliberar la B-30 del trànsit intern d'aquestes comarques. Aquesta proposta substitueix l'antic projecte de l'autovia orbital (anomenat Quart cinturó), que s'ha mostrat ineficient i excessivament impactant sobre el territori. Aquesta nova via ha de ser un paradigma d'un nou model d'execució de l'obra pública a Catalunya, amb una gestió austera del consum del sòl –aprofitant traces ja existents o previstes– i amb unes solucions constructives d'acord amb les noves exigències ciutadanes, ambientals i paisatgístiques.
- En els entorns metropolitans del País Valencià, la plataforma segregada per a tramvia-autobús Benicàssim-Castelló-Grau-Universitat Jaume I i Castelló-Almassora-Vila-real; tramvia orbital que enllaci la corona de poblacions que envolten València i el tramvia de l'Horta Sud, prolongació del Metro T-5, Aeroport-Riba-roja-Vilamarxant, amb àrea d'aparcament intermodal cotxe-metro i bici-metro per facilitar l'accés al metro de la població dispersa de les urbanitzacions i de la línia T-4 a la Coma i Valterna; tramvia entre la Vila-joiosa-Benidorm-Altea, entre Alacant-Urbanova-Arenales del Sol-Santapola, tramvia Guardamar-Torrevel·la-Pilar i tramvia estació de la Marina-Cabo de Huertas-Campello.
- Sufragar la totalitat del desdoblament de l'Eix Transversal (700 milions d'€)
- Completar el desdoblament de l'Eix del Llobregat fins a Berga.
- Rescat de peatges de l'autopista AP-7 des de Sant Joan d'Alacant i Vinaròs, i estudiar la possibilitat que l'Administració estableixi uns nous peatges per als cotxes particulars en funció de l'ocupació dels vehicles (cost zero per als que circulen amb les places al complet, augment progressiu del peatge segons que vagi minvant el grau d'ocupació i peatge màxim per a un sol ocupant); els peatges han de passar a ser un instrument al servei de la gestió de la demanda en lloc d'un instrument de finançament.
- Altres mesures: cal intervenir en diferents trams de la xarxa d'autopistes i carreteres principals.

5 Gestió de les infraestructures

El fracàs de les obres del TGV al Baix Llobregat, la connexió amb l'estació de Sants i el malestar entre la ciutadania i part dels grups polítics catalans, fa necessari la creació de consorcis o entitats mixtes Estat-Generalitat-(Administracions municipals si s'escau) per tal de poder prendre part i fer el seguiment de les decisions que el ministeri de Foment vulgui prendre, i que aquestes estiguin consensuades.

Tot i així, la millor política seria aquella que instés l'Estat a realitzar els canvis legislatius necessaris per atorgar als governs autònoms l'autoritat última en la decisió del traçat de les infraestructures que s'executin als seus territoris respectius.

6 Política i divisió territorial

- Derogació de totes les disposicions del govern espanyol que envaeixen les competències reconegudes als governs autònoms en matèria de planificació territorial.
- El Govern català presentarà l'any 2008 una Llei de reforma dels Governos Locals que requerirà modificar aspectes que, especialment arran de la retallada de l'Estatut, es troben a l'òrbita de les competències estatals. Caldrà garantir doncs, que des del Congrés de Diputats es doni el suport necessari a les reformes que es dissenyin des del Govern de Catalunya, que requeriran la modificació dels límits provincials i del règim jurídic de les entitats locals de segon nivell, que comportaran l'establiment d'un règim electoral per a les entitats de segon nivell (vegueries) i la modificació del funcionament i adopció d'acords en les vegueries.

UNA POLÍTICA AMBIENTAL I ENERGÈTICA EUROPEA

Des d'Esquerra estem compromesos amb la construcció d'uns Països Catalans ambientalment, socialment i econòmicament sostenibles. El nostre programa electoral incorpora propostes sobre medi ambient i energia que tenen en compte aspectes tant rellevants com: la planificació de l'aigua, la gestió del territori, l'anàlisi dels escenaris energètics de futur i els seus impactes, l'economia i el canvi climàtic, la mobilitat, el turisme...

L'energia és un tema prioritari. En el context mundial ja no serveix només gestionar l'oferta, sinó que també cal racionalitzar la demanda. L'energia és un bé costós, amb impactes forts sobre el medi ambient, sobre la qualitat de vida de les persones i sobre el clima del planeta. Sobre la nostra societat hi pesen dos factors determinants: Catalunya no disposa de recursos energètics convencionals, no disposa dels mitjans tecnològics per aprofitar els recursos energètics autòctons, i a més, no disposa de plena capacitat d'actuació en política energètica. La política energètica del nostre país es decideix —pràcticament— a Madrid i, evidentment, amb criteris d'estat, d'Estat espanyol, concretament. Per això, sovint sobre el nostre territori pesen decisions que no tenen lògica local: la línia d'interconnexió entre Espanya i França o les pretensions de limitació de la capacitat edílica en són dos exemples recents.

Per tot això, cal que desenvolupem una estratègia de preparació per a les conseqüències que es poden esdevenir de l'augment de preu del petroli, la necessitat de l'aturada nuclear i de la manca d'alternatives viables de fàcil implantació en l'actualitat. Aquest serà un procés lent i variable, però només aquells països que es preparin en sortiran ben parats.

Quant a la generació d'electricitat, Catalunya té un balanç variable però proper al zero entre generació i consum, però es continuen tramitant projectes de grans centrals productores d'energia, amb una important concentració en dues àrees molt concretes: les Terres de l'Ebre i l'àrea de Barcelona. És una situació a la qual cal posar remei; aplicant el concepte de generació distribuïda, dispersa pel territori, prop dels punts de consum i amb una planificació coherent amb l'evolució d'una demanda més continguda.

Pel que fa a la xarxa de transport, l'Estat espanyol manté el projecte d'interconnexió amb França per la Catalunya Nord, que presenta un alt rebuig social i una discutible justificació, fora de la necessitat de la xarxa espanyola de connectar-se amb el continent, com s'ha demostrat abastament, i que actualment és el projecte més conflictiu. En un context de subsistema elèctric propi, el sistema català compliria l'estàndard europeu d'interconnexió de forma sobrada. Aquesta perspectiva, amb una correcta planificació de la generació a les comarques de Girona, l'alimentació suficient i satisfactòria del tren d'alta velocitat, la millora generalitzada de la robustesa de la xarxa mitjançant l'execució de la línia de Sentmenat a Bescanó (ja en marxa amb criteris de desimpacte) i la repotenciació de la resta de xarxa de transport i distribució gironina permetria rebatre tots els arguments de justificació de la interconnexió.

Pel que fa a la distribució, continuen el baix nivell d'inversions i la lentitud en la millora de la xarxa, si tenim en compte que la xarxa de distribució es troba amb un endarreriment crònic de manteniment i d'inversió.

Esquerra es marca cinc prioritats per a la pròxima legislatura:

- 1 La implementació decidida de l'Estratègia contra el Canvi Climàtic, amb una efectiva corresponsabilització dels governs autònoms i fixant com a objectiu principal el transport, el principal productor de gasos d'efecte hivernacle.
- 2 L'aprofundiment en l'aplicació dels principis de la Nova Cultura de l'Aigua en les polítiques de gestió del cicle de l'aigua i de les conques hidrogràfiques, amb l'agilització de les inversions i dels mecanismes de gestió que han de permetre un veritable canvi de model.

- 3 Compromís estatal d'inversió en un Pla de recuperació integral i dinamització de tota la Conca del Llobregat que integri la solució ambiental, la recuperació dels recursos hídrics i, alhora, doni resposta a les qüestions socials, laborals i econòmiques de les comarques afectades.
- 4 Nova Llei estatal d'envasos i de residus d'envasos, amb l'objectiu de fomentar-ne la reducció i el reaprofitament i la revisió de competències.
- 5 Iniciar el camí cap a una política energètica descentralitzada, diversificada, basada en l'eficiència i amb unes infraestructures de generació i distribució pensades per al segle XXI.

PROPOSTES

1 Kyoto, més enllà de la vergonya espanyola

El Protocol de Kyoto va ser aprovat el 1997. La Unió Europea va elaborar la primera estratègia en base al Protocol el 2000, el Protocol va entrar formalment en vigor el 2005, finalment l'Estat espanyol va aprovar la seva primera estratègia el 2007. Tard i malament.

Davant la més gran amenaça pel planeta i per la societat humana, l'Estat espanyol ha estat 10 anys intentant la triple picaresca de saltar-se les exigències del Protocol, aconseguir reduccions d'emissions a països tercers i, si encara falta, pagar els drets d'emissió, desitjant potser, en el fons, que mai no entrés en vigor. I els responsables catalans, valencians i balears, malauradament, no ho han fet millor.

- Cal elaborar una estratègia veritablement agosarada a l'alçada de l'excés d'emissions que hem anat acumulant en els darrers anys.
- Programes de reducció del consum energètic i de millora de l'eficiència energètica molt per damunt de les que s'han plantejat fins ara. No fer res, sortirà més car.
- Abordar una veritable revolució del transport en tren a la Península Ibèrica que ens permeti connectar amb la xarxa europea del transport per ferrocarril.
- Pla de xoc sobre el transport per carretera —el principal emissor—, amb l'aplicació de mesures dràstiques de reducció de les emissions i d'incentiu de vehicles més eficients.
- Paquet extraordinari d'inversions en els serveis de transport públic de les grans conurbacions, amb una especial dedicació a València i Barcelona.
- Pla de dotació econòmica per a la construcció d'instal·lacions de tractament de purins i d'aprofitament de gasos dels abocadors.
- Descentralitzar completament el Pla d'Assignacions i traspasar-ne la gestió i els fons dels plans estatals de reducció d'emissions als governs autònoms.

2 Per una implantació real i efectiva de la nova cultura de l'aigua

- Aplicació dels principis de la nova cultura de l'aigua en la gestió del cicle de l'aigua i de les conques hidrogràfiques, amb l'acceleració de l'execució d'infraestructures necessàries per completar el pas cap al nou model de gestió.
- Desestimar completament els grans transvasaments (Ebre o Roine) així com totes aquelles actuacions i mesures que signifiquin, de facto, la interconnexió de conques i, per tant, transvasaments encoberts.
- Impuls d'una nova Llei de l'Aigua que permeti consolidar definitivament els principis de la nova cultura de l'aigua, que faci efectiu el canvi definitiu de model.
- Traspàs de plenes competències en disponibilitat i gestió dels recursos hídrics, establint un règim especial per a l'àrea de conca de l'Ebre i de la Garona sota l'administració de la Generalitat de Catalunya, amb el traspàs del l'ordenació i la concessió dels recursos i els aprofitaments hídrics i les funcions d'administració i control de la qualitat del domini públic hidràulic.
- Programa d'inversions estatals en la recuperació integral de rius, lleres i aqüífers de les conques de la Tordera, el Túria, el Xúquer, el Vinalopó i el Segura.

- Compromís estatal d'inversió en un Pla de recuperació integral i dinamització de tota la Conca del Llobregat que integri la solució ambiental, la recuperació dels recursos hídrics i, alhora, doni resposta a les qüestions socials, laborals i econòmiques de les comarques afectades.
- Projectió i execució del llargament promès Pla de recuperació de sediments a la Conca de l'Ebre, aprofitant per a fer una caracterització detallada de la càrrega contaminant dels sediments del riu i els corresponents plans de descontaminació i desestimant els no aptes.
- Cal que aquesta sigui la legislatura de l'impuls executiu definitiu del Pla Integral de Protecció del delta de l'Ebre que s'ha desplegat amb massa lentitud. Cal accelerar la recuperació del pantà de Flix, la portada d'aigua dolça a les badies, tot el conjunt de restauració d'espais naturals (bosc de ribera, zones humides, meandre de Flix, etc.), les infraestructures per a peixos i tot el seguit d'infraestructures d'oci i educatives projectades.
- Afavorir l'ús sostenible de l'aigua en el sector agroramader, amb programes d'ajut a la modernització dels regs existents i facilitant que la implantació de nous regadius es faci amb sistemes eficients.

3 Objectiu: acabar amb les muntanyes de residus

- Traspàs de la plena capacitat normativa en la prevenció i gestió de residus i, mentrestant, elaboració d'una nova Llei estatal d'envasos i de residus d'envasos, amb l'objectiu de fomentar-ne la reducció i el reaprofitament i que contempli el traspàs als governs autònoms dels Països Catalans de la plena capacitat normativa, recaptatòria i administrativa en aquesta qüestió.
- Elaboració d'un Programa especial de dotació per a la construcció d'infraestructures de tractament de la matèria orgànica i dels residus ramaders, orientades al màxim aprofitament d'aquests recursos, ja sigui en compostatge de qualitat o per metanització.
- El compromís estatal d'inversió en un Pla de recuperació integral i dinamització de la Conca del Llobregat citat anteriorment, tindrà com a eix central la gestió i solució del problema dels runams salins al Bages i ha d'oferir les alternatives socials, econòmiques i ambientals que permetin fer una gestió assenyada i definitiva d'aquest assumpte, desvinculant definitivament el desenvolupament local i comarcal de la zona del manteniment d'una explotació en condicions ambientals i socials pròpies de mitjan segle XX.
- Desplegament d'un programa d'identificació de punts negres de contaminació a la conca de l'Ebre i el seguiment detallat i control dels terminis d'execució del sanejament del pantà de Flix.

4 Un territori amb vida diversa, un territori ric

- Elaboració d'un Pla especial de protecció dels alguers de la Mediterrània.
- Potenciar la creació i la coordinació de grans espais protegits transfronterers, amb estratègies consensuades de gestió, amb tres prioritats: l'àrea Pallars–Aran–Arieja–Andorra, l'àrea Freser–Ter–Canigó–Garrotxa i els Ports de Beseit–Morella.
- Estendre el control sobre la comercialització d'espècies incloses en el conveni CITES.
- Incrementar les dotacions per a plans de recuperació d'espècies en perill, eliminació d'espècies al·lòctones i la reintroducció d'espècies extingides als Països Catalans.
- Dotacions per a la potenciació dels bancs de recursos genètics de varietats autòctones d'interès agrícola, per a la realització de censos acurats per a les varietats ramaderes i per a l'establiment de plans de viabilitat per aquelles que presentin major vulnerabilitat.

UNA POLÍTIKA ENERGÈTICA PER AVUI, PENSANT EN EL FUTUR

1 Infraestructures de transport i distribució energètica pel segle XXI

- Cal avançar cap a un sistema energètic propi per a la Catalunya continental, aplicant els principis de generació distribuïda, d'apropament de la generació als punts de consum i amb la necessitat d'una millora generalitzada de la xarxa de distribució.
- Pla de modernització i adaptació de la xarxa elèctrica a les noves formes de generació elèctrica per ampliar la capacitat de connexió de les fonts renovables, superant la limitació actual pel manteniment d'una estructura i model de gestió arcaics i afavorint la generalització de la microgeneració.
- Elaborar un Pla d'Inversions plurianual per millorar les instal·lacions elèctriques a Catalunya. En funció de la disposició addicional tercera de l'Estatut, a Catalunya aquest Pla d'Inversions hauria de representar una inversió anual de prop de 200 milions d'€.
- Basar l'execució de nova xarxa elèctrica en la millora, la renovació, l'extensió i el *desimpacte* de la xarxa de distribució mitjançant la repotenciació de línies, així com l'execució immediata del Pla Tramuntana de subestacions de transformació i l'execució de les línies d'evacuació necessàries per als projectes de parcs eòlics.
- Treballar per consensuar alternatives raonables i avalades tècnicament a la interconnexió elèctrica de MAT pels Pirineus Catalans per resoldre l'alimentació del TGV i el subministrament de qualitat als habitants i serveis de les comarques gironines, que tenen un dèficit entre producció i consum energètic per càpita, superior a la mitjana catalana.
- Destinar una partida del *Programa para la Eficiencia y el Ahorro Energético* (E4) a accions efectives a les comarques de Girona per corregir les tendències de consum i estimular-hi la implantació de noves instal·lacions productores d'energia d'àmbit més local i reequilibradores del territori.
- Reconsiderar, en aquest nou context els projectes de línies de transport de 400.000 V que afecten la Safor i la Valldigna, els Ports (Andorra i Fuendetodos–Morella) i el Pallars (Salàs–Peñalba), així com el del cable submarí a les Illes Balears, amb l'aplicació de polítiques de màxima eficiència, generació distribuïda i desincentivació del consum.

2 Instal·lacions de generació per al segle XXI

- Establir un acord amb el Govern de l'Estat per a la plena capacitat de decisió sobre la planificació i autorització d'instal·lacions de generació en el nostre territori, que inclogui qualsevol tipologia i qualsevol potència.
- Cal recuperar el control de la planificació en la generació que ha quedat absolutament en mans dels operadors, creant un escenari de sobreoferta local que no casa amb el panorama mundial. En un escenari de balanç pròxim a zero no és raonable seguir acceptant tramitacions i autoritzant centrals generadores de gran potència.

3 Centrals tèrmiques

- Proposem una aturada en les tramitacions de projectes de centrals tèrmiques de gran potència a Catalunya, Balears i la Franja. Caldria estudiar alguna autorització a les comarques de Girona i al País Valencià. Qualsevol projecte a partir d'aquest nivell de potència instal·lada hauria d'anar vinculat al compromís de tancament avançat i desballestament de les nuclears per part del Govern espanyol.
- Cal, doncs, desestimar els projectes de Mequinensa, Faió i Riba-Roja, i enllestir els tancaments de Cercs, Sant Adrià i Cubelles.
- Vincular tot projecte de generació amb combustible fòssil a un projecte d'inversió en renovables per part del promotor per un percentatge de la potència.

4 Energies renovables

Volem fer del sector de les energies renovables —en la totalitat del cicle: recerca, indústria, implantació, coneixement...— un sector estratègic des dels punts de vista industrial i energètic als Països Catalans i fonamental per a una futura sobirania energètica i de recursos.

- Transferència a la Generalitat de totes les competències en matèria d'energies renovables i de cogeneració, incloent-hi l'eòlica marina.
- Establiment d'un programa especial d'inversió en recerca i desenvolupament de noves fonts renovables d'energia. Extensió de les possibilitats de les piles d'hidrogen.
- Incrementar les ajudes fiscals a les empreses que inverteixin en la cogeneració o la utilització d'energies renovables (solar, eòlica, marina, biogàs, etc.).
- Elaboració d'una estratègia sobre la producció, comercialització i us de biocombustibles que permeti establir línies de treball clares, estableixi requeriments ambientals i ètics en origen, prioritzant el reciclatge d'olis i la producció de proximitat.
- Promoció dels biocarburants que es considerin adients amb l'exempció en l'Impost d'hidrocarburs; l'ús d'additius derivats de l'etanol com l'ETBE (etil t-butil èter) fins un 5,75% el 2010, i l'utilització de l'èster metílic en substitució del gasoil d'automoció, en flotes captives de transport públic i amb un percentatge minoritari per a la resta de sectors.
- Manteniment de la política de primes sobre l'energia solar fotovoltaica que faciliti un ple desenvolupament d'aquesta tecnologia, potenciï els sistemes més eficients i permeti situar-la en una posició de mercat adequada.
- Establir pactes bilaterals amb l'Estat fins al 2015 per a uns calendaris d'implantació d'energies renovables per al País Valencià i Catalunya, que garanteixin el desenvolupament adequat d'aquestes i superin les amenaces de limitació de REE que beneficien les legislacions més laxes i els projectes menys acurats. Per al 2015 les millores a la xarxa i la política de primes han de permetre l'eliminació d'aquestes limitacions de forma permanent.

5 Energia Nuclear

- Desestimar la possibilitat de perllongar la vida útil de les centrals nuclears en funcionament (Ascó 1, Ascó 2, Vandellòs 2 i Cofrents) i elaborar un calendari avançat de tancament de les nuclears, en base a la data de saturació de piscines de combustible.
- Reconeixement de l'exempció de la moratòria nuclear de la factura elèctrica en territori nuclearitzat (Catalunya, País Valencià i Franja de Ponent).
- Reforçar les tasques de supervisió i control del compliment dels protocols de seguretat i protecció radiològica i del pla d'emergència.
- Garantir que part dels consellers i conselleres del Consejo de Seguridad Nuclear siguin nomenats per les Comunitats Autònomes.
- Desestimar la instal·lació del magatzem temporal centralitzat (MTC) de residus nuclears als Països Catalans. Amb el tancament de nuclears a data de saturació de piscines aquest problema no existeix.
- Negociació per a la creació d'una Comissió específica del Consell de Seguretat Nuclear per a les instal·lacions presents als Països Catalans i amb una participació significativa dels governs de la Generalitat valenciana i de la catalana.

6 Fiscalitat energètica i política tarifària

- Supressió de l'exempció al combustible d'aviació en l'impost sobre hidrocarburs pel que fa a vols domèstics i intracomunitaris.
- Impulsar una reforma fiscal ecològica, que consisteixi a mantenir la recaptació global, incrementant la recaptació dels impostos estatals sobre l'energia i reduint les cotitzacions laborals, amb dobles beneficis en el terreny ambiental i laboral.
- Recuperació de la bonificació en l'impost de societats per a inversions mediambientals.
- Procurar l'anul·lació o la suspensió de l'abonament de l'anomenat Cànon Energètic, en tant que significa compensar a les companyies pels beneficis que tenien quan estaven en situació de monopoli.
- Implantació de la tarifació elèctrica per trams, anàlogament al que es fa amb el cicle de l'aigua, i garantir que cobreixi el cost real de l'energia.

UNA APOSTA DECIDIDA PER LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES DEL BENESTAR

FINANÇAMENT I GESTIÓ PROFESSIONAL DE LA SALUT

L'instrument per finançar la Sanitat és el Fons de Cohesió, que penalitza aquells territoris que han evolucionat cap a l'eficiència. Només preveu compensar els trasllats autoritzats i sempre que en la comunitat de residència no existeixin els serveis hospitalaris requerits; no preveu els casos de desplaçament per turisme, feina o motius familiars.

Segons dades del Servei Català de la Salut del primer any d'entrada en vigor del Reial Decret, el 2002, la sanitat pública catalana va gastar 48 milions d'euros en atenció a persones que no residien a Catalunya, 42 corresponents a pacients procedents d'altres indrets de l'Estat, i només va rebre 10,2 milions del Fons de Cohesió. Si tenim en compte que els catalans i catalanes atesos fora de Catalunya van generar una despesa inferior als 12 milions d'euros, el saldo és negatiu com a mínim en 26 milions.

Esquerra va sol·licitar al Congrés aquesta legislatura que es revisessin els fons de cohesió sanitària tenint en compte dades d'assistència a persones desplaçades entre comunitats i estrangeres residents no regularitzades, i no es va aconseguir.

La retallada de la proposta de l'Estatut ha fet que el finançament sanitari futur hagi quedat en una situació d'extrema fragilitat, en mans de la «generositat» que el govern de torn de l'Estat vulgui tenir amb la població catalana.

Més eficiència i menys cohesió homogeneïtzadora. La nostra sanitat ha tingut com a referent la manca de desenvolupament dels sistemes regionals de salut a l'Estat espanyol i no altres països europeus. El Ministeri de Sanitat entén la coordinació com un procés de convergència a la baixa entre territoris que porti a eliminar les diferències derivades de la diversitat d'un sistema de salut descentralitzat. Totes les comissions, bancs d'embrions i teixits, registres etc.. són «nacionales». El seguidisme en la «cohesió espanyola» consensuada per PP i PSOE ens han dut a perdre eficiència en la producció de salut i en la gestió dels serveis sanitaris. El PSOE, amb lleis més progressistes, però igual de centralistes, en què tot s'estructura des de Madrid, sense cap concessió autonòmica i menys encara federalista. L'actuació del Ministeri de Sanitat ha intentat en tot moment retallar competències a les conselleries i erigir-se en defensor i garant de la qualitat i l'atenció sanitària, des del moment en què s'han traspassat les competències a tots els governs autònoms.

PROPOSTES

1 Finançament de la sanitat: revisió acurada de l'Acord de Finançament del 2005

- Incloure en el sistema de finançament un mecanisme de liquidació que tingui en compte els canvis en la població, utilitzant la informació de la tarja sanitària individual (TSI).
- Incrementar i millorar la redistribució dels Fons de Cohesió Sanitària, a través d'un pacte de finançament addicional que garanteixi el pagament de l'atenció sanitària realitzada a desplaçats (entre comunitats) i estrangers.
- Eximir els centres de la xarxa sanitària pública dels impostos de l'IBI i IAE, amb la conseqüent compensació a les hisendes locals. Que els centres i serveis sanitaris puguin recuperar l'IVA suportat en les seves compres.
- La transferència de la titularitat del patrimoni de la Seguretat Social.
- Organització dels organismes, bancs de mostres, de dades d'embrions etc., des d'una perspectiva territorial coordinada, evitant la centralització en una sola entitat espanyola.
- Fer efectiva la separació entre el registre i el finançament públic dels medicaments, tot establint mecanismes de selecció dels medicaments finançats pel SNS en base a criteris d'utilitat terapèutica en termes d'eficàcia seguretat i eficiència, i tenint en compte els aspectes d'avaluació econòmica (cost-efectivitat).

2 Medicaments

- Reforma de la Llei d'ordenació farmacèutica, modificant a la baixa el mòdul de 4.000 habitants/farmàcia, a fi que el servei farmacèutic a les zones urbanes, especialment als barris que estan en expansió, sigui més equitatiu i eficaç. Llei del Medicament que reculli la realitat plurilingüística de l'Estat en les receptes i les especificitats i potencialitats de la indústria farmacèutica als territoris.
- La Agència de Medicamentos y Productos Sanitarios (AEMPS) ha de garantir el subministrament d'informació: bases de dades de medicaments homologades per a la implantació homogènia de activitats d'atenció farmacèutica i clíniques per facilitar als professionals sanitaris la prescripció de medicaments basats en resultats reals; Nomenclàtor de medicaments i productes sanitaris adaptat a les necessitats dels projectes de recepta electrònica; formulari de medicaments (simil·lar al British National Formulary); revisió del sistema de visats d'inspecció de medicaments.

3 Gestió i planificació del personal professional

Catalunya ha de tenir la facultat de decidir quants metges i infermeres es necessiten. La formació s'haurà d'adequar a estàndards europeus, afegint-hi el coneixement de la cultura i la llengua catalanes.

- Negociar amb el govern de l'Estat la modificació de la Llei 44/2003, d'ordenació de les professions sanitàries, per tal que la Generalitat pugui elaborar els programes de formació de les especialitats en Ciències de la Salut, fixi l'oferta de places d'accés a la formació especialitzada, acrediti els centres i les unitats docents per a la formació d'Especialistes en Ciències de la Salut, i, finalment, reguli la relació laboral especial de residència.

4 Recerca i investigació biomèdica: competències plenes i millora del finançament

- Exigir competències plenes en Investigació Biomèdica per adequar-nos al potencial investigador específic del nostre país i pel paper *prestigiador* dels sistemes sanitaris que confereix una investigació rigorosa i de qualitat.
- Cal exigir un millor finançament per poder treballar decididament en el camp de la recerca per assolir estàndards europeus.

5 Regulació clara de l'avortament i de l'eutanàsia

- L'avortament està despenalitzat des de l'any 1985, però no s'ha regulat mai. Cal una bona llei de terminis amb un període inicial lliure i públic, a nivell dels països del nostre entorn, i fer-la complir.
- Regulació de l'eutanàsia. Tornar a presentar la proposta de llei defensada per Esquerra el juny de 2004 (i rebutjada pels vots del PSOE, del PP i de CiU), que modificava el Codi Penal i la Llei general de sanitat perquè les persones malaltes terminals o irreversibles puguin tenir dret a escollir i a un final de vida digne.
- Garantir que les persones no fumadores puguin viure sense tabac en zones públiques. No autoritzar el consum de tabac en locals privats on hi hagi menors.
- Establir polítiques de cooperació sanitària amb els països en desenvolupament per formar els seus professionals.
- Permetre que Catalunya participi de forma independent en les relacions internacionals en l'àmbit sanitari, com l'Organització Mundial de la Salut o el Consell Mundial de Metges.

UN DRET UNIVERSAL: POLÍTIQUES SOCIALS PER A TOTHOM QUE HO NECESSITI

Aquests quatre darrers anys el panorama social de l'Estat Espanyol ha començat a canviar radicalment. El teixit social ha sofert profundes transformacions derivades de l'arribada especialment els darrers 10 anys de nova població estrangera, de l'augment de la natalitat i de l'esperança de vida.

Amb Esquerra al Govern de Catalunya s'ha forçat una nova concepció dels drets socials. Els treballs de la Llei de serveis Socials han empès l'Estat espanyol a un replantejament profund d'una llei d'autonomia personal i d'atenció a la dependència que sense les aportacions i esmenes del nostre grup, seria un instrument dèbil d'acció social allunyat de la realitat competencial i social de casa nostra.

Els serveis socials han ser el quart pilar de l'Estat del Benestar, conjuntament amb la seguretat social, el sistema sanitari i el sistema educatiu. En aquest sentit, Catalunya ja ha fet la feina legislativa i disposa de la Llei 12/2007 de serveis socials, que estableix la garantia i la universalitat del dret als serveis socials per a totes les persones que tenen necessitats socials a casa nostra, en el marc d'una societat més justa. Tots els nostres esforços a les Corts espanyoles en els pròxims anys s'han de dirigir a fer respectar els traspàs de competències vigents, vetllar pel compliment i la millora econòmica de les dotacions pressupostàries de l'àmbit social i forçar l'administració espanyola al traspàs progressiu de totes les competències lligades a les pensions.

Esquerra ha de dur les Corts espanyoles la veu de l'avantguarda en l'aplicació de polítiques de benestar, socials i de suport a les famílies, posant sobre la taula el dèficit de gestió, de finançament i de respecte envers el nostre propi model.

PROPOSTES

1 Finançament i deute històric dels serveis socials

Catalunya rebia el 2004 un finançament per habitant aproximadament de la meitat que les Comunitats de règim comú que estaven millor finançades, i el càlcul del dèficit en el finançament estatal dels serveis socials catalans estava al voltant d'uns 120 milions d'euros/any. El deute històric ha estat un llast, l'aportació de la Generalitat de Catalunya i el dinamisme del sector d'iniciativa social han pal·liat, en la mesura del possible, els efectes negatius d'aquesta discriminació.

Per intentar abordar-ho l'Estat va anar creant amb el vistiplau dels governs autònoms un conjunt de Plans i Programes¹ amb finançament estatal finalista i condicionat. En el millor dels casos, han representat una reducció del marc competencial autonòmic.

La despesa en polítiques socials a l'estat espanyol ha d'augmentar de l'actual 0,7% del PIB, fins assolir la mitjana europea (2,1% del PIB).

- Cal reivindicar un tracte just i equitatiu per part de l'Estat en matèria de serveis socials i aconseguir que en el marc d'una Comissió Bilateral Estat–Generalitat de Catalunya s'abordi la millora del sistema de finançament dels serveis socials basat en els principis d'equitat en el tracte de les ciutadanes i ciutadans, de respecte competencial i lleialtat institucional, de justícia i adequació a les necessitats reals en els criteris de distribució territorial dels recursos (segons grau de necessitat social a partir de dades estadístiques sociodemogràfiques actualitzades), d'eficiència en la resposta a les necessitats socials, de suficiència per a la progressiva universalització dels serveis socials i de sostenibilitat dels sistemes de serveis socials.
- Cal unificar en una transferència única de l'Estat a la Generalitat les partides pressupostàries que fins ara provenen separadament dels serveis transferits de l'IMSERSO i de les subvencions del MTAS per a programes de serveis socials, crear un Fons de compensació social entre comunitats per desplaçats i millorar altres fonts de finançament que provenen de l'Estat central o són d'àmbit estatal com és el cas de l'INEM, per al finançament per creació de llocs de treball protegits (Centres Especials de Treball per a persones amb discapacitats i empreses d'inserció); el finançament estatal de l'àmbit sociosanitari o fons econòmics per garantir l'accessibilitat i el foment de l'R+D social.

2 Transferències i traspessos

La Generalitat de Catalunya, i subsidiàriament l'administració local, han de ser les responsables de la política i la gestió dels serveis socials a Catalunya, tal com indica l'Estatut d'Autonomia. El Govern de l'Estat ha de respectar les competències autonòmiques en les ordres i resolucions sobre ajuts a organitzacions (0,52% de l'IRPF o convocatòries anuals de subvencions) i a entitats municipalistes.

- Traspasar els serveis en que encara té l'Administració central a Catalunya, especialment els que encara són titularitat del Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), del Instituto Social de la Marina (ISM), de la Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) i de la Gerencia de Informática de la Seguridad Social (GISS).
- La gestió dels fons i programes estatals adreçats a les administracions i les entitats relacionats directament o indirectament amb el foment dels serveis socials haurà d'unificar-se i de territorialitzar-se de forma immediata.
- Traspàs progressiu dels fons complets corresponents a la recaptació catalana del 0,7% de l'IRPF.
- Reclamar el finançament estatal de les rendes mínimes d'inserció en concepte de política activa d'ocupació, i preservar la competència plena en la seva regulació i gestió. El finançament autonòmic de la prestació de la renda mínima d'inserció és excepcional a Europa.

3 Universalització dels serveis socials

- Inclusió dels serveis socials a la Constitució espanyola com a dret fonamental i no com a principi rector.
- Desplegament de la Llei estatal 39/2006, de 14 de desembre, de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de dependència (LAPAD):
 - Garantir que les aportacions estatals siguin suficients.
 - Avaluar l'aplicació de la Llei el 2008, i el 2009 el desplegament i la possibilitat de revisar els criteris per als convenis entre l'Estat i les *comunitats autònomes* en funció de diverses singularitats dels territoris (insularitat, població dependent, població disseminada, diferencials del cost de la vida).Aquests recursos econòmics imprescindibles permetran un desplegament adequat i àgil en el marc del sistema català de serveis socials per garantir, especialment: ajut a domicili, teleas-

sistència, places a Centre de Dia, places d'acolliment residencial, prestació econòmica per a la cura a l'entorn familiar o bé per accedir al servei al sector privat, prestació econòmica per a la contractació de l'assistent personal.

D'aquesta manera farem que les persones beneficiàries disposin d'alternatives als centres residencials i puguin optar per viure a casa seva.

4 Col·lectius d'especial atenció en l'actuació social

— Persones amb discapacitats

- Fer les adaptacions necessàries en el desplegament per tal que la Llei estatal 39/2006, de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de dependència (LAPAD) s'adeqüi a les necessitats reals de les persones amb discapacitat.
- Aconseguir incloure les ajudes tècniques com a dret subjectiu per a l'autonomia personal finançat a parts iguals per l'administració general de l'Estat i els governs autònoms.
- Obligatorietat de totes les empreses públiques i les adjudicatàries dels concursos públics del compliment del mínim establert de contractes per a persones amb discapacitat. Prioritzar en els concursos a aquelles empreses que acreditin un major nombre d'aquests contractes.
- Millorar a través de l'INEM el finançament per creació de llocs de treball protegits (Centres Especials de Treball per a persones amb discapacitats i empreses d'inserció);
- Incentivar la recerca i el desenvolupament d'eines que facin el programari accessible per a tothom. Adequar les tecnologies de la informació per tal que puguin accedir a la xarxa i a les noves tecnologies, i utilitzar aquests instruments per millorar la seva qualitat de vida. Vetllar per tal que per tal que tots els béns i productes electrònics de propietat estatal a disposició del públic (punts d'informació, pantalles informatives, punts d'accés públic a Internet, etc.) duguin incorporades solucions d'accessibilitat per a persones amb discapacitats.

— Gent gran

- Increment de les pensions de jubilació i invalidesa en la seva modalitat no contributiva fins al salari mínim interprofessional, del SOVI, del Fons d'Assistència Social i del subsidi de garantia d'ingressos mínims, així com de les pensions contributives més baixes.
- Increment progressiu en els pròxims quatre anys de la pensió de viduïtat fins al 75% de la base reguladora del cònjuge quan es percep com a pensió única i no hi ha una altra font d'ingressos. Extensió del dret a la pensió de viduïtat a les parelles estables de fet.
- Reconèixer i potenciar l'exercici de competències per part de les comunitats autònomes en relació als complements de pensions, prestacions no contributives i assistencials, amb extensió a possibles complements autonòmics a la prestació d'atur. Modificació de la Llei 4/2005, quant a la impossibilitat que els governs autònoms puguin complementar les pensions no contributives per damunt del 25% de la quantia de la pensió i equiparar els seus ingressos al cost de vida real, que varia en funció de cada territori.

— Persones amb risc d'exclusió social

- Incrementar les pensions mínimes fins a garantir uns ingressos suficients als seus perceptors per garantir la satisfacció de les necessitats bàsiques.
- Incrementar el fons estatal de lluita contra la pobresa que actualment es troba integrat dins del Plan Concertado.
- Impulsar la Comissió per a l'aplicació de la renda universal bàsica a l'Estat espanyol per començar a implementar de forma progressiva aquest dret a finals de la legislatura.
- Aplicar la clàusula social, fent prevaler la contractació pública de les empreses que donin feina a persones en situació d'exclusió social.
- Potenciar les polítiques d'inserció sociolaboral a través de les competències que disposa l'Estat en matèria laboral.

- Establir incentius fiscals i laborals a les empreses que contractin persones en situació d'exclusió social.
- Acció de suport al tercer sector social
 - Ampliar l'anomenada clàusula social en els contractes de l'Administració de l'Estat.
 - Possibilitat de recuperar l'IVA suportat per les entitats sense afany de lucre que presten serveis que estan exemptes de cobrar-lo pels serveis tipificats en la legislació vigent.
 - Mentre no se n'aconsegueixi el traspàs dels fons als governs autònoms, establir fórmules que garanteixin la plurianualitat de les subvencions que atorga el Ministeri de Treball i Afers Socials a les entitats del tercer sector.

9 Famílies

El model de polítiques familiars de l'Estat espanyol és excessivament economicista. Des d'Esquerra creiem que el model de polítiques familiars ha de ser integral, i cal incorporar-hi mesures per a la conciliació de la vida laboral, personal i familiar. Per això Esquerra ha incidit en l'aprovació de la Llei 35/2007, que estableix la deducció per naixement o adopció en l'Impost sobre la Renda i la prestació econòmica de pagament únic de la Seguretat Social per naixement o adopció, tot i que estem en desacord amb aquesta llei.

La política estatal de transferència monetària a les famílies és una de les menys generoses i menys progressives d'Europa i no deixa lloc a les ambigüitats: una despesa per infant de 361 € en mitjana pels infants a la cua baixa de la distribució (primer quintil), mentre que els situats a la cua alta (20% més rics) en rebrien 1.023.

Esquerra va presentar un seguit d'esmenes perquè, a partir de la universalització de l'ajut de 2.500 euros per naixement o adopció, els poders públics tenen l'obligació i la responsabilitat social de fer acció positiva a determinats nuclis familiars. Que les famílies nombroses, les monoparentals o les que tenen infants amb discapacitat igual o superior al 33% puguin rebre 3.500 euros; que hi hagi un considerable augment en les prestacions vigents, congelades des del 2000, i que per primera vegada en la història legislativa de l'Estat espanyol es reconegui l'especificitat de les famílies monoparentals.

I vam introduir altres esmenes com augmentar a 11.000 euros el llindar de la renda per poder rebre les prestacions, que s'actualitzin anualment en la Llei de Pressupostos, i que els ajuts estiguin exempts fiscalment i que s'apliquin sobre el tram estatal de l'IRPF.

El que és realment eficaç, que roman en el temps i repercuteix a fer estructura social és una política integral que inclogui a més de prestacions econòmiques i bonificacions fiscals serveis d'escolarització de 0 a 3 anys, mesures d'universalització de les polítiques socials, mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral o descomptes en els transports i en determinats serveis. També vam esmenar la llei en aquest sentit.

Una qüestió a part és l'adopció internacional, en què els governs autònoms no tenen competències directes en matèria de política exterior, però sí en protecció de la infància i d'adopció internacional; cal aconseguir una major sensibilitat del Govern espanyol envers els tràmits de l'adopció internacional (com ara els relacionats amb el registre civil o la Seguretat Social) i les competències i el poder de decisió que tenen les comunitats autònomes.

Hem presentat iniciatives que han permès d'aprovar que el Govern espanyol reforci l'acció consular per facilitar els tràmits d'adopció internacional en aplicació de la legislació vigent i del Conveni de la Haia.

Els objectius en matèria de suport a les famílies per a la legislatura vinent són:

- La despesa en polítiques familiars no sigui inferior al 2,5% del PIB estatal.
- Crear un Observatori limitat en el temps integrat almenys per l'estat, els governs territorials i les associacions de suport a les famílies per avaluar l'eficàcia del model vigent de polítiques familiars, especialment pel que fa referència a la universalització, l'eficàcia i l'equitat dels ajuts i pel que fa al caràcter integral i transversal del model.
- Transferir tots els ajuts estatals a les famílies a les comunitats autònomes amb competències en la protecció i la promoció de les famílies perquè els gestionin.
- Millorar el tractament fiscal de les famílies amb persones a càrrec, condicionat pel nivell de renda de la unitat familiar, especialment:
 - Reducció dels impostos indirectes que graven l'adquisició d'habitatges per a la constitució de noves famílies o per haver-se traslladat per causa de necessitats familiars (habitatges que no reuneixen les condicions mínimes o dimensions reduïdes pel nombre de persones i deduccions per facilitar l'accés a l'habitatge habitual sigui de compra o de lloguer, universals i aplicables a les famílies nombroses, all joves menors de 32 anys, a les persones aturades de llarga durada, a les persones amb discapacitats i a les persones majors de 65 anys).
 - Retorn de l'Impost de successions i donacions efectuades pels pares als fills d'un habitatge quan es tracti de un primer habitatge.
 - Deducció per l'adquisició de llibres escolars equivalent al 30% de les despeses d'adquisició.
 - Deducció dels interessos pel pagament de crèdits per a la realització d'estudis reglats.
- Gestió del temps de la vida quotidiana. [v. Capital humà: les persones com a actiu principal. Conciliació de la vida personal i laboral]. Facilitar l'adequació dels horaris a les necessitats de la sincronia de la vida familiar amb les mesures següents:
 - Fer un estudi immediat sobre reorganització dels horaris laborals i escolars i dels períodes de vacances per millorar la conciliació de la vida personal, laboral i familiar.
 - Realització de campanyes d'informació
 - Incentivant la creació d'horaris de treball flexibles a les empreses amb ajuts per la instauració dels correlatius sistemes de gestió i avaluació de l'acompliment.
 - Incrementar la durada dels permisos de maternitat i paternitat de setze setmanes a divuit setmanes. En el cas de famílies monoparentals, a vint-i-dues setmanes. En cas de discapacitat del fill/a nascut o adoptat, fins a trenta setmanes, en funció del grau de discapacitat. En cas d'adopció internacional, s'hi afegirà el temps que el progenitor/rs hagin de romandre obligatòriament en el país d'origen de l'infant per fer els tràmits pertinents.
 - Incrementar el permís d'al·letament fins als dotze mesos així com incrementant les possibilitats de capitalització.
 - Incrementar la reserva del mateix lloc de treball pel cas d'excedència per cura de fills per tota la vigència d'aquesta.
- Establir ajudes per afavorir l'excedència i la reducció de jornada de les persones treballadores per la cura de fills/es o de familiars amb dependència que es concretarà en:
 - a) Prestació temporal de caràcter circumstancial i flexible, amb càrrec al sistema de seguretat social i que respongui de les absències al treball derivades de necessitats excepcionals de conciliació (cura d'infants o de persones dependents), evitant que el cost social de la conciliació reverteixi, exclusivament, a les empreses.
 - b) Subvenció a les empreses/entitats privades per a la contractació de persones treballadores que substitueixin aquelles que han optat per l'excedència o la reducció de jornada. Aquesta subvenció serà del 100% de la cotització empresarial a la Seguretat Social per contingències comunes, en una quantia equivalent a la diferència no subvencionada per l'Administració Central.
 - Finançar la plena universalització de l'escolarització de zero a tres anys l'any 2009.
- Simplificar els tràmits estatals per a l'adopció internacional:
 - Reduir els terminis i simplificar els tràmits que depenguin de l'administració central com ara els relacionats amb el registre civil o la Seguretat Social.

- Que el Govern de la Generalitat faci directament els tràmits dels expedients, assignacions d'infants i invitacions als països tercers que es tramiten mitjançant el Ministeri de Treball i Afers Socials per evitar duplicitats i endarreriments.
- Designació per part del Ministeri d'Assumptes Exteriors d'un responsable d'adopcions a les Ambaixades Espanyoles establertes als països on s'estan portant a terme les adopcions per part de les nostres famílies.
- Vetllar pel respecte a les competències autonòmiques en el desplegament de la Llei d'adopció Internacional evitant la creació d'un òrgan centralitzat que assumeixi en l'àmbit exterior funcions de coordinació entre administracions competents i països d'origen dels menors.

EDUCACIÓ, UNIVERSITATS I RECERCA: MÉS INVERSIÓ I RESPECTE COMPETENCIAL

Educació

Dos factors determinants van obligar el Govern del PSOE a derogar la Llei orgànica de qualitat de l'educació (LOQE), aprovada pel PP l'any 2002 quan governava amb el suport de CiU: primer, Esquerra ho va imposar com a una de les condicions del suport a la investidura de Zapatero i segon, la gestió del Departament d'Educació de la Generalitat.

La nova llei educativa (la Llei orgànica 2/2006 d'educació, la LOE), elaborada amb la participació activa d'Esquerra, va substituir la dispersa regulació educativa de l'Estat, continguda fins aleshores en quatre lleis orgàniques.

La LOE significa una simplificació normativa que afavoreix l'estabilitat del sistema i un clar pas endavant respecte de les lleis orgàniques anteriors, que incrementa de manera important les competències expressament atribuïdes a les institucions.

Tot i això, la simplificació no ha estat completa, donada la insistència del Ministeri de mantenir la vigència de la Llei orgànica 8/1985, reguladora del dret a l'educació (LODE) tot i que en queda molt poc, de la seva redacció inicial.

Esquerra va apostar per poder disposar d'una llei progressista que donés estabilitat al sistema educatiu per a tota una generació, allunyada dels canvis constants de legislació en funció del govern de torn.

Malauradament, hem d'apuntar alguns aspectes respecte dels quals no ens podem mostrar satisfets, com ara el model curricular, l'organització de l'ESO, el sistema d'accés a la funció pública docent, l'ensenyament de la religió, la regulació amb caràcter bàsic dels ensenyaments no obligatoris i dels que no condueixen a l'obtenció de títol acadèmic o professional, la regulació de les beques i els ajuts a l'estudi, la regulació amb caràcter orgànic de matèries que no formen part del nucli dur del dret a l'educació o el finançament, que és del tot insuficient per als requeriments del nou sistema educatiu i les millores compromeses per la llei.

PROPOSTES

1 Incrementar les assignacions pressupostàries als governs autònoms en educació perquè puguem situar la inversió pública al nivell de la mitjana europea

Cal finançar les obligacions que es deriven de l'aplicació de la LOE, les noves necessitats educatives (creixement població escolar, creació i millora de centres, aules d'acollida, programes d'innovació, entre d'altres) i sufragar el deute històric.

2 Desplegament de la LOE respectant les competències estatutàries

Desplegar la LOE de manera que respecti el marc competencial estatutari per poder fer la política educativa que necessitem vol dir:

- Modificar els Reials Decrets aprovats recentment (els de Primària i Secundària, entre d'altres).
- Modificar la resta de Reials Decrets vigents i que no s'adeqüen a la LOE (concerts educatius, entre d'altres) i que ara envaeixen competències compartides.

3 Traspàs de la gestió de les beques i ajuts a l'estudi, per donar compliment a les sentències del Tribunal Constitucional i a la resolució adoptada pel Congrés de Diputats a finals d'abril de 2007, amb la dotació pressupostària associada. A Catalunya tenim el 15% d'alumnat de l'Estat i només rebem el 9% de les beques; el nombre de becats no passa del 10% mentre que a la resta de l'Estat està en un 15% de mitjana.

4 Impuls per garantir el dret a l'aprenentatge del català i en català en tots els territoris de parla catalana

Dotació pressupostària específica i modificació dels Reials Decrets curriculars.

5 Modificar la normativa actual sobre l'ensenyament de la religió als centres escolars per respondre a les necessitats de formació integral de les persones, sense concessions a les jerarquies de cap religió en particular i per no separar l'alumnat en funció de les creences de les respectives famílies.

Aquest ha estat un assumpte en què el PSOE ha passat de puntetes, i ha acceptat les imposicions de la conferència episcopal permetent que la LOE mantingui els Acords amb la Santa Seu de 1979. Això contradiu el que estableix l'Estatut de Catalunya.

L'assignatura de religió ha d'estar fora de l'horari escolar. Dins de l'àrea de ciències socials del currículum, hi ha d'haver continguts sobre els elements essencials de les principals religions, les semblances i diferències, la influència que han exercit en la configuració de les diferents societats

6 Promoure la constitució de la Comissió d'estudi per a l'adequació dels mòduls de concert a la gratuïtat efectiva, en el marc del servei públic educatiu.

7 Promoure una regulació de les bases del règim estatutari de la funció pública docent, per part de l'Estat, que sigui realment només dels aspectes bàsics, d'acord amb el que estableix la Disposició Addicional sisena de la LOE, per tal que disposem d'un marge competencial suficient per ordenar la nostra funció pública docent.

ENSENYAMENT UNIVERSITARI I RECERCA

Durant la darrera legislatura s'ha aprovat la modificació de la Llei orgànica d'universitats (LOU) que va impulsar el Partit Popular. Els canvis que s'hi han introduït són tan notables que es podria arribar a dir que la nova llei, la Llei Orgànica de Modificació de la Llei Orgànica d'Universitats (LOMLOU), que entrà en vigor el maig de 2007, pot ser un marc adequat per regular i atendre les necessitats de les universitats en els propers anys.

L'eliminació del sistema d'habilitació, la desaparició d'un catàleg tancat de titulacions i la previsió d'un òrgan per acordar les polítiques universitàries amb els governs autònoms apuntaven en aquesta direcció. La LOMLOU també obria la possibilitat d'avançar cap a un sistema de beques i altres ajuts als estudiants que tingués en compte la diversitat de les condicions socioeconòmiques arreu del territori estatal. Finalment, el compromís electoral del PSOE d'invertir un mínim de l'1,5% en educació superior universitària permetia imaginar un escenari de major autonomia financera de les universitats.

L'aportació d'un finançament addicional era i és del tot indispensable per a la reconversió del sistema universitari i especialment per atendre l'obligació d'implantar els nous graus de quatre anys en àmbits que tenen molts estudiants i que fins ara s'han estat impartint amb una durada de només tres anys. Les noves polítiques de beques i ajuts als estudiants només s'han anunciat i no hi ha cap garantia d'un desenllaç satisfactori per a Catalunya.

En l'àmbit del desplegament legislatiu de la LOU modificada, es manté una actuació invasiva que ja ha motivat el corresponent requeriment d'incompetència de part del Govern de Catalunya. Un dels exemples d'aquesta falta de diàleg ha estat la regulació unilateral de part de l'Estat de les condicions d'accés dels alumnes d'altres comunitats o d'altres països, que ha generat situacions de clara vulneració del dret a la igualtat en l'accés als ensenyaments.

Malgrat els anuncis electorals, les mesures de suport a les polítiques d'excel·lència i d'impuls a la mobilitat han estat massa febles per donar resultats visibles, i el mateix es pot dir en relació amb el domini de terceres llengües. La posició del Govern de Catalunya en relació als nous plans d'estudi ha estat ben acollida per les universitats i assegurarà que tots els nous titulats tenen un coneixement d'anglès adequat a les necessitats de la seva titulació.

També el reconeixement del dret a compatibilitzar treball i estudi que es fa en la nova LOU ha d'anar acompanyat de recursos que permetin la implantació de plantejaments docents adaptats als nous perfils d'estudiant. L'acord que hi ha entre les universitats catalanes i el Govern de Catalunya assegura que tots els estudiants podran optar a un període de pràctiques, que poden ser retribuïdes, en tots els nous ensenyaments.

PROPOSTES

1 Integració al marc europeu amb garanties d'èxit: la qualitat

- Aportar als governs autònoms els recursos que calen per finançar adequadament la implantació dels canvis estructurals i metodològics de l'Espai Europeu d'Educació Superior (pas de 3 a 4 anys, postgraus a preu públic, formació del professorat, adaptació dels espais, mobilitat, etc)
- Redefinir el compromís d'implantació de l'estructura de grau i postgrau en els ensenyaments de manera que es pugui disposar de tres anys per a la implementació del procés, incloent el curs 2010–2011.
- Regular l'accés al sistema públic d'educació superior, amb la participació de les comunitats autònomes, per assegurar que no es vulneri el dret dels estudiants a la igualtat d'oportunitats.

2 Modernització de les universitats: governança i atenció a les necessitats socials

- Atendre la demanda social de millorar la governança de les universitats facilitant la implementació d'instruments i mesures que reforcin el rendiment de comptes i la clarificació de responsabilitats en l'àmbit universitari.
- Facilitar la mobilitat incentivada del professorat dels cossos estatals de les universitats.
- Respectar els àmbits competencials del govern de l'Estat, dels governs autonòmics i de les universitats, a partir dels principis d'autonomia, cooperació i coresponsabilitat.

3 L'equitat en l'educació superior universitària

- Exposar amb transparència el desencaix entre el sistema de beques actual, la realitat dels estudiants a qui s'adreça i els objectius que persegueix.
- Definir, conjuntament amb les comunitats autònomes, les universitats i els estudiants, un nou sistema de beques per al curs 2009–2010. Aquest sistema haurà de garantir l'equitat en l'exercici del dret a l'educació, tenir en compte la realitat socioeconòmica del territori i haurà de defugir el model de subsidi per passar a constituir un veritable incentiu per al compromís de l'estudiant en la seva formació.

4 Exercici del dret a l'educació sense límits temporals

- Aportar recursos addicionals als governs autònoms perquè facilitin l'exercici del dret a treballar i estudiar.
- Destinar recursos a l'extensió del dret a estudiar de les persones grans. Enfortir i estendre la formació de cursos de nivell universitari per a tothom.

5 Adequar el ritme d'inversió en educació a les exigències de la societat del coneixement

- Incrementar el finançament directe de l'educació superior de manera que se situï en el 2% del PIB al final de la legislatura i assegurar una inversió no inferior al 1,5% del PIB per a l'any 2009.
- En aquest context, assignar recursos addicionals als governs territorials que tenen una major diversitat en les llengües de la docència i a les que apostin clarament per la implantació de terceres llengües.

6 Utilitat del coneixement

Incentivar la transferència de coneixement al medi productiu i coordinar el teixit universitari català amb el seu entorn social i empresarial.

7 Potenciar el canvi de model de professor funcionari a contractat

8 Establir una coordinació eficient entre la universitat i l'ensenyament preuniversitari

9 Reformar la Llei general de la Seguretat Social per tal que es reconegui retroactivament que els investigadors han estat cotitzant tot el període en què han gaudit de beques públiques.

10 Transferència dels recursos de R+D

Malgrat que és competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya des del 1979, només s'han transferit els de recerca agrària.

11 Sol·licitar que en les estadístiques de l'INE sobre R+D es desglossi per administracions tant l'origen dels fons com la seva execució. Actualment, la inversió pública de l'Estat en R+D a Catalunya (mesurada com a % del PIB) és inferior a la inversió mitja a l'Estat espanyol.

L'HABITATGE, EL REPTE PENDENT

L'administració estatal ha fomentat un model de creixement econòmic basat en l'augment artificial de la demanda d'habitatge, limitant-se a l'elaboració de plans d'habitatge per pal·liar la crisi d'accessibilitat d'àmplies franges socials que el seu model propiciava; aquests plans condicionen les competències normatives i financeres de les comunitats autònomes i no impulsen la creació d'un parc d'habitatge protegit a mig termini, perquè utilitzen uns règims de qualificació jurídica curts que fan que l'habitatge s'incorpori al mercat de renda lliure un cop exhaurits.

Els ajuts públics aprovats per l'Estat són clarament insuficients i no s'adapten als preus reals del mercat. Aquesta situació contrasta amb el ritme accelerat de construcció del mercat privat, que provoca de forma artificial un augment de preus i genera habitatges que no es destinen en bona part a la primera ocupació, sinó a l'estalvi i a l'especulació.

L'objectiu principal d'Esquerra en matèria d'habitatge és crear un parc d'habitatge protegit a partir d'un increment de la producció d'habitatge protegit, la seva permanència en el temps i la diversificació dels règims de tinença fins arribar a patrons europeus, posant en valor tot el parc d'habitatge.

Tot plegat ha de partir d'una reflexió del model macroeconòmic de l'Estat, que no pot dependre de la construcció i del consum privat sinó de la inversió en béns d'equip i de l'exportació.

En aquests moments en què s'ha acabat el cicle, no pas per manca d'oferta ni de demanda, sinó de límit de la seva solvència, cal avançar-se al proper fent allò que ha de fer la política: proposar models i valors alternatius amb l'experiència del que s'ha viscut. Si el principal problema ha estat el sòl, la política d'habitatge dels propers anys ha de pivotar sobre l'urbanisme i el sòl, assolint una major coherència en el marc de la distribució de competències entre l'Estat i Catalunya de les polítiques de l'Estat que hi incideixen.

L'objectiu final de qualsevol política d'habitatge ha de ser adequar el seu preu a la capacitat de renda de les famílies, és a dir, millorar l'accessibilitat per la majoria, canalitzant selectivament els ajuts cap a les franges dels qui no arribin, no pas anar abocant recursos públics de manera indiscriminada per fer «solvent la majoria que esdevé insolvent», ajuts que tornen a quedar absorbits per l'espiral de preus, en un peix que es mossega la cua.

PROPOSTES

1 Transferències i traspassos

- Traspàs de les competències en matèria d'habitatge d'acord amb el que estableix l'article 137 de l'Estatut.
- Desmantellar l'actuació de la «Sociedad Pública de Alquiler» a Catalunya, per tal com l'Estat no en té competències i se solapa amb la xarxa catalana pel lloguer social.
- Doblar els actuals 1.372 milions d'euros destinats a la política d'habitatge fins arribar a final de la legislatura als percentatges europeus.
- Reclamar la cessió gratuïta del sòl públic no utilitzat per construir-hi habitatge protegit, especialment les derivades de les antigues casernes militars i de la Guàrdia Civil.

2 Millorar l'accés a l'habitatge

- Impulsar un acord interadministratiu estratègic de model econòmic per fer sostenible en el temps la promoció immobiliària i la construcció, sense els actuals efectes col·laterals sobre els preus, l'accés a l'habitatge i el finançament de l'economia.
- Crear reserves de sòl en el planejament per habitatge protegit obligatori de promoció privada.
- Crear un mercat secundari d'habitatge protegit.
- Diversificar el règim de tinença. Del monopoli del règim de propietat al trinomi propietat-lloguer-dret de superfície, fins a arribar a patrons europeus. El binomi propietat-lloguer continua sent reduccionista.
- Posar en valor tot el parc construït compatibilitzant el valor d'inversió amb el valor d'ús. S'han d'arbitrar les mesures de foment adequades per posar en valor els 3 milions d'habitatges desocupats a Espanya i també l'esperat recàrrec a l'IBI de l'habitatge desocupat regulat a la Llei d'Hisendes Locals i pendent de desenvolupament reglamentari.
- Abordar les reformes de la fiscalitat a l'habitatge, en concret:

- El tractament fiscal de l'habitatge desocupat als efectes dels recàrrecs a l'IBI amb destí finalista per finançar polítiques d'habitatge.
- Bonificació a l'IBI dels habitatges en lloguer.
- L'establiment d'un IVA supereduït en tots els fets imposables de transmissió de sòl, habitatge i operacions vinculades a la rehabilitació amb destí a l'habitatge protegit.
- Igualar l'IVA de la rehabilitació parcial a l'IVA reduït del 7% de la rehabilitació integral; les modificacions oportunes en l'IRPF de les persones físiques que permetin avançar en la igualació fiscal entre la compravenda i el lloguer d'habitatges, per tal que sigui fiscalment neutre la decisió de comprar o llogar.
- Supressió gradual de les deduccions genèriques avançant cap a deduccions molt més selectives tota vegada que s'acaben traslladant al preu.
 - Deduccions fiscals per als fons d'inversió immobiliària i empreses que inverteixen en habitatge de lloguer sobre sòl de propietat del fons o finançant actuacions públiques sobre sòl públic amb títol concessional o superficiari.
 - Elaborar una regulació específica de les plusvàlues dels fons d'inversió immobiliària fomentant els que inverteixen en habitatge de lloguer.
 - Diferenciar el tractament fiscal dels primers habitatges enfront de segons o més habitatges de propietat, així com l'arrendament de temporada d'aquell destinat a satisfer necessitats d'habitatge permanent.
 - Penalitzar fiscalment les plusvàlues de les transmissions immobiliàries de menys de 8 anys com a mecanisme de control de preus i per desincentivar la compravenda especulativa, tant en transmissions de sòl com d'habitatge.
 - Impulsar una reforma del mercat hipotecari que endureixi el finançament de la demanda i que contribueixi indirectament al control del sobreendeutament de les famílies.
 - Incentivar les hipoteques amb termini fix enfront les hipoteques amb terminis variables per evitar crisis generals en les economies familiars en cas d'un augment sobtat del cost de la vida i també perquè permet una evolució més gradual dels preus.
 - Regular per tal que no sigui possible que la mateixa entitat financera que promou o construeix mitjançant una empresa filial financi els préstecs hipotecaris dels adquirents finals.
 - Tipificar en el Codi Penal com a tipus penal específic o com a agreujant del tipus existent de finançament il·legal, la percepció amb destí privat procedents de les plusvàlues urbanístiques i prestacions no previstes a la legislació, com ha proposat la Asociación de Promotores Constructores de Edificios el 2006 en un document d'accions contra la corrupció urbanística.
 - Incloure en el règim jurídic dels propers plans d'habitatge la prohibició d'accedir a un HPO si s'és titular d'un altre habitatge de renda lliure encara que no sigui al mateix municipi.
 - Desincentivar, mitjançant la fiscalitat, les operacions de compra d'habitatge sobre plànol abans de l'atorgament d'escriptura pública, tota vegada que inflacionen el preu del sòl.
 - Modificar la Llei estatal de protecció de dades per facilitar que un propietari d'un habitatge llogat conegui qui hi està empadronat a efectes d'exercir les accions de la LAU per subarrendaments inconstentits.
 - Modificació de la LAU per donar més garanties als propietaris que lloguin un habitatge davant els impagaments
 - Dur a terme les reformes legislatives necessàries per perseguir l'assetjament immobiliari.

PODER JUDICIAL INDEPENDENT I AL SERVEI DE LA CIUTADANIA

Esquerra ha tingut un paper rellevant en la reforma i la descentralització del Ministeri Fiscal, la despenalització del referèndum i la designació de membres al Tribunal Constitucional.

Però el govern espanyol ha cedit davant les pressions del PP, també en l'àmbit de la justícia, de tal manera que les reformes legislatives de més transcendència, com la creació dels Consells de Justícia, la reforma dels Tribunals Superiors de Justícia i la reforma del Codi Penal han quedat finalment im-

mobilitzades malgrat estar presentades des de principis de la legislatura. En definitiva: les lleis estatals que afecten la Justícia —la LOPJ principalment— tampoc no s'han adaptat a les reformes dels Estatuts català, valencià i balear.

En general, la justícia ha continuat patint els mals de sempre, mals endèmics que no s'han resolt, com ara el funcionament de les institucions, com el Tribunal Constitucional i el Consell General del Poder Judicial, ambdues en situació de bloqueig.

Esquerra fem una proposta de regeneració profunda del sistema judicial que ha de tenir com a eixos la democratització, l'adequació com a mínim a l'estructura autonòmica de l'Estat i als Estatuts d'autonomia, la transparència i la seva concepció com a servei públic. Cal adaptar la justícia a estàndards de qualitat i democràcia. La ciutadania demanda un esforç de millora i modernització del nostre sistema judicial.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra s'ha treballat en aquest sentit i proposem democratitzar i socialitzar la justícia, el poder judicial i el sistema penitenciari mitjançant la descentralització, la proximitat, la normalització lingüística i l'impuls de mesures resocialitzadores.

PROPOSTES

1 Poder judicial independent adequat al marc constitucional que retorna el dret a l'autonomia política de les nacionalitats i les regions

- Presentar una nova proposta de reforma de la Llei Orgànica del Poder Judicial (LOPJ).
- Traspàs de competències i funcions a la Generalitat:
 - De les competències que la LOPJ atorga al Ministeri de Justícia, com preveu l'Estatut, per bastir un Consell Judicial de Catalunya; de les competències sobre el notariat i registradors previstes a l'Estatut.
 - De totes les funcions i competències sobre els funcionaris de l'Administració de Justícia, inclosa la normativa per poder-lo adequar a les necessitats de la nova oficina judicial i creació del cos de personal al servei de l'Administració de Justícia de Catalunya. Supressió dels cossos estatals.
 - De totes les funcions i competències sobre els secretaris judicials.
 - De les funcions en relació a la Justícia de Pau.
 - De les taxes i consignacions judicials.
- Reformar o refundar el Consell General del Poder Judicial pel que fa a la seva composició, a l'elecció dels seus membres i a les seves funcions en relació amb la desconcentració de les seves competències i funcions en els Consells de Justícia de les comunitats autònomes.
- Revisar l'actual sistema de formació dels jutges i d'accés a la judicatura.
- Reclamar més transparència dels mecanismes de control i d'exigència de responsabilitats aplicats a posteriori als jutges i magistrats per part del Consell General del Poder Judicial.
- Objectivar els sistemes de promoció professional de jutges i magistrats, impeding les polítiques de quotes.
- La reforma/refundació del Consell Fiscal.
- Introduir mecanismes de control i d'exigència de responsabilitats del Ministeri Fiscal que permetin una intervenció efectiva del parlament, ja que la seva posició preeminent no fa factible una renovació democràtica.
- Establir garanties per a la defensa de les competències legislatives en dret català i la resta de matèries del Parlament.
 - Regular la possibilitat d'evitar la suspensió per part del TC de les lleis autonòmiques quan s'impugnen pel govern espanyol.
 - Modificar la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional (LOTC) per tal que prevegi un procediment específic (cabal processal específic) perquè el Tribunal Constitucional dirimeixi les diferències

amb les comunitats autònomes per resoldre situacions de bloqueig derivades de la paralització de traspassos de competències de l'Estat assumides pels estatuts d'autonomia.

- Creació i impuls de figures i d'òrgans:
 - Potenciar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per resoldre, en darrera instància, els recursos de processos judicials iniciats a Catalunya, especialment en cassació.
 - Del Fiscal de Catalunya, amb funcions sobre la fiscalia de Catalunya, d'acord amb el nou Estatut d'Autonomia i la reforma de l'Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal.
- Exigència del coneixement efectiu de la llengua catalana i el dret català per part de jutges i magistrats, secretaris judicials i fiscals.
- Adequació dels partits judicials a l'organització territorial comarcal de Catalunya.
- Limitació temporal dels membres del Tribunal Suprem a 9 anys i supressió de la sala Militar del Tribunal Suprem.

2 Legislació penal i política penitenciària socialitzada

- Supressió de l'Audiència Nacional.
- Reforma del Codi Penal eliminant la legislació del PP «ad hoc», a la carta, que encara sigui vigent i que suposa la vulneració dels principis bàsics del dret penal tipificador de conductes delictives, limitadora de drets fonamentals i de garanties jurisdiccionals.
- Traspàs de les competències en matèria de política penitenciària al País Valencià i a les Illes Balears. Mentre no es realitzi el traspàs, incrementar els recursos humans i materials de les presons per tal de millorar les condicions de les persones preses.
- Política penitenciària penal adreçada a la reinserció social, potenciant mesures alternatives a la presó, també per als menors, i programes de desintoxicació de drogoaddictes.
- Proposar la recuperació de la redempció de penes mitjançant el treball, prèvia redacció d'un document multidisciplinari que valori les seves repercussions, des d'una òptica centrada en la reinserció i l'adquisició d'una qualificació laboral i/o d'una formació acadèmica.
- Derogació de la competència del Jutjat Central de Menors de l'Audiència Nacional per delictes relacionats amb el terrorisme (derogació disposició addicional quarta i sexta de la LO 5/2000 de responsabilitat penal dels menors).
- Derogació i/o regulació del règim d'incomunicació (derogació arts. 509, 510, 511, 520 bis i 527 de la Llei d'enjudiciament criminal i reforma de la presó provisional (arts 503 a 506 de la Llei d'enjudiciament criminal). Mentre no se suprimeixi el règim d'incomunicació cal garantir el dret a assistència jurídica i mèdica de confiança i gravació en vídeo als centres de detenció i de presons estatals.
- Comprometre la inversió de l'Estat en la construcció de nous centres penitenciaris previstos. No acceptar cap reforma del Codi Penal que previsiblement comporti un creixement de la població penitenciària si no preveu la inversió necessària per crear noves places penitenciaris; el mateix criteri es podria aplicar a les mesures alternatives a la presó, que necessiten importants recursos materials i humans.
- Desenvolupar el Protocol contra la tortura i garantir la presència d'entitats i organismes catalans en el Comitè Contra La Tortura.
- Derogació de la LO 6/2003, de modificació de la Llei Orgànica 1/1979, de 26 de setembre, General Penitenciària (LGP) relativa a l'obligatorietat dels presos d'estudiar únicament a la UNED.
- Derogació de la LO 6/2002, de partits polítics (art 61.1.6 LOPJ processos de declaració d'il·legalitat i 44.4 i 49.5 LOREG)
- Revisió dels delictes societaris, econòmics, contra la corrupció contra l'ordenació del territori i del medi ambient i dels delictes contra la integritat territorial de l'Estat.
- Modificació de la Llei Antiterrorista, que desenvolupa la suspensió de drets fonamentals, com el dret a ser posats en llibertat en un termini màxim de 72 hores o de ser posats a disposició judicial. Introduir-hi plenes garanties en la detenció de pressumptes terroristes com la limitació

de la comunicació i la intervenció judicial en tot el procés per tal que la tortura passi a formar part del passat.

- Revisar la legislació sobre segrest judicial de publicacions.

3 Recuperar la credibilitat de l'Administració de Justícia

- Bastir una nova oficina judicial al servei d'una justícia àgil i amb totes les garanties per garantir el dret constitucional a la tutela judicial efectiva i que quedin incloses a la reforma de la Llei orgànica del poder judicial (LOPJ).
- Pla de formació permanent dels funcionaris de l'Administració de justícia.
- Proposar procediments alternatius a l'oposició, basats en estudis de postgrau especialitzats i exigents, per tal d'accedir a la carrera judicial i als cossos al servei de l'administració de Justícia. Ampliació de l'accés a la carrera judicial a juristes de reconegut prestigi. Revisar la formació i els programes d'estudis dels jutges de carrera. Objectivació màxima dels sistemes de promoció professional de jutges i magistrats.
- Potenciar l'arrelament de jutges, magistrats i secretaris judicials.
- Millorar els mitjans per garantir l'efectivitat de l'execució de sentències.
- Modificar el procediment actual de la Llei d'enjudiciament criminal pel que fa a l'execució de sentències; en concret, establir com un incident del plet principal els supòsits 1r i 3r de l'article 517.2, i establir un termini més llarg de caducitat de l'acció executiva de l'article 518.
- Afavorir els mitjans alternatius per a la resolució dels conflictes, tant la mediació com l'arbitratge.
- Implantar la justícia de proximitat en els barris, les ciutats grans i les capitals de comarca per tal d'establir òrgans judicials adreçats a resoldre els petits conflictes quotidians d'una forma àgil i eficaç fent prevaler les estratègies de mediació i els procediments abreujats. Caldria preveure la possibilitat que aquests nous òrgans en alguns casos poguessin substituir els actuals Jutjats de Pau, per tal d'aprofitar-ne la infraestructura i els recursos humans, i en d'altres podrien proveir-se amb professionals experimentats provinents del món de l'advocacia.
- Incrementar la planta judicial de les poblacions on els jutjats d'instrucció, de primera instància i de violència superen els ràtios de congestió fixats pel Departament de Justícia (en realitat són els ràtios fixats pel CGPJ).
- Ampliar i universalitzar progressivament els serveis de justícia gratuïta. Assegurar un finançament suficient per a una retribució digna dels lletrats del torn d'ofici i la qualitat del servei. Paral·lelament, reorganitzar el servei de Justícia gratuïta i el torn d'ofici, juntament amb els col·legis d'advocats, per tal de millorar-ne l'eficàcia, optimitzar-ne els recursos i racionalitzar-ne la demanda social. L'esmentada reorganització cal que preservi el seu caràcter de servei públic gestionat pels col·legis i prestat a títol individual pels col·legiats amb vocació i capacitat contrastades.

4 Normalització del català a l'àmbit de la justícia: fer efectiva l'assumpció de l'oficialitat del català per part dels òrgans oficials i l'administració de l'Estat en les actuacions judicials

- La llengua catalana ha de ser oficial en tots els òrgans de l'Administració de justícia de l'Estat que coneguin d'actuacions iniciades en els territoris on és oficial la llengua catalana.
- Formació als jutges en llengua catalana a l'escola judicial.
- Capacitació prèvia de jutges, fiscals i advocats de l'Estat i la resta de personal de l'Administració de justícia, juntament amb el coneixement del dret propi diferenciat com a requisit per accedir a una funció a Catalunya.
- Compliment per part de l'Estat de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries i ratificació de tots els punts.
- Dotació pressupostària de traduccions al català.
- Traducció oficial automàtica de la legislació estatal.

SEGURETAT: UN DRET INDIVIDUAL, UN DRET SOCIAL

En aquesta legislatura s'han rebutjat fins a tres propostes del Parlament de Catalunya de modificació de la Llei Orgànica 2/1986, de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Així mateix, també van ser rebutjades les esmenes als Estatuts del País Valencià i les Illes Balears que consagraven una policia autonòmica pròpia.

L'autogovern i la proximitat —també i sobretot en l'àmbit de la seguretat— implica més eficàcia i més eficiència. Des d'Esquerra Republicana treballarem per tal de definir i aplicar un model policial que permeti a la Policia de la Generalitat treballar coordinadament amb la policia local i, si s'escau, amb la seguretat privada i assumint totes les funcions que realitzen actualment el Cos de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil.

D'altra banda, davant la tendència actual de la societat occidental de fer prevaler la seguretat per sobre de drets fonamentals com el dret a la privacitat o la intimitat, des d'Esquerra, al llarg de la legislatura passada hem apostat per ponderar els interessos en joc i introduir les màximes garanties davant la possibilitat de retenció de dades o de mostres d'ADN per part de les forces de seguretat o d'intel·ligència. És en aquesta línia en què ens comprometem a seguir treballant protegint els drets fonamentals de la ciutadania davant de plantejaments de polítiques de seguretat versus privacitat.

PROPOSTES

- 1 Consolidar la seguretat a Catalunya: Catalunya necessita que totes les competències en matèria de seguretat civil i ordre públic passin a la Generalitat, així com els recursos necessaris per executar polítiques específiques per al país en qualsevol dels àmbits de la prevenció i la seguretat públiques.
- 2 Traspasar els recursos necessaris per tal de desenvolupar la Policia Autonòmica del País Valencià i de les Illes Balears.
- 3 Dissoldre el cos de la guàrdia Civil.
- 4 Control parlamentari sobre les activitats realitzades pels cossos policials i els serveis d'intel·ligència, a més de donar a conèixer la destinació dels fons reservats de tots els ministeris.
- 5 Perseguir activament i eradicar els delictes relacionats amb raons ideològiques i intolerància reiterades i continuades a persones, associacions i partits polítics al País Valencià i a les Illes Balears.

DRETS DE CIUTADANIA PER UNA SOCIETAT MODERNA, LLIURE I INTEGRADORA

POLÍTIQUES DE DONES

Les dones són el 52% de la població de Catalunya. Tot i així, les polítiques públiques no han estat, fins ara, sensibles a les necessitats de les dones i no han tingut en compte la necessària transversalitat de les actuacions.

L'estat del benestar ha recaigut sobre les dones ja que els poders públics no han exercit, en molts casos, la seva responsabilitat social. L'espai de la cura de les persones, el reproductiu i el domèstic, ha estat una responsabilitat única de les dones. Hem de tenir en compte que el PIB català augmentaria un 40% si es comptabilitzés el treball domèstic.

Aquesta legislatura a les Corts espanyoles s'han aprovat dues lleis importants pel que fa als drets de les dones: la Llei Orgànica 1/2004, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere i la Llei Orgànica 3/2007, per a la igualtat efectiva de dones i homes.

La violència exercida contra les dones és, després dels accidents de trànsit, la segona causa de mort violenta a l'Estat espanyol.

La Llei de violència de gènere era necessària: 3.000 incompliments d'ordres judicials de protecció i seguretat; l'encallament de les causes en els jutjats especialitzats o les deficiències en la tutela judicial per endarreriments en la presa de declaracions, en l'inici de les vistes, en les resolucions, en el dictat de les sentències i en la seva execució. En definitiva, al cap de gairebé quatre anys de la seva entrada en vigor, no s'han posat mitjans que en garanteixin l'aplicació i l'efectivitat.

Els beneficis de la Llei es limiten a les dones que tenen un vincle sentimental amb l'agressor, de manera que queda una part de la violència familiar exclosa, d'altres violències sexistes o la violència econòmica i els delictes d'impagament de pensions, que estan al voltant del 30%.

D'altra banda, la Llei d'igualtat és un bon pas endavant que ha permès de situar les dones i la igualtat d'oportunitats en el centre de la discussió política.

Però cal aconseguir un nou contracte social entre homes i dones perquè puguem viure en igualtat de drets i d'oportunitats.

Des d'Esquerra, creiem que ara és el moment de la reforma institucional, ens hem de dotar d'eines i de pressupost real per fer possible polítiques de dones avançades, que donin continuïtat i eficàcia al que ja s'ha posat en marxa.

Els nostres objectius prioritaris seran:

- Prevenció i eradicació de la violència masclista.
- Mesures per al reconeixement de la diversitat femenina en l'àmbit de les polítiques públiques.
- Avançar cap a un nou concepte de participació democràtica que tingui en compte el biaix de gènere.

PROPOSTES

1 Prevenció i eradicació de la violència masclista

És evident que calen actuacions decidides i valentes, però també recursos per poder desenvolupar serveis i actuacions que aturin aquesta xacra social.

- Reforma de la Llei de mesures de protecció integral contra la violència de gènere per tal de:
- Encabir-hi la violència econòmica, amb el desenvolupament dels fons de compensació i l'augment dels seus recursos econòmics.
- Donar un nou tractament al mal tracte psicològic si es vol lluitar amb eficàcia contra aquesta concreta modalitat delictiva, i evitar així la seva actual «ocultació» dins l'iceberg de la violència física. Aprofundir en la qualificació i especialització dels i les professionals que hauran d'avaluar els possibles casos de violència psíquica.
- Ampliar els conceptes de família i de marc de relacions personals i afectives per tal d'incloure altres formes efectives i relacionals entre agressor i víctima, ampliant així l'univers de dones emparades per l'actual llei i abraçar altres modalitats de violència com les que es puguin generar en un context laboral.
- Donar una atenció específica a totes les dones immigrants víctimes de violència masclista, encara que la seva situació no estigui regularitzada.
- Reformar la Llei d'enjudiciament criminal pel que fa a la justificació de la denegació de les mesures d'allunyament i per agilitar-ne el procediment, així com també garantir la protecció de la dona mitjançant mesures de protecció en la declaració (mampares i declaració per videoconferència).
- Incloure com a falta disciplinària la inactivitat de jutges i magistrats en la Llei orgànica del poder judicial i la del Ministeri Fiscal en casos de denúncies per violència.
- Agilitzar els tràmits de concessions de les ajudes previstes en l'article 27 de la llei i incrementar les ajudes econòmiques, que són insuficients.
- Reformar la llei d'assistència jurídica gratuïta amb la finalitat de considerar la situació econòmica de la víctima i no la de la unitat familiar a què pertany.
- Reformar la llei reguladora de l'ordre de protecció de les víctimes de violència masclista per tal que els jutges hagin de fundar i motivar expressament les denegacions de les ordres de protecció.

Administració de Justícia

- Incrementar els jutjats especialitzats en violència de gènere i la planta judicial de les poblacions on els jutjats d'instrucció, de primera instància i de violència superen els ràtios de congestió fixats pel Departament de Justícia i el Consell General del Poder Judicial. Aclarir les competències dels jutjats de violència i l'ordenació de les plantes judicials afectades a través de la modificació de la Llei Orgànica del poder Judicial.
- Assegurar el seguiment i compliment de les mesures cautelars dictades pel jutjat, així com la seguretat de les dones, amb l'increment d'unitats policials especialitzades.
- Formar a professionals del dret i aquelles persones que treballen en l'àmbit dels drets humans sota la perspectiva de gènere; igualment, formar-los sobre possibles vies de denúncia de les violacions de drets humans de les dones a nivell nacional, estatal, europeu i internacional. Incrementar les partides pressupostàries destinades a la formació de jutges, magistrats, secretaris judicials i altre personal al servei de l'administració de justícia.
- Incrementar la plantilla de metges forenses i transferir els recursos necessaris a les Comunitats Autònomes amb competència en justícia, per tal que els equips forenses puguin fer les valoracions integrals de les agressions físiques i psicològiques.

Seguretat

- Formació dels cossos de seguretat sobre les necessitats d'atenció i actuació envers les denúncies plantejades per les dones.
- Establir les línies de col·laboració i de contacte entre els cossos de seguretat, les associacions de dones i els diferents recursos existents per a les diferents problemàtiques de seguretat.
- Incrementar els recursos de localització permanent de l'agressor mitjançant un sistema de GPS.
- Reforçar les mesures per tal de combatre el proxenetisme en totes les seves formes i, especialment, el tràfic de dones; endurir el tractament penal de l'explotació sexual de persones i garantir la protecció a les menors d'edat i promoure actuacions necessàries per garantir una assistència jurídica adequada a les víctimes de tràfic de dones.
- Dotar les associacions especialitzades en la lluita i l'eradicació de la violència masclista dels recursos econòmics necessaris per realitzar el seu treball, i col·laborar-hi per facilitar la coordinació dels serveis. Recolzar els estudis en matèria de violència de gènere realitzats per equips universitaris de dones i tenir-los en compte en el disseny de les polítiques del govern espanyol en aquesta matèria.

2 Mesures per al reconeixement de la diversitat femenina en l'àmbit de les polítiques públiques

Política econòmica, fiscal i financera

- Exempció fiscal per als productes de primera necessitat: tampons i compreses, preservatius, productes per a nadons i per a persones celíaques i diabètiques.
- Comptabilització del treball domèstic i de les tasques de cura en els comptes de l'Estat.
- Elaborar els pressupostos generals de l'estat aplicant-hi la transversalitat de gènere
- Anàlisi de qualsevol despesa pública, o mètode de recaptar diner públic, des d'una perspectiva de gènere, identificant les conseqüències i impactes per a les dones, comparades amb les dels homes.

Política laboral i de contractació

- Posar en marxa mesures positives de formació i ocupació que afavoreixin la contractació de les dones.
- Accions positives per a la promoció interna de les dones, tant a l'administració pública com a l'empresa privada.
- Plans de formació per a dones amb pocs recursos i en situacions de risc (dones que pateixen maltractaments, famílies monoparentals, dones grans...)
- Afavorir la contractació de dones amb discapacitats, fer efectiu el compliment de la LISMI tot donant-li una visió de gènere.
- Compliment de la Llei d'igualtat pel que fa a les treballadores autònomes i instauració de mesures de conciliació específica per a les treballadores autònomes.
- Crear programes específics d'inserció laboral i millora de treball per als i les caps de famílies monoparentals, tot adaptant-se a les necessitats que exigeix la seva situació.
- Reglamentació del teletreball, tot afavorint la millora contractual i salarial.
- Creació d'una assegurança a càrrec de l'Estat per a les persones que porten a terme el treball domèstic i de cura dels altres.
- Reconeixement i dignificació de les tasques socials que s'obren a noves professions. Consolidació ocupacional de les cuidadores i els cuidadors no professionals. Facilitar un model de contractació lleugera per al sector de serveis personals per facilitar l'aflorament d'aquest treball ocult.
- Establir marcs per a la igualtat d'oportunitats de les dones immigrants.
- Reconeixement de la funció de la dona en el món agrari i impulsar mesures que trenquin amb la discriminació de la dona en l'economia derivada del sector pesquer (accés a les confraries, als ajuts).
- Mentre no es produeixi el traspàs en immigració, actuacions inspectores de l'Administració per garantir les condicions de dignitat i reconeixement de drets. Control de l'ocupació clandestina.

- Penalització efectiva de l'assetjament sexual i psicològic al lloc de treball i creació d'un grup específic d'inspeccions. Impulsar mesures de compliment de sancions per a empreses i persones que assetgin en l'àmbit laboral.
- Impulsar el reconeixement jurídic i professional de les persones que es dediquen al treball sexual remunerat per tal que puguin disposar d'una cobertura social adient, ja sigui com a treballador/a per compte d'altri o com a treballador/a autònom/a. Crear un nou epígraf fiscal no estigmatitzant dins l'Impost d'Activitats Econòmiques (IAE) per tal que s'hi puguin donar d'alta en règim d'autònomes.
- Assumir per part de la seguretat social la despesa derivada de la baixa o reducció laboral per cura dels altres.

Sanitat i salut

- Creació d'indicadors de salut que tinguin en compte els diferents factors (sociodemogràfics, laborals, impacte de l'ús del temps, econòmics, relacions socials, lleure...), que produeixen les malalties i trastorns crònics més comuns a les dones.
- Investigar les malalties específiques o majoritàriament de dones i tenir en compte les malalties laborals que afecten específicament les dones.
- Formació permanent del personal sanitari basada en el reconeixement de les diferències simptomàtiques i casuístiques entre homes i dones.
- Modificació de l'actual Codi Penal per tal de fer efectiu el dret de les dones a l'avortament lliure i gratuït.
- Reconeixement i adequació de la xarxa, serveis sanitaris i instrumental mèdic a les diferències derivades de la diversitat entre les pròpies dones (discapacitades, joves, grans, immigrants...).
- Anàlisi de la pressió de la publicitat i de consum i de la seva relació amb la salut mental de les dones en general.

Mesures per combatre el risc d'exclusió social

- Unificar criteris entorn de la definició de la monoparentalitat i les seves tipologies amb la finalitat d'afavorir la recollida de dades, l'elaboració d'estudis comparatius i ajuts i prestacions específics.
- Recollir la tipificació de família monoparental a les estadístiques que es realitzin des de les Administracions Públiques.
- Crear programes específics d'inserció laboral i millora de treball per als i les caps de famílies monoparentals, tot adaptant-se a les necessitats que exigeix la seva situació.
- Elaborar un programa específic per combatre les bosses de pobresa femenines.
- Elaborar un pla integral d'oportunitats de les dones amb discapacitats.
- Ampliar els serveis d'atenció social a les dones grans i soles.
- Incrementar progressivament la pensió de viduïtat fins al 75% de la base reguladora del cònjuge quan es percep com a pensió única i no hi ha una altra font d'ingressos.
- Proporcionar mesures de suport a les persones que decideixin abandonar el treball sexual remunerat: cases d'acollida, inserció laboral, accés a l'habitatge de protecció oficial, etc.
- Incorporar les dones a la societat de la informació mitjançant l'elaboració i el desplegament d'un Pla d'acció per a la cohesió digital de gènere.
- Combatre l'assetjament immobiliari de què són especialment víctimes les dones grans i soles.
- Incorporar la perspectiva de gènere a les polítiques d'inclusió de la immigració
- Permisos de treball i de residència independents de l'estat civil, i conservació de permisos en cas de divorci o separació.
- Combatre la feminització de la pobresa.
- Aplicar un major control i regularització del treball de temporada i del servei domèstic. Impulsar l'equiparació de les condicions laborals i de cobertura social de les relacions laborals del servei domèstic.
- Reconèixer la figura de la mediadora cultural, sanitària i social.
- Demanar la inclusió de la variable sexe en totes les estadístiques referents a la immigració.

- Estudiar la viabilitat d'expedir permisos de treball a les dones que s'incorporen en la nostra societat procedents del reagrupament familiar, les quals actualment només tenen dret al permís de residència agreujant les seves condicions de dependència.
- Abordar de forma decidida l'estricta compliment dels drets humans combatent-ne la vulneració amb pràctiques com, per exemple, l'ablació.

Cultura

- Promoció de la cultura feta per dones i per a les dones
- Recuperació de la memòria històrica de les dones al món de la literatura, el pensament, l'art, el teatre, el cinema, la ciència...
- Promoció de la difusió de les creacions culturals fetes per a dones en tots els àmbits.
- Promoció del cinema de dones.
- Facilitació de l'accés de les dones grans al consum cultural de qualitat.

Educació no sexista

- Formació del professorat i dotació de recursos per a l'assumpció real de la coeducació i la valoració de les diferències de gènere.
- Impuls a la formació en les noves tecnologies per a dones de totes les edats.
- Programes de promoció dels ensenyaments universitaris que trenquin els estereotips de gènere i facin atractius els ensenyaments tant a dones com a homes. Establir criteris d'accés al món professional que tinguin en compte el percentatge de dones que hi ha a la carrera corresponent.
- Impuls de la nova assignatura d'Educació per a la ciutadania que incorpora valors com la igualtat entre homes i dones, la lluita per les discriminacions, la coeducació, etc.

Cooperació

- Promocionar cultures de la pau, capitalitzant i difonent els models oferts per les dones en la resolució de conflictes.
- Introduir la perspectiva de gènere en les polítiques de cooperació al desenvolupament.
- Suprimir els ajuts de l'Estat espanyol i les relacions diplomàtiques amb aquells països que vulneren els Drets Humans reconeguts per les Nacions Unides, tenint especialment en compte les vulneracions dels drets de les dones.
- Potenciar la recerca de vacunes i altres instruments com els microbicides per combatre VIH-Sida.

Mitjans de comunicació

- Promocionar l'ús d'un llenguatge no discriminatori als mitjans de comunicació. Revisar i eliminar els estereotips femenins i continguts sexistes de la programació dels mitjans de comunicació d'àmbit estatal.
- Vetllar per l'aplicació efectiva de la Llei d'igualtat sobre aquest àmbit

3 Participació social i política de les dones

- Fer permeable l'Administració a les propostes de participació política promogudes pel moviment associatiu de dones.
- Donar visibilitat social i política als projectes que sorgeixen des del moviment de dones, i dotar-los dels recursos necessaris.
- Impulsar la participació de les dones en òrgans de consulta, negociació i consens.
- Impulsar la participació social i política de les dones i associacions de dones immigrants.
- Recuperar la història de les dones en el món de la literatura, el pensament, l'art, el teatre, el cinema, la ciència...
- Vetllar per l'aplicació efectiva de la Llei d'igualtat sobre aquest àmbit

UNA POLÍTICA D'IMMIGRACIÓ RESPONSABLE, JUSTA I DE FUTUR

En els darrers cinc anys, el nombre de persones estrangeres arribades a casa nostra s'ha accelerat i estès a tot el territori, que té un percentatge elevat del total de persones immigrants de l'Estat espanyol.

Tot això es tradueix, també, en l'aparició de concentracions desproporcionades de persones immigrades en determinats barris i pobles, la qual cosa comporta també la concentració d'alumnes en escoles, una ocupació desigual de l'espai públic i la transformació accelerada del teixit comercial; l'aparició de segments de població amb problemes d'exclusió social s'agreuja.

A principis de legislatura no existia una política estatal integral d'immigració que inclogués la regulació de fluxos, les polítiques d'acollida i d'integració, les relacions intercomunitàries i un pressupost extraordinari per atendre-la.

Per això Esquerra vam presentar el mes de maig de 2004 una iniciativa al Congrés que es va acabar transaccionant i aprovant. Una iniciativa per tal d'obrir un procés ampli de diàleg parlamentari, institucional i social per un gran Pacte d'Estat que fixés les línies bàsiques de la política migratòria a mitjà i llarg termini, i també la coordinació i la cooperació entre administracions, que haurien de compartir les funcions i les competències que fessin possible una gestió més eficaç dels fluxos migratoris, i responguessin a una distribució més adequada de les competències.

Fent balanç de l'aplicació d'aquest mandat parlamentari a finals de legislatura, podem dir que s'ha acomplert parcialment, però que encara queda molt per fer.

Cal promoure modificacions que superin l'actual àmbit del Reglament de desplegament de la Llei d'estrangeria mentre sigui vigent perquè determinats problemes de la gestió d'estrangeria tenen a veure amb l'excessiva complexitat dels seus procediments administratius.

En aquest sentit, algunes de les propostes hauran de tenir una traducció pressupostària, o bé competencial, o exigiran tal vegada una reforma legal.

Des d'Esquerra plantejem un canvi institucional que suposi una coordinació forta de totes les polítiques que tenen a veure amb les polítiques de ciutadania, de fluxos i d'integració i que, actualment, repartides entre moltes unitats, pateixen de manca d'unitat i estratègia.

PRINCIPIS D'ACTUACIÓ

- Polítiques d'acomodació per al procés d'adaptació de la societat d'acollida i de la població nouvinguda.
- Garantia d'accés a la ciutadania: igualtat d'accés als drets.
- Incorporació de la perspectiva de gènere a tots els aspectes relacionats amb la immigració.
- Aposta ferma i decidida per les polítiques públiques: reforç de l'Estat del Benestar.
- Polítiques d'acollida i d'integració proactives i integrades. Garantia dels drets d'acollida universal a totes les persones nouvingudes.
- Gestió de fluxos: garantir els drets de les persones implica l'entrada de manera regular. Per tal d'oferir polítiques públiques de qualitat i garantir la igualtat i no discriminació de la població nouvinguda, es fan necessàries accions adreçades a gestionar els fluxos migratoris.
- Mercat de treball de qualitat i sostenible.
- Adaptació dels serveis públics a la nova realitat de la nostra societat: quantitativament (per evitar la competència sobre recursos escassos) i qualitativament (per garantir el respecte i el reconeixement a la diversitat de la nostra societat).
- Model de societat: som diferents, vivim junts
- Facilitació del retorn d'aquelles persones i els seus descendents que han tingut i tenen un vincle amb el nostre territori i desitgin immigrar.

- Afavoriment del retorn voluntari als països d'origen d'aquelles persones el projecte migratori de les quals hagi fracassat.
- Garantia de la no vulneració dels drets humans i l'aplicació del Protocol de Palerm (article 59). Creació d'un espai de coordinació de tots els serveis públics implicats (policia, serveis socials, salut, etc.) per tal d'establir protocols d'actuació clars i efectius per evitar i combatre el tràfic de persones.
- Ampliació del suport a projectes d'èxit com el codesenvolupament, el foment de la inversió en origen en activitats productives i en formació. Mobilització de remeses per al codesenvolupament.

PROPOSTES

1 Creació d'una subcomissió sobre política d'immigració al Congrés dels Diputats que analitzi i informi de les conclusions necessàries per afrontar polítiques de progrés, eficaces i justes.

2 Reformes legislatives

- Promoure canvis en la legislació que regula l'adquisició de la nacionalitat espanyola de manera que per aconseguir la nacionalitat només facin falta 5 anys d'empadronament a Catalunya i no pas 10 anys com fins ara.
- Reformar la Llei Orgànica 14/2003, de drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, i fer-ne un bon desplegament per garantir una aplicació eficaç i justa a l'hora de regular fluxos migratoris i d'afavorir-ne els drets i deures i la integració social i laboral. Sobretot pel que fa a:
 - Definir l'abast de conceptes com la figura de l'arrelament i als efectes de poder trobar els mecanismes adequats que permetin, a les persones que estan treballant de manera irregular, obtenir una autorització administrativa per treballar.
 - Trobar una solució legal, com ja existeix en dret comparat, per a les persones que tenen una ordre d'expulsió no executada per part de l'Administració de l'Estat, sabuda la impossibilitat d'aquestes persones de poder regularitzar la seva situació ni tan sols via contractació en origen, assegurant així la seva subsistència.
 - Ampliar els supòsits per poder obtenir un permís temporal de residència i per buscar feina. Vincular els permisos de treball amb la residència.
 - Evitar situacions d'indefinió jurídica de la situació administrativa de determinats col·lectius.
 - Regularitzar automàticament els sol·licitants d'asil denegat que hagin treballat regularment; autoritzar treball als sol·licitants d'asil.
 - Evitar les situacions de dependència administrativa de les persones reagrupades.
 - Facilitar els drets polítics i socials a les persones en situació administrativa regular en condicions d'igualtat i facilitar l'accés a la ciutadania efectiva.
 - Preveure la signatura de convenis de retorn.
 - Tramitar electrònicament i incrementar els recursos humans destinats a la tramitació.
- Avançar d'una forma decidida i equitativa amb el dret de participació política de les persones immigrades a les eleccions locals i dels seus drets col·lectius. Estudiar d'assumir el criteri del Consell d'Europa que fixa el límit a 5 anys de residència regular per a la participació en eleccions locals, sense limitacions del dret en funció dels països d'origen com el de l'article 13è de la Constitució espanyola que limita aquest dret a la signatura de convenis de reciprocitat.

3 Transferències i traspassos

És necessari treballar per rebre de l'Estat la transferència de les competències executives en matèria d'immigració (llevat del control de fronteres i de la concessió de la nacionalitat), i especialment de les oficines d'estrangeria. Una millora en aquesta tramitació (més rapidesa i més simplificació) beneficiarà tant els immigrants econòmics com l'empresariat. Al mateix temps, treballarem per l'ampliació de les competències en aquells articles relacionats amb la immigració.

- Transferència de la gestió en l'homologació de títols acadèmics (formació professional i formació universitària).
- Transferència de les funcions referents a la tramitació de les autoritzacions administratives per treballar i residir.
- Territorialització de tots els fons estatals o europeus.
- Transferència de la gestió dels anomenats Centres d'Internament d'Estrangers/res.
- Transferència de la gestió de totes les autoritzacions de treball i de les seves renovacions. Simplificació dels permisos de treball i residència. Reforç del finançament que deriva al SOC per a la gestió de les noves competències i possibilitat d'efectuar tràmits no presencials.
- Transferència de la Inspecció de Treball, reforç dels efectius i ampliació de competències per poder lluitar de manera eficaç contra l'economia submergida i la vulneració de drets.
- Cessió als governs autònoms del traspàs d'informació sobre totes les persones que es volen establir a Catalunya. Accions d'acollida a l'exterior i a l'àmbit empresarial.
- Suport en l'atenció integral dels menors estrangers sense referents familiars.

4 Propostes referides a immigració i mercat de treball

[v. Capital humà: les persones com a actiu principal. Captació exterior de capital humà]

Davant d'una immigració de caràcter marcadament laboral es fan necessàries polítiques que garanteixin, d'una banda, la competitivitat de l'economia catalana i, de l'altra, les millors condicions laborals a totes les persones que s'incorporen.

- Condicions d'accés. Aprofitar la qualificació laboral existent i flexibilitzar les limitacions dels permisos de treball referides a sector de treball i zona geogràfica, fent que les persones que ja estan treballant aquí puguin canviar la modalitat de permís abans que generar nous fluxos. Facilitar l'accés a la formació ocupacional i als llocs de treball de l'administració.
- Polítiques actives d'ocupació. Adaptar les polítiques actives d'ocupació a les necessitats laborals dels nous treballadors i treballadores estrangers.
- Reconeixement de drets per a les persones que han patit situacions d'explotació laboral i reconeixement de l'experiència laboral prèvia al projecte migratori.
- Mesures per combatre la discriminació al lloc de feina. Legislació antidiscriminatòria i codis per a la prevenció en l'àmbit laboral del racisme i la xenofòbia.
- Població immigrant altament qualificada. Reforçar els mecanismes de convalidació i adaptació de titulacions universitàries.
- Incentius per fomentar l'autoocupació: microcrèdits i formació. Facilitar l'accés al permís de treball per compte propi a les persones amb permís de residència
- Gestió social empresarial. Plans de gestió intercultural de l'empresa per implementar mecanismes d'integració laboral i incentius per a la responsabilitat social empresarial —a la llarga, sancions—.
- Treball en els serveis de proximitat o personals. Eliminar els règims de la seguretat social mancats de drets (treball a la llar). Incentivar, mitjançant desgravacions fiscals, l'aflorament de l'economia submergida en els serveis de proximitat. Fomentar la creació de cooperatives de serveis de proximitat.

5 Propostes referides a l'accés de les persones immigrades als serveis públics

- Planificació dels recursos de les polítiques públiques. Garantir que totes les polítiques disposin dels recursos humans i econòmics necessaris per poder atendre el conjunt de la població amb qualitat.
- Incorporar la immigració com a criteri de finançament. Ajustar la previsió de despesa econòmica a la població empadronada al territori.

6 Propostes referides a les polítiques de gestió de la convivència

- Llengua. Considerar la llengua catalana com a llengua comuna de referència i garantir-ne l'ensenyament a les persones nouvingudes de manera universal.
- Gestió de la diversitat religiosa i laïcitat. Garantir el dret d'expressió de les diferents religiositats. Reafirmar la laïcitat de l'Estat.
- Mitjans de comunicació. Impulsar un codi ètic obligatori per no utilitzar imatges estereotipades de col·lectius d'immigrants o de diferents cultures.
- Partits polítics. Codi ètic dels partits polítics per no instrumentalitzar la immigració en les seves campanyes electorals. Prohibició de qualsevol referència a la vulneració dels drets humans o a la discriminació.

EL JOVENT TÉ EL DRET DE DECIDIR

En aquesta última legislatura les Joventuts d'Esquerra han tingut una oportunitat històrica: portar la veu del jovent dels Països Catalans al Congrés dels Diputats. La tasca de les JERC s'ha anat desenvolupant en diversos àmbits, seguint dues directrius. La de millorar les condicions de vida del jovent català i introduir la perspectiva juvenil en la tramitació legislativa i en les iniciatives parlamentàries que feien referència a àmbits de caràcter general.

Des del Congrés s'ha treballat en els pilars que faciliten l'emancipació juvenil: l'habitatge, el treball, l'educació, l'oci i la salut.

Podem destacar que en polítiques d'habitatge s'ha aconseguit introduir una esmena a la llei del sòl que obliga a reservar un 10% del sòl dedicat a la construcció d'habitatge públic protegit dins de la reserva del 30%.

Amb l'impuls de les JERC s'ha aconseguit introduir una disposició addicional a la llei de creixement de l'ocupació que obliga al Govern de l'Estat a presentar una proposta de noves formes contractuals per a joves.

En educació, hem millorat els criteris de concessió de beques i les condicions de treball dels i les investigadors i investigadores joves. I es va incorporar l'educació no sexista en la nova assignatura per la ciutadania.

S'ha treballat per estendre la consciència del no consum de drogues entre menors, al mateix temps que s'impulsaven polítiques que fomentessin l'ús responsable del consum entre el jovent. Hem treballat la salut sexual i demanat la modificació de l'actual legislatura per despenalitzar l'avortament.

Per a la pròxima legislatura, en matèria de joventut hem de seguir reclamant la supressió de l'Institut de la Juventud (INJUVE), perquè Catalunya té competència exclusiva en aquesta matèria. En reclamarem la transferència neta de les partides per augmentar els recursos econòmics de la Secretaria General de Joventut i facilitar l'execució dels propis projectes d'emancipació.

Hem fet feina, però en queda molta més per fer. Mentre el nostre país no sigui lliure, caldrà ser presents al Congrés de Diputats per reclamar les millores en tots els àmbits (personal, laboral, lúdic, esportiu, econòmic, educatiu, polític) de la vida dels i les joves d'arreu dels Països Catalans, perquè només Esquerra i les JERC tenen la voluntat i la legitimitat de defensar el jovent.

1 Ocupació

L'eradicació de la precarietat laboral a la qual ens veiem immersos és el primer pas per aconseguir l'emancipació a nivell personal i és per això que apostem fort per lluitar contra aquest estigma que ja ha esdevingut crònic en la nostra societat. [v. Capital humà]

Propostes

- Pla d'ajudes als i les joves emprenedors/es i a l'autoocupació, descomptes fiscals per als i les joves autònoms/es, normalització i per complet la seva situació laboral respecte al règim general de la Seguretat Social.
- Potenciar els incentius als i les joves pagesos/es, per l'equilibri territorial i per evitar així l'acumulació de la terra en pocs terratinents.
- Equiparar els sous base amb la resta de treballadors/es en els contractes de pràctiques i formació; fomentar la contractació indefinida i incrementar el salari mínim interprofessional al nivell de vida català.
- En matèria de drets laborals: augmentar la protecció social, tot augmentant la remuneració i el termini de cobrament del subsidi d'atur.
- Incentius fiscals per a les empreses que contractin dones joves i aplicació estricta de la Llei d'igualtat efectiva entre dones i homes pel que fa al distintiu d'empreses i sectors públics en la lluita per la no discriminació de les dones en el món laboral.
- És indispensable realitzar inspeccions periòdiques a les ETT per evitar arbitrarietat en la contractació, així com obtenir la garantia que es compleixin els drets socials dels treballadors/es i la prevenció de riscos laborals. Les Administracions Públiques han de ser les primeres a donar exemple i no fer ús, en cap cas, de les ETT per contractar.

2 Habitatge

L'accés a l'habitatge ha d'esdevenir el segon element d'emancipació del jovent, a més d'un dret social fonamental. Actualment l'edat d'emancipació als Països Catalans se situa al voltant dels 30 anys d'edat, condemnant els joves catalans a una precarietat vital i a una manca d'horitzó en el seu projecte de vida. Aquesta dada preocupa sobretot si la comparem amb la mitjana europea (22 anys), que està molt per sota, i que ens indica que la dependència política i financera respecte l'estat espanyol redueix l'edat d'emancipació dels joves catalans. [v. Habitatge]

3 Educació

L'Educació és una altre dels pilars fonamentals per a l'emancipació del jovent. El coneixement ens farà lliures i només a través d'aquesta premissa podrem aconseguir l'emancipació personal. Apostem per un model d'ensenyament públic, de qualitat, crític i català.

El català ha de ser l'idioma vehicular de l'ensenyament que s'imparteixi arreu dels Països Catalans, tot potenciant la immersió lingüística a Instituts i Universitats, exigint que el professorat no catalanoparlant tingui l'obligació de com a mínim conèixer la nostra llengua.

En l'àmbit de les beques estudiantils, creiem que és imprescindible el traspàs del fons.

Propostes

- Promoure i assegurar la participació i el poder de decisió dels estudiants en la implementació de l'EEES.
- Incrementar la partida pressupostària destinada a beques, crèdits i altres ajudes econòmiques a l'estudi superior.
- Destinar els recursos econòmics necessaris per a la implementació de models docents que facilitin la conciliació entre treball i estudis.

4 Salut

En el jovent es donen els índexs més alts d'una sèrie de problemes específics de salut que s'han convertit també en socials, com ara les drogodependències, legals i il·legals, els embarassos no desitjats, les malalties de transmissió sexual o els accidents de trànsit.

En l'àmbit de la sexualitat hem de fer que el jovent pugui gaudir d'una sexualitat plena i responsable, superant els rols tradicionalment marcats, tot promovent una cultura de respecte a les diferents opcions individuals.

Propostes

- Incloure l'educació sexual a l'ensenyament obligatori. És aquí on entra en joc l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania, necessària per fomentar el creixement individual del nostre alumnat, tot convertint-lo en persones sobiranes i amb criteri propi, conscients del seu paper en la construcció de la societat local i global.
- Fomentar entre el jovent l'ús del preservatiu com a barrera més eficient per evitar el contagi de les MTS, rebaixar-ne l'IVA i garantir-ne la gratuïtat en centres escolars.
- Promoure la prescripció gratuïta de la píndola del dia després en tots els centres de planificació familiar, farmàcies i hospitals.

Drogodependències

Actualment existeix un buit legal respecte les normatives que han de regir els locals que venen materials relacionats amb la marihuana, així com les pròpies llavors d'aquesta planta per a l'autoconsum.

Propostes

- Regular jurídicament els establiments de venda de material relacionat amb la marihuana, legalitzar-ne el consum i permetre que aquests establiments puguin fer una tasca de pedagogia i d'ús responsable.
- Demanem que la política envers el consum de drogues, especialment entre el jovent, no es dissenyi ni s'exerceixi des de la repressió, sinó des d'una vessant pedagògica.
- Un marc normatiu que reguli l'actuació dels poders judicials, socials i policials envers les persones que consumeixen o són propietàries de drogues per a consum particular.

Seguint la lògica repressiva, les multes per via administrativa pel consum de drogues sempre són de caràcter econòmic, en canvi, les que es tramiten per la via penal, poden ser substituïdes per treballs a la comunitat. Davant aquesta incoherència, proposem:

- Que les sancions per consum de drogues il·legals i legals, tant pel tràmit administratiu com penal, siguin les mateixes.
- Que l'objecte de la sanció no sigui repressiu sinó pedagògic, i per això proposem que siguin substituïbles les multes econòmiques per l'assistència forçosa a cursos de formació i sensibilització sobre l'ús i el consum responsable de drogues, tenint en compte que, mentre no es reguli la venda de drogues i es legalitzi el seu consum, el tràfic de drogues, i especialment la incitació als menors al consum de drogues, sempre ha de ser penalitzat.
- Finalment, des de les JERC demanem que el Ministeri de Sanitat o els òrgans competents elaborin un informe científic sobre els beneficis terapèutics i els perjudicis psico-sanitaris del consum de drogues, especialment del cànnabis, per tal de desfer tòpics a banda i banda, i sobretot, per poder elaborar unes línies pedagògiques i discursives més acurades a la realitat.

5 Oci

Cal canviar la concepció de l'oci i el gaudi del nostre temps lliure que ens han volgut vendre fins ara, excessivament consumista i nocturn. Hi ha formes alternatives que permeten fer activitats en

medis naturals, durant el dia i a l'abast de totes les butxaques, aconseguint arraconar l'oci nocturn, una activitat econòmica que ha anat creixent especialment en les darreres dècades.

Així i tot, no podem donar l'esquena a les formes d'oci que estan establertes i que molts cops generen activitats poc saludables.

Propostes

- Fomentar les polítiques de pedagogia i diàleg necessàries, en lloc d'una actitud paternalista i recriminatòria que només aconsegueix l'efecte advers.
- Crear meses de diàleg amb els agents socials implicats per tal de no causar molèsties en el lleure nocturn. Aquestes meses estarien formades per tots els interessats: des de personal de discoteques, a joves, veïns, policia, institucions, etc. respectant les competències de la Generalitat en aquest àmbit.

6 Transport i mobilitat

Atès que els i les joves som un dels sectors de la població que més utilitzem el transport públic i que la nostra capacitat adquisitiva és reduïda, es necessari crear bitllets integrats especials per a joves a un cost realment assequible.

D'altra banda, Renfe i els seus serveis de Rodalies i Regionals s'han de modernitzar. Una bona forma de fer-ho és acabant el traspàs de competències en aquest àmbit. D'aquesta manera, els i les catalans/es podem replantejar el conjunt de la xarxa ferroviària, decidint quin servei volem, amb quines condicions i acabant amb el sistema radial actual per un sistema de xarxa que arribi a tot el territori i el potenciï, és a dir, fent del ferrocarril una xarxa de vertebració i cohesió social i nacional. [v. Infraestructures]

Propostes

- Creació d'un bitllet integrat jove a preus assequibles a totes les zones del territori.

7 Comunicació, noves tecnologies i investigació

Els mitjans de comunicació també ens han d'ajudar en la tasca de construcció nacional. És per això que creiem necessari el traspàs de totes les competències en matèria de Comunicació i Noves Tecnologies. Tot plegat ens ha de permetre projectar la nostra nació al món i, a la vegada, rebre una informació feta a la mida dels Països Catalans.

Així mateix els Països Catalans han d'esdevenir una potència tecnològica de primera línia mundial. Per això demanem a l'Estat espanyol que aturi l'espoli fiscal dels recursos econòmics catalans en el camp de les telecomunicacions. Així podrem incrementar els nivells actuals d'inversió en Recerca, Desenvolupament i Investigació (R+D+I).

El lloc natural de treball dels i les investigadors/es catalans/es ha de ser els Països Catalans: cal dignificar la realitat dels i les investigadors/es (especialment els i les qui tenen la consideració de becaris/es) i cal aturar la «fugida de cervells».

Però mentre s'ha començat a fer un esforç pressupostari per reduir la distància que ens separa d'altres països europeus en relació a la inversió en investigació —tot i que encara som molt lluny— encara queda una assignatura pendent: millorar les condicions laborals del personal investigador, que ara per ara, està sotmès en una situació de precarietat.

Les persones joves, i no tan joves, que es volen dedicar a aquest camp han de fer front a sous baixíssims, a una temporalitat enorme i el que es pitjor encara, a tenir una feina que no els ofereixi

les mateixes prestacions socials que els oferiria qualsevol altra. És per aquest motiu que podem dir que les persones que, tot i aquestes pèssimes perspectives laborals, decideixen dedicar-se professionalment a aquest camp, són autèntics herois.

Propostes

- Assegurar que totes les persones que segueixin la carrera d'investigació siguin reconeguts com a professionals i tractats en conseqüència des de l'inici.
- Assegurar l'estabilitat i la permanència en el mercat laboral del personal investigador, i que en totes les etapes de la seva carrera gaudeixi de condicions salarials justes i amb les prestacions socials adequades.
- Que s'impulsi la regulació de l'Estatut del personal docent i investigador universitari en el termini d'un any.

LA CULTURA I ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ, PLURALS I DESCENTRALITZATS

Durant els quatre anys de legislatura s'ha dut a terme una tasca sense precedents per implicar l'Estat espanyol en el plurilingüisme i la diversitat cultural que el conforma en col·laboració amb les comunitats autònomes. Així i tot, la realitat ha estat que la política d'aliances a diverses bandes i la negativa del PSOE a assumir el reconeixement d'un estat plurinacional, no han permès a Esquerra aconseguir un acord estable en matèria cultural.

Malgrat que la Constitució espanyola hi fa referència explícita, ha estat necessària la presència d'Esquerra per plantejar iniciatives adequades al text constitucional. Ni cap dels governs espanyols ni la representativitat de CiU ho havien tingut en compte de la mateixa manera en què ho ha posat en pràctica Esquerra en la darrera legislatura.

L'existència mateixa del Ministeri de Cultura impedeix la realització d'un marc pluricultural de l'Estat i el desenvolupament de l'exercici de la competència exclusiva en matèria de cultura que estableixen els respectius estatuts d'autonomia. Precisament per això, la defensa de les competències estatutàries ha estat una constant del grup d'Esquerra en qualsevol dels projectes de llei que en matèria cultural s'han anat presentant, com ara la Llei de la Propietat Intel·lectual, la Llei del llibre i la lectura o la Llei del cine.

Tal com Esquerra ha defensat, la política cultural que el Govern espanyol hauria de dur a terme seria la que fes innecessària fer política cultural, més enllà del paper de coordinació que li pertocaria, ja que la política en matèria de cultura hauria de ser transferida íntegrament a les comunitats autònomes amb competència exclusiva incloent la transferència del seu finançament.

També ha estat el cas en l'àmbit de la projecció exterior, en el qual el grup parlamentari d'Esquerra ha presentat diferents iniciatives parlamentàries per tal que l'Institut Cervantes representi les distintes llengües i cultures de l'Estat i perquè aquestes puguin tenir presència oficial en els organismes europeus i internacionals.

PROPOSTES

- 1 Distribuir el pressupost d'inversió del Ministeri de Cultura de manera proporcional al PIB de les comunitats autònomes. Aquesta distribució no haurà de tenir en cap cas caràcter finalista.

La via per la qual l'Estat es reserva competències en cultura, tot i ser exclusives de les *comunitats autònomes*, és l'article 149.2 de la Constitució espanyola. Per tant, també és la causa que l'administració estatal pugui participar en el finançament dels grans equipaments culturals. Això, a Catalunya es tradueix sovint en la fórmula *diners a canvi de representació*. El Ministeri té, per llei,

l'obligació —generada també per l'esmentat article 149 de la Constitució— d'invertir en projectes culturals arreu de l'Estat. Al cap i a la fi, estem parlant del retorn en serveis dels impostos recaptats. No té cap sentit que aquest retorn, al qual l'Estat hi està obligat, hagi d'anar acompanyat de determinades quotes de representativitat.

- 2 Traspasar els recursos econòmics i la gestió de l'1% cultural resultant de l'obra pública realitzada per l'Estat al territori.
- 3 Reclamar la presència de Catalunya, al més alt nivell, a totes les institucions internacionals de caire cultural, tant a les de representació dels estats com a les de representació professional. En aquest sentit, considerem prioritària la representació directa de Catalunya a la UNESCO.
- 4 Treballar per desenvolupar un pla de pluralitat cultural, de diversitat cultural a l'Estat: canals RTVE en les diferents llengües de l'estat, intercanvis de productes amb les diferents llengües cooficials a més de la promoció internacional dels productes elaborats en les llengües cooficials.
- 5 Treballar per activar els traspassos dels equipaments culturals de titularitat estatal. Com ara el del Museu de Tarragona, Arxius Provincials i Biblioteques provincials a la Generalitat.
- 6 Mentre no es traspassin les partides d'inversió, treballarem perquè l'Estat adjudiqui un finançament específic pels grans equipaments culturals de caràcter nacional que, seguint els criteris de subsidiarietat, han de ser gestionats per la Generalitat, i per fer que l'Estat es corresponsabilitzi de les actuacions de conservació i difusió del patrimoni.
- 7 Impulsar l'aprovació del projecte de Llei de Comunicació Audiovisual que adapti la normativa i el marc d'actuació de l'Estat a la realitat de les autonomies, especialment pel que fa a les competències en matèria d'habilitació de títols per emetre a través de ràdio i televisió, i que contempli les obligacions dels concessionaris de l'Estat pel que fa a l'impuls de les diverses llengües i cultures. Concretament que fixi un percentatge obligatori de les seves emissions en llengua catalana.
- 8 Promoure la transferència de recursos a les comunitats autònomes per impulsar el trànsit de la televisió analògica a la digital per tal d'assegurar una especial protecció a les televisions de proximitat i a les concessions d'àmbit autonòmic.
- 9 Promoure l'aprovació del projecte de Llei de l'Estatut Professional dels periodistes.
- 10 Instar el Govern espanyol a defensar l'IVA zero per als productes d'interès cultural, tant en el format tradicional com en l'electrònic, en el pròxim procés d'harmonització de la fiscalitat comunitària.
- 11 Reformar la Llei de propietat intel·lectual per modificar la regulació del cànon digital, creant un nou mecanisme de remuneració més just als autors per còpia privada. Treballarem, a més, perquè es faci efectiva la constitució d'entitats de gestió en l'àmbit cultural català i la diversitat d'entitats de gestió amb control públic dels criteris de repartiment de recaptacions, especialment de la còpia privada: per facilitar la lliure elecció de l'autor/a dels drets que li hagi de gestionar una entitat determinada i per fomentar la utilització per part dels autors/res de les llicències copyleft.
- 12 Impulsar una llei de foment de l'accés lliure a la producció cultural, científica i tècnica de l'Estat.
- 13 Defensar un model pluricultural i plurilingüístic per a la Corporación de RTVE que asseguiri el compliment de les seves obligacions pel que fa a la promoció de la llengua catalana en totes les seves programacions de ràdio i televisió, així com la potenciació dels seus centres de producció a Catalunya en els contractes programa i en el mandat-marc de RTVE.

ESPORT: CIVISME, NACIÓ I QUALITAT DE VIDA

L'esport actualment és un dels àmbits de més repercussió mediàtica a la nostra societat. L'esport també es salut, integració, educació i, sobretot, formació en valors. La pràctica de l'activitat física comporta la resposta a unes necessitats bàsiques, com són la millora del benestar personal, la transmissió de valors i hàbits positius, la millora de la cohesió social i la generació de riquesa i de llocs de treball.

L'esport és una de les riqueses del nostre país, també pel que fa a la seva activitat econòmica, directa i indirecta. Al seu voltant s'hi ha desenvolupat tota una indústria específica de construcció d'instal·lacions, d'elaboració de materials i aparells específics, de publicitat i màrqueting, de mitjans de comunicació i de turisme a l'entorn dels grans esdeveniments. Més de 70.000 persones hi treballen de forma directa, la qual cosa fa preveure que aquest sector es consolidarà com un nou filó d'ocupació amb l'aparició de tota una sèrie de noves professions que hi estan vinculades i que representen un impuls a l'especialització productiva del nostre país.

La llarga tradició esportiva del nostre país li ha donat un nivell competitiu i de prestigi internacional molt alt, cosa que ha portat a l'esport català a ser reconegut arreu. Molts dels nostres esportistes i clubs han aconseguit fer conèixer el nostre país més enllà de les nostres fronteres. És per això que cal l'impuls decidit des de les institucions cap al reconeixement de les seleccions nacionals per tal que els esportistes de casa nostra puguin competir a escala internacional representant el nostre país, fomentant els ideals de pertinença i cohesió que l'esport d'elit potencia.

Des d'Esquerra entenem prioritària aquesta funció, i l'hem impulsat de forma decidida dins de les institucions, donant tot el suport possible a totes aquelles federacions que vulguin aconseguir la creació de la selecció catalana per tal de competir en àmbit internacional i presentant iniciatives al Congrés de Diputats.

Incidint amb els aspectes més socials de l'esport, cal emprendre mesures per fer arribar a la societat la importància de realitzar activitat física de forma continuada, ja que, segons tot els estudis, l'activitat física permet, dins les societats avançades, obtenir un estalvi considerable en l'àmbit de salut.

PROPOSTES

- 1 Reconeixement de les seleccions nacionals catalanes mitjançant la modificació de normatives que impedeixen que Catalunya pugui competir a nivell internacional.
- 2 Retorn de l'IVA a clubs i federacions per les inversions fetes en instal·lacions i reducció de l'IVA en la despesa de construcció d'equipaments esportius.
- 3 Impuls a la creació de Centres de Tecnificació d'Alt Rendiment, repartits per les comarques segons la pràctica esportiva més representativa que s'hi faci.
- 4 Bonificacions fiscals en el tram espanyol de l'IRPF per la despesa en esport i salut i en l'impost de societats per a les despeses de patrocini i mecenatge de l'esport.
- 5 Constituir un fons especial, com s'ha fet amb immigració i atenció a la dependència, per potenciar les polítiques d'inclusió social a través de l'esport escolar. Amb aquest fons ens ajudarien a acabar d'estendre el Pla Català d'Esport a l'Escola i començaríem una nova línia corresponent al Pla Català d'Esport a les Escoles d'Educació Especial.

EL CATALÀ: UNA LLENGUA, UNS DRETS

L'article 3 de la Constitució espanyola recull que les altres llengües espanyoles (a banda del castellà) seran també oficials en les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts (article 3.2), i que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció (article 3.3).

Malgrat aquesta declaració de principis, calculadament ambigua, la Constitució espanyola és l'única Constitució al món que consagra l'oficialitat d'unes llengües que mai no diu ni quines llengües són, ni quantes són. No n'esmenta cap pel seu nom excepte el castellà, l'única per la qual imposa obligatòriament el deure de conèixer-la, circumstància que ha servit de base per a la imposició posterior del castellà en tots els àmbits a través de tota mena de normes legals.

El català no té oficialitat preeminent en el seu territori, i a diferència de la oficialitat del castellà, que no qüestiona ningú, la del català és una oficialitat de segona, constantment qüestionada, i que no sempre garanteix l'exercici de drets lingüístics.

Només una situació legal de plurilingüisme igualitari a l'Estat espanyol, reconeixent a totes les llengües els mateixos drets i deures, podrà posar la llengua catalana en una situació d'igualtat respecte al castellà.

El català no és llengua oficial de l'Estat i aquest fet condiciona el seu reconeixement a Europa. L'única manera de tenir l'oficialitat plena a Europa és que l'Estat espanyol l'assumeixi com a cosa pròpia. Les llengües europees oficials de la Unió Europea ho són en tant que són oficials d'un estat membre.

Esquerra valorem que és molt important que l'Estat espanyol actuï davant de la UE per incloure el català al Programa LINGUA, pels fons que hi destina per millorar la qualitat de l'ensenyament i d'aprenentatge de les llengües (a hores d'ara, les oficials a la UE més el luxemburguès), promoure l'accés a oportunitats de formació lingüística permanent, augmentar la sensibilització ciutadana respecte de la riquesa multilingüe de la Unió i desenvolupar i difondre tècniques innovadores i bones pràctiques d'ensenyament de llengües.

El Tribunal Superior de Justícia del País Valencià va dictar el desembre de 2007 la seva tretzena sentència que equipara el valencià amb el català, sense comptar la del Tribunal Constitucional espanyol i la del Suprem, i que obliga la Generalitat Valenciana a acceptar la titulació de Filologia Catalana per acreditar el coneixement del valencià en les oposicions als cossos docents no universitaris, tal com havien sol·licitat la Universitat de València i la d'Alacant.

A més, la sentència dona validesa jurídica a l'ús tant del terme valencià com el de català per denominar la llengua, com han fet des del segle XIX les aportacions més autoritzades de la romanística. I el títol oficial del professorat que ha d'impartir les classes en les Escoles Oficials d'Idiomes és el de Llicenciatura en Filologia Catalana i no hi ha cap títol que tingui com a denominació legal el de Llicenciatura en Filologia Valenciana. Però els diputats del PSOE, aquesta legislatura no han seguit pas aquest criteri i han avalat amb el seu vot, per exemple, que l'Estatut valencià separi el valencià del català qualificant-lo de «idioma valenciano»; el Ministeri d'Educació va distribuir un projecte de Reial decret que incloïa un «idioma valenciano» entre els ensenyaments comuns que han de formar part dels currículums que estableixin per al nivell bàsic dels ensenyaments de règim especial les Administracions educatives. O versions en català i en valencià de webs i de documentació dels ministeris.

PROPOSTES

1 Reconeixement de la unitat de la llengua catalana per part de l'Estat, explícit i efectiu

Reconeixement oficial de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) com a acadèmia de la llengua en l'àmbit dels territoris de parla catalana.

- Fomentar l'ús de criteris exclusivament científics en els llibres de text que es comercialitzin a l'Estat espanyol.
 - Que l'Estat asseguri l'homologació definitiva de les titulacions de llengua catalana dels diversos territoris per a l'accés a la funció pública de l'Estat.
- 2 Oficialitat. Superar l'ambigüitat actual, perquè, de fet, la llengua catalana és oficial a Catalunya però no a l'Administració central de l'Estat ni als òrgans constitucionals. Cal aconseguir la plena oficialitat a l'Estat, i a partir d'aquí, a les institucions europees.
- Cal que l'Estat aporti els recursos materials, pressupostaris i humans destinats als ministeris i organismes que en depenen per fer efectiu el plurilingüisme igualitari a l'Estat, i que inclogui en els pressupostos —i respectant les competències exclusives que en el seu territori tenen els governs autònoms— partides específiques per finançar el procés de normalització lingüística i les entitats dedicades a promoure la llengua i la cultura catalanes.
 - Exigir el coneixement i l'ús de les diverses llengües oficials diferents del castellà també a les empreses públiques estatals.
 - Regular per decret el requisit de coneixement dels dos idiomes oficials en els diversos territoris de l'Estat en la formació lingüística del personal de l'Administració general de l'Estat.
 - Exigir el coneixement de les llengües oficials diferents del castellà en l'accés a totes les places de la funció pública en cada territori on aquestes siguin oficials.
 - Fer el seguiment de les normatives sectorials presents i futures que incloguin aspectes lingüístics per tal d'evitar que imposin l'ús exclusiu del castellà —així com quotes i sancions en relació només a aquest idioma.
 - Assegurar l'oficialitat, oral i escrita, de les quatre llengües al Congrés dels Diputats i al Senat. Amb les mesures tècniques i legals que garanteixin el seu ús.
 - Implicació efectiva de l'Estat en la projecció de la llengua i cultura catalanes: desenvolupar un Pla de pluralitat cultural i lingüístic a l'Estat que prioritzi els mitjans de comunicació estatals, els productes i la projecció i promoció internacionals per garantir la presència del català en les manifestacions culturals de projecció i representació exterior de l'Estat, de l'Institut Cervantes i de RTVE.
 - Aconseguir que el català tingui l'estatus de llengua oficial de la Unió Europea, i incorporar-lo en actuacions de difusió de l'Assemblea de les Regions d'Europa.
 - Incorporar plenament el català en els plans d'estudi i d'intercanvi de la Unió Europea. Aconseguir la inclusió del català en el programa Lingua. Ampliar la presència de la llengua catalana en els certificats de llengües i en les fires lingüístiques internacionals. Augmentar els recursos didàctics per a l'ensenyament del català per a estrangers i la infraestructura internacional per a l'aprenentatge del català.

3 Televisió en català

- Impulsar l'establiment de la reciprocitat en la recepció als diferents territoris, inclosa la Catalunya Nord, de totes les televisions públiques dels territoris catalanoparlants.
- Establiment d'una quota de programació en català a les televisions amb llicència per emetre a tot l'Estat, que s'emeti en règim de desconexió a tots els territoris de parla catalana.

ESQUERRA: IMPULSORA I GARANT DE DRETS PER A PERSONES GAIS, LESBIANES, BISEXUALS I TRANSSEXUALS

L'objectiu de les polítiques per a la llibertat sexual és garantir els drets individuals que han de formar part indissoluble de la llibertat col·lectiva i alhora que ningú no pugui ser discriminat per aquest motiu. En el cas de les persones que integren el col·lectiu LGBT, l'objectiu d'Esquerra ha estat i és fomentar actituds socials positives, igualar-los legislativament en drets i deures als de les persones heterosexuales.

D'altra banda, defensem les lleis que regulen les famílies perquè no han de ser discriminatòries i han de reconèixer els mateixos drets per a qualsevol unió, sigui per a les persones de diferent sexe o del mateix, d'acord amb la Resolució sobre la Igualtat de Drets dels Homosexuals i de les Lesbianes en la Comunitat Europea, de 1994 que pretenia, com a mínim, i entre altres qüestions, garantir els plens drets i beneficis del matrimoni, així com posar fi a tota restricció dels drets de les lesbianes i dels homosexuals a ser pares i adoptar i educar fills i filles.

És de justícia mirar enrere amb satisfacció per tots els passos fets: uns de petits, d'altres d'importants, però tots necessaris per arribar on som ara i, el que és més important, per veure clarament la feina pendent d'ara en endavant. Esquerra és una eina útil per a la ciutadania, en benefici propi i col·lectiu. Així ha estat també en l'àmbit LGBT, quan unes idees justes troben una eina sòlida i perseverant, aquestes idees prosperen i es fan realitat.

El paper d'Esquerra en la tasca legislativa que s'ha dut a terme al Congrés espanyol ha estat proactiu i clar. El 2004 vam presentar al Congrés una proposició de Llei de modificació parcial del Codi Civil per fer possible el matrimoni entre persones del mateix sexe. Es va aconseguir amb l'aprovació de la Llei dels matrimonis homosexuals (*Llei 13/2005, per la que es modifica el Codi Civil en matèria de dret a contraure matrimoni*), l'anomenada Llei d'identitat sexual (*Llei 3/2007, reguladora de la rectificació registral de la menció relativa al sexe de les persones*), o les iniciatives presentades sobre el VIH/sida o les famílies.

Cal continuar avançant prenent mesures per a la integració laboral i social de les persones transsexuals i fer una gran tasca pedagògica en la societat, adoptant mesures contundents contra l'exclusió, impulsant la consolidació de la feina feta i les organitzacions que presten assistència psicològica, impulsant la investigació científica interdisciplinària sobre transsexualitat i reconeixent en tot l'Estat espanyol la plena cobertura sanitària de tots els tractaments.

Continuem treballant plegats per una nació d'homes i dones lliures i iguals, per una nació justa, per una societat moderna i respectuosa, però alhora exigent i gelosa dels seus drets i dels seus avenços, aconseguint que ningú no es pugui sentir discriminat per la seva situació social, el seu origen o la seva orientació sexual.

PROPOSTES

1 Desenvolupar polítiques per a la igualtat d'oportunitats i de drets de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals (LGTB) en els àmbits competencials de l'Estat. Impuls del conjunt de polítiques antidiscriminatòries amb expressa defensa del dret a la diferència i a l'orientació sexual de les persones, incloent-hi la persecució de qualsevol pràctica de caire homofòbic, en especial:

- Elaboració d'una Llei estatal per lluitar contra l'homofòbia.
- Proposar una figura en el Defensor del Pueblo en polítiques LGTB.
- Formar el personal de l'Administració general de l'Estat, especialment el personal que està en contacte amb la ciutadania, sobre els col·lectius LGTB i els seus drets civils.
- Creació d'una Comissió d'estudi de la situació en l'àmbit laboral i educatiu de gais i lesbianes, encarregada d'elaborar un dictamen amb caràcter vinculant per a l'executiu, tot seguint les recomanacions del Tractat de Lisboa. Promoure campanyes antidiscriminatòries, juntament amb els sindicats i gremis d'empresaris, dins d'àmbit laboral, especialment en tallers i fàbriques.
- Establir un programa de Suport a la normalització dels drets LGTB en la vida quotidiana de la ciutadania amb especial atenció a adolescents i joves. Vetllar perquè en tots els materials didàctics adreçats a infants i adolescents no es produeixi cap tipus de discriminació per raó d'orientació sexual.

- Aplicar un codi deontològic LGTB als mitjans de comunicació públics i d'acord amb la missió de servei públic que té encomanada RTVE, incloure en la programació dels mitjans que en depenen, espais dedicats a gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals. Vetllar per tal que els continguts siguin tractats amb correcció i la diversitat sexual sigui presentada amb respecte per tots els mitjans de comunicació i difusió.
- Promoure l'acceptació de la legalitat vigent per part de totes les congregacions religioses, així com el seu respecte cap a la llibertat sexual de les persones. Aplicar la llei en aquelles que reiteradament duguin a terme declaracions homofòbiques.
- Sol·licitar, tant en l'àmbit estatal com en l'àmbit internacional (Parlament Europeu, ONU...), el màxim reconeixement per al 28 de Juny com a Dia Internacional de gais, lesbianes i transsexuals. Reforçar, així mateix, el màxim reconeixement pel 17 de maig, Dia Internacional de lluita contra l'homofòbia.
- Pressió internacional sobre els països que vulnerin la dignitat de les persones, els drets humans o del col·lectiu LGTB. Augmentar els ponts de cooperació internacional per tal d'avançar en la lluita contra l'homofòbia i la discriminació sexual a nivell mundial. Millorar i incrementar les ajudes econòmiques a les associacions vinculades a la lluita contra la discriminació i a favor del respecte i la tolerància envers la diversitat sexual. Establir un programa de suport als refugiats LGTB procedents de països on es practiqui la violència o la discriminació institucional contra aquest col·lectiu.

- 2 Organitzar campanyes de foment de l'associacionisme LGTB.** Enfortir la participació de les associacions LGTB amb la creació d'un òrgan consultiu i permanent obert a totes les associacions LGTB de l'Estat per tal de garantir la seva aportació a la definició i seguiment de les polítiques que els afecten.
- 3 Impulsar una comissió parlamentària d'estudi de les mesures a adoptar per a l'impuls de la prevenció, informació, assistència, tractament i igualtat plena de drets de les persones amb VIH/SIDA.** Accés real al trasplantament d'òrgans per a les persones portadores del VIH i aprofundir en la política de fàrmacs genèrics. Promoure campanyes enfocades a una sexualitat plena i responsable i de solidaritat, educació i prevenció per lluitar contra les MTS i la SIDA durant tot l'any.
- 4 Assumpció pel Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut, mentre no es transfereixin els fons a les comunitats autònomes, de les despeses de la demanda sanitària que comporta el canvi de gènere.** Elaborar una llei consensuada amb les organitzacions socials de mesures integrals per a la integració laboral i social de les persones transsexuals que inclogui mesures d'acció positiva. Promoure internacionalment la retirada de la transsexualitat com a malaltia mental davant l'OMS.
- 5 Obertura del Registre Civil en favor de totes les legislacions autonòmiques sobre parelles de fet,** i compliment del deure de lleialtat institucional respecte de les seves competències. Promulgar una Llei de parelles de fet d'aplicació en les comunitats autònomes que no tenen competència en dret civil (149.1.8 CE).
- 6 Anul·lació de tots els judicis sumaríssims per orientació sexual** i restaurar el greuge ocasionat a les víctimes de la Llei de perillositat social amb indemnitzacions econòmiques. Reformar la Llei de memòria històrica per incloure-hi totes les víctimes.

LAÏCITAT, EL RESPECTE DELS DRETS DE LLIBERTAT RELIGIOSA

El nostre model passa per impulsar el respecte dels drets de llibertat religiosa, la convivència i el diàleg interreligiós des de la laïcitat, entesa com a separació entre les dues realitats: el Govern com a tal no s'identifica amb cap creença religiosa (ni amb l'ateisme ni amb l'agnosticisme) ni entra a l'interior de les institucions religioses, i cap creença religiosa (ni l'ateisme ni l'agnosticisme) no s'ha d'estendre a través de les institucions.

L'Estat no pot establir cap tipus d'acció positiva en la legislació ni permetre activitats o difusió de signe religiós des de l'esfera pública. Ho ha de deixar en mans de les diverses organitzacions religioses, cooperant-hi en l'àmbit de la seva activitat sempre que no comprometi la laïcitat de l'Estat.

La separació entre Govern i confessions religioses permet un espai on caben totes les creences i totes les opcions de pensament i de consciència. El nostre model s'ha distingit de la laïcitat francesa, que prohibeix els símbols religiosos en l'espai públic, i també de l'aconfessionalitat espanyola, que privilegia una Església determinada, la catòlica. La nostra laïcitat és, doncs, sinònim de respecte a la pluralitat.

El model d'Esquerra de relació institucional amb les entitats religioses, en el marc d'allò esmentat anteriorment, es basa en el reconeixement institucional de totes les opcions religioses i de pensament i en el diàleg amb institucions religioses i d'altres opcions (incloent-hi l'Estat del Vaticà), amb totes les confessions religioses i amb altres opcions de pensament. I també en mantenir contacte amb totes les institucions religioses que ho vulguin.

PROPOSTES

- Fer les modificacions legals oportunes per eliminar de l'ordenament jurídic qualsevol tipus d'acció o de discriminació positives per motius religiosos o qualsevol reconeixement de la promoció per part de les institucions i serveis públics de qualsevol confessió o acció religiosa per qualsevol mitjà. Crear una Comissió parlamentària per estudiar aquestes mesures, establir mecanismes que n'assegurin el compliment i, si s'escau, proposar noves mesures per donar compliment a l'aconfessionalitat de l'Estat.
- Demanar al Govern de l'Estat que revisi els Acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, del 1979, que obliguen a oferir religió catòlica; i, si fos necessari, demanar també a l'Estat que revisi els acords subscrits l'any 1992 amb federacions d'entitats representatives, respectivament, de les confessions evangèlica, islàmica i jueva.
- Impulsar la reforma de la legislació per tal que els nostres governs formin part dels òrgans d'àmbit estatal que tinguin atribuïdes funcions en matèria d'entitats religioses, i en especial en el Consejo Asesor de Libertad Religiosa.
- Impulsar la reforma de la legislació que ha de determinar la participació territorial en la gestió del Registre d'Entitats Religioses en relació amb les entitats que aconsegueixen la seva activitat en cadascun dels territoris, per tal de permetre el màxim poder de decisió als nostres governs, tot proposant d'entrada la descentralització del Registre i la seva gestió exclusiva per part dels governs autònoms, que haurien de comunicar a l'Estat les inscripcions efectuades.
- Exigir que l'Estat aporti els recursos econòmics necessaris per tal de poder executar, en l'àmbit de les nostres competències estatutàries, els acords signats entre l'Estat i les confessions (article 161, c, en el cas de l'Estatut de Catalunya).

SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ PER A TOTHOM

La construcció de la identitat personal es desenvolupa a partir dels avenços, fites, enginys, dinàmiques de comunicació i accés a la informació que s'han assolit els darrers anys.

Els darrers estudis conclouen que l'accés als avenços de la societat de la informació, esdevenen fonamentals per la millor construcció de la identitat personal i col·lectiva, alhora que fomenten la cohesió social dels territoris. En contra del que s'havia apuntat als seus inicis, doncs, la societat de la informació, l'accés a Internet i l'ús d'ordinadors, no esdevé un element descohesionador.

Per aquesta raó, un accés lliure, ampli i de qualitat a tots els factors que conformen la societat de la informació esdevé clau. Les barreres de diferents tipus que hi interfereixen (de gènere, territorials, econòmiques, etc), i que han donat llum a l'anomenada fractura digital, han de ser remogudes per mitjà de polítiques públiques que, en benefici de l'accés de l'individu a la societat de la informació, no només posin eines al seu abast, sinó que en fomentin activament l'ús.

Quan es parla de cohesió social, doncs, cal tenir present que cada cop és més rellevant l'avenç de la societat de la informació, i que cada cop és més determinant en les interaccions socials el no ús de les TIC. L'impuls de mesures que afavoreixin l'alfabetització i cohesió digital de la ciutadania, seran, en gran mesura, factors de millora de la qualitat de vida de les persones, i subsidiàriament, de la cohesió de la ciutadania. L'any 2006, a Catalunya, només un 54,7% de la població reconeixia utilitzar l'ordinador de forma habitual, i tant sols un 49,5% reconeixia utilitzar Internet habitualment. Aquestes dades evidencien que un gruix molt important de la població corre el perill de quedar en situació de desigualtat en relació a la resta. L'alfabetització digital ha de ser una aposta decidida dels poders públics, des d'una perspectiva d'acció organitzada, infraestructural i metodològica, que persegueixi l'objectiu d'incorporar persones, sigui quin sigui el seu punt de partida i condició social o cultural, als corrents de coneixement i activitat desenvolupats a l'entorn de les TIC. Aquesta alfabetització s'ha de produir a partir de la formació, del facilitar punts d'accés per universalitzar l'accés i ús a tots els ciutadans,.

Procurar que l'alfabetització es produeixi amb respecte a les llengües ha de ser una de les prioritats dels poders públics, que han de promoure i facilitar el gaudi del dret de tots els ciutadans a conèixer amb l'avenç en la societat de la informació en la seva llengua. L'administració ha de promoure l'accés electrònic, de qualitat i plural, a tots els seus serveis, respectant les llengües cooficials, i en paràmetres d'universalitat, en atenció a les persones amb especials dificultats.

Tot i el gran avenç en l'ús de les TIC als sectors productius els darrers anys, cal seguir amb el seu impuls i promoció. Si bé s'ha generalitzat l'ús de les TIC a les empreses, cal un impuls per la innovació tecnològica a les empreses, amb mesures destinades a afavorir-ho.

L'encara incipient regulació en matèria de societat d'informació, la seva més que recent implantació generalitzada a la societat, determinats àmbits competencials no resolts en tot el seu abast, fan que en aquest àmbit calgui una aposta decidida pel traspàs i clarificació de les competències autonòmiques.

Per tal que esdevinguem capdavanters en matèria de societat de la informació, proposem mesures de caire general, però fonamentalment es proposa un traspàs de competències plenes en diferents matèries.

PROPOSTES

1 Impulsar mesures que afavoreixin l'alfabetització i la cohesió digitals de la ciutadania en tant que factor de millora de la qualitat de vida

- L'Estat hauria de reconèixer que l'accés a les telecomunicacions és un dret universal, fet que facilitaria obtenir compromisos per part dels operadors d'aquests mercats.

- Obtenir de l'Estat les competències i els recursos que ens permetin gestionar la millora en l'accessibilitat dels diferents col·lectius per aconseguir la reducció de les possibles fractures digitals que es produeixen des del punt de vista de gènere, d'edat, social, lingüístic o de qualsevol altre tipus, mitjançant la potenciació dels telecentres i els punts d'accés públics a Internet. Si cal, donar valor a les xarxes privades d'accés a Internet (locutoris, e-cafès, etc.) per aconseguir aquesta finalitat pública.
- Incentivar la recerca i el desenvolupament d'eines que facin el programari accessible per a tothom.
- Vetllar per tal que tots els béns i productes electrònics de propietat estatal a disposició del públic (punts d'informació, pantalles informatives, punts d'accés públic a Internet, etc.) duguin incorporades solucions d'accessibilitat per a persones amb discapacitats.

2 Promoure una administració electrònica de qualitat i plural

- L'Estat ha de participar en el finançament per consolidar l'administració electrònica el 2010 en totes les administracions catalanes.
- Modificar els llocs web dels ministeris per tal que tots els tràmits que es poden fer presencialment també es puguin fer virtualment, i també en català. Potenciar la interactivitat amb les persones amb responsabilitats polítiques (ministres i alts càrrecs) mitjançant l'ús de les noves tecnologies (blocs, fòrums, xats).
- Fomentar la participació de la ciutadania en els processos legislatius i facilitar eines perquè des dels webs de l'Administració General de l'Estat es pugui avaluar continuadament el funcionament dels serveis públics. Garantir que durant tot el procés de participació hi hagi retorn de la informació a les persones participants.

3 Demanar la transferència de recursos, necessària per potenciar l'ús de les TIC en les empreses

(indústria, pimes, micropimes) de manera que la seva incorporació al cycle productiu, a la reenginyeria dels processos i, en especial, al disseny de nous productes, faci augmentar la competitivitat de les empreses i n'eviti la deslocalització o n'afavoreixi la internacionalització.

4 Funcions reguladores i millora de les infraestructures de telecomunicacions

- Transferència de les funcions de la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones (CMT) com a ens regulador del mercat; de la Dirección General de Telecomunicaciones, com a ens planificador i d'inspecció; i, finalment, de la molt recentment creada «Agencia Estatal de Radiocomunicaciones», que teòricament ha d'ordenar l'espectre radioelèctric. Cal assolir importants competències en la inspecció en telecomunicacions que inclogui la gestió de les taxes per reserva de domini públic radioelèctric i el control i la inspecció de les emissions radioelèctriques (inclosos els radioaficionats).
- Transferència de les competències que permetin la gestió i l'ordenació de les infraestructures de telecomunicacions a, entre les quals:
 - Controlar les llicències de televisió en els diferents formats a Catalunya per crear un espai audiovisual català i donar suport de forma efectiva a la cultura catalana i a la indústria audiovisual catalana. En relació al sistema TDT i en concret per a l'espai que ocupen les TV locals, garantir el manteniment de la TV de proximitat a la realitat del territori i a la ciutadania. [V. La cultura i els mitjans de comunicació, plurals i descentralitzats]
 - Crear infraestructures comunes de telecomunicacions públiques que tinguin en compte la compartició efectiva de les infraestructures i les diferents opcions tecnològiques per a qualsevol servei de comunicacions electròniques, tant per a mitjans amb fil com via ràdio.
 - Concessió de la gestió de les xarxes de Telecomunicacions que van associades a les infraestructures de l'Estat.

- Inclusió en els Pressupostos Generals de l'Estat per als propers set anys del finançament d'infraestructures de telecomunicacions com a part del compromís d'inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya (Disposició Addicional 3a de l'Estatut de Catalunya) i traspàs dels recursos necessaris per tal que el Gestor d'Infraestructures de Telecomunicacions de Catalunya pugui desplegar les infraestructures necessàries que equilibrin la disponibilitat de serveis de telecomunicacions.

FOMENT DE LA PAU I COOPERACIÓ COMPROMESOS, POLÍTICA EXTERIOR DESCENTRALITZADA

DEFENSA I POLÍTICA ARMAMENTÍSTICA: PER UNA NOVA CULTURA DE PAU

El Pressupost de Defensa s'ha doblat en la darrera dècada. El creixement en els Pressupostos Generals de l'Estat durant el govern del PSOE ha estat del 30%, que significa en termes absoluts i relatius que en 4 anys de PSOE s'ha augmentat tant com en 8 anys del PP. D'altra banda, el govern espanyol ha consolidat la tàctica d'ampliar el pressupost anual mitjançant crèdits a costa del Fons de Contingència. A través d'aquesta via ha incrementat el pressupost de defensa de l'any 2007 en un 40% respecte a la quantitat originàriament pressupostada. En aquest sentit, Esquerra reclama la reducció del Pressupost de Defensa i denuncia la utilització perversa dels Fons de Contingència.

Així mateix, Esquerra qüestiona les campanyes enganyoses del Ministeri de Defensa, que costen més de 40.000 euros diaris, i les ingerències de l'Exèrcit espanyol en l'àmbit de l'ajut humanitari i la cooperació internacional.

Una altra de les línies d'actuació d'Esquerra és la reducció armamentística, d'una banda dels grans *megaprojectes* de l'Exèrcit espanyol com carros de combat Leopard o Helicòpters d'Atac, i de l'altra, de producció o col·laboració armamentística com per exemple les bombes raïm o l'urani empobrit.

Finalment, Esquerra defensa el retorn als municipis dels terrenys i infraestructures del Ministeri de Defensa en desús o infrautilitzades.

PROPOSTES

- Retirar els símbols de la dictadura franquista dels edificis públics de l'Estat (administracions públiques).
- Alienar o cedir els municipis de tots aquells terrenys del Ministeri de Defensa infrautilitzats o en desús, com les casernes del Bruc, de Sant Boi de Llobregat o de Pollença.
- Eliminar el Dia commemoratiu de les forces armades i reduir de forma progressiva les despeses militars, en especial la pressupostada en I+D, del potencial humà i dels efectius materials, d'acord amb un model de defensa no ofensiu.
- Mentre no desapareix la despesa militar, destinar-ne un 15% del pressupost a la recerca i foment de la pau. I una progressiva reducció de la militarització de la recerca científica i transferència d'aquests recursos cap a la recerca civil, social, educativa i sanitària.
- Crear una Subcomissió Parlamentària sobre les necessitats i finalitats de l'Exèrcit espanyol.
- Rebutjar les campanyes publicitàries enganyoses del Ministeri de Defensa. Impedir que l'exèrcit espanyol participi de cap més guerra i/o conflicte armat com a forma de resolució de conflictes per aconseguir arribar a una política de defensa no ofensiva.
- Complir exhaustivament la Llei de control de comerç de material de defensa i de doble ús i subscriure tots els compromisos internacionals destinats al control i reducció d'armament i a favor d'una cultura de pau; compliment exhaustiu d'aquells a què s'ha compromès l'Estat espanyol i atenent a la resolució 61/89 de les NNUU, ser part activa en el procés d'elaboració d'un tractat mundial per a regular el comerç d'armes.

- Crear una comissió de control parlamentari d'investigació sobre la venda il·legal d'armes a tercers països i la presència de productes procedents de l'Estat espanyol en el circuit triangular del comerç d'armament i crear un registre estatal de producció d'armament i de control de l'exportació per tal de conèixer el tipus de productes militars i les quantitats fabricades a l'Estat espanyol, així com també les transferències a altres estats materials, tecnologies i serveis d'ús militar. Establir un Pla d'Estudi per la Reconversió de la Indústria Armamentística de l'Estat espanyol cap a una indústria de caire civil.
- Impulsar l'elaboració i l'execució d'una estratègia interministerial per posar a la pràctica el Principi de la Responsabilitat de Protecció dels civils víctimes d'un conflicte armat. Incrementar els fons i els recursos humans destinats a les missions internacionals de les NNUU de protecció dels civils.
- Reclamar a totes les instàncies internacionals oportunes la moratòria d'ús d'armament amb urani empobrit, estudiar les conseqüències del seu ús a tots els conflictes en què han participat les Forces Armades espanyoles i no donar suport a cap operació militar de les institucions internacionals de les quals n'és membre l'Estat espanyol en què s'utilitzi.
- Destinar partides pressupostàries per reduir, eliminar i/o compensar els efectes negatius d'armament espanyol a les poblacions afectades (com per desminar i atendre les víctimes de mines espanyoles).
- Comprometre's internacionalment amb la prohibició de la producció, emmagatzematge, venda i/o ús de bombes de dispersió (per ex. Bombes raïm), en coherència amb la signatura de la declaració d'Oslo.
- Donar suport a l'Objecció de Consciència Fiscal a les despeses i investigació militars. El contribuent té dret a decidir.

COOPERACIÓ INTERNACIONAL I SOLIDARITAT

Segons el Programa de Nacions Unides per al Desenvolupament, durant les últimes dècades hi ha hagut un augment de la riquesa en el món amb un repartiment profundament desigual i un immens nombre de persones continua sense participar d'aquest progrés. De la mateixa manera que les desigualtats entre els països més rics i els més pobres s'han incrementat, a l'interior dels països més empobrits les societats han esdevingut més desiguals. La pobresa massiva, les desigualtats profundament arrelades i la debilitat política fa que una gran part de la població mundial es continuï veient privada de la llibertat per prendre decisions reals.

Malgrat que l'Assemblea General de Nacions Unides va aprovar l'any 2000 una agenda per assolir vuit Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM), la major part dels governs signants no estan complint les seves promeses i, de seguir les actuals tendències, l'assoliment dels ODM es quedarà a mig camí. Avui, només sis països destinen més del 0,7% del seu PIB a l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD).

Pel que fa a l'Estat espanyol, durant la darrera legislatura el Govern ha fet un pas important en matèria de cooperació al desenvolupament, i ho ha fet tant en l'àmbit de la planificació com en l'àmbit de l'execució. Cal destacar l'aprovació del Pla Director de la Cooperació Espanyola 2005--2008 pel que fa a l'enfocament i als objectius previstos. També cal destacar l'important increment de recursos durant aquests darrers tres anys, que han situat l'AOD de l'Estat espanyol al 0,5% del PIB el 2008, i que bona part d'aquest increment ha repercutit en una ferma aposta pel sistema multilateral de Nacions Unides.

Tot i així, encara queden reptes importants per encarar. Reptes que passen per una major coherència de polítiques i per una millor qualitat de la cooperació executada. En aquest sentit, es manté una política de deute extern basada en un deute il·legítim; es continua comptabilitzant la condonació del deute com AOD, es continuen donant crèdits lligats a la compra de béns i serveis i s'ha incrementat la militarització de l'ajuda humanitària i d'emergència. Pel que fa a la necessària reforma del principal instrument executiu de la cooperació espanyola, l'AECI, ha arribat massa tard i encara ha de demostrar

la seva eficàcia. I pel que fa a la coordinació i a la complementarietat amb la resta d'actors públics de cooperació, encara es parteix de visions reduccionistes, centralistes i radials superades a escala internacional.

Pel que fa a l'actuació en matèria de construcció de pau, si bé es va iniciar la legislatura amb una decisió valenta de retirar les tropes d'Iraq, no hi ha hagut una modificació substancial en aquest àmbit en relació a anteriors governs. En aquest sentit, la despesa armamentística durant els darrers anys s'ha disparat, especialment pel que fa a I+D, i els avenços legislatius pel que fa al control del comerç d'armes han estat massa tímids. Avui l'Estat espanyol és el principal distribuïdor de municions a l'Àfrica subsahariana. Aquesta és una realitat incòmoda que no ha variat de manera significativa per molts gestos que es facin de cara a la galeria, com la proposta d'Aliança de Civilitzacions.

Estem compromesos amb la solidaritat internacional i la cooperació per al desenvolupament i per això hem de participar activament i decididament en la construcció d'un ordre internacional més just i solidari, la redistribució equitativa de la riquesa, el respecte dels drets humans i col·lectius, els valors democràtics i la cultura de la pau.

PROPOSTES

1 Una nova arquitectura internacional i una política de foment de la pau i de cooperació al desenvolupament compromeses

- Defensar un nou model de globalització que sigui ètic, equitatiu, inclusiu, sostenible i universal, mitjançant l'aplicació de polítiques públiques coherents al nord i al sud.
- Reformar el sistema d'institucions internacionals amb l'objectiu de construir un sistema de governabilitat democràtica mundial per mitjà de procediments representatius en què participin tots els actors de l'escena mundial.
- Enfocar la política exterior i de cooperació al desenvolupament de l'Estat espanyol a la millora de les capacitats dels països en conflicte per prevenir i gestionar les conductes violentes i afavorir la construcció d'una pau justa i duradora.
- Desenvolupar la Llei de Foment de la Pau aprovada durant la darrera legislatura. Creació d'un Consell assessor de Foment de la Pau amb representació de la societat civil, per tal d'impulsar i avaluar una política pública de foment de la pau.
- Implementar una política de cooperació al desenvolupament transformadora i multiplicadora dels esforços del sud, que tingui com a finalitat última la promoció del desenvolupament humà sostenibles, l'eradicació de la pobresa, el foment de la pau i la lluita contra les desigualtats.

2 Un model de coordinació i col·laboració basat en la complementarietat

- Els principis de coordinació i complementarietat han de ser la referència obligada de la cooperació espanyola i s'han d'aplicar en conformitat a la naturalesa descentralitzada de l'administració pública de l'Estat.
- Potenciar el valor afegit que tingui la cooperació catalana, ja sigui en l'àmbit autonòmic o en l'àmbit local. Facilitar l'acreditació internacional de la cooperació catalana en els països del sud i la seva participació en les cimeres i reunions internacionals.
- Cedir part de la gestió dels fons d'AOD a d'altres agents diferents a l'AECI, en especial a les operacions públiques descentralitzades.
- Posar en funcionament un nou instrument financer per la cooperació pública descentralitzada, consignat als pressupostos generals de l'Estat espanyol i regulat tenint en compte els nous reptes i compromisos de la política de cooperació i ajuda al desenvolupament.

3 Un creixement del finançament coherent amb els objectius internacionals

- Augment del compromís financer amb el desenvolupament amb la fita d'assolir el 0,7% del PIB a l'ajut oficial al desenvolupament (AOD) el 2012.

- Garantir l'aplicació de la Declaració de París mitjançant una millora dels mecanismes d'apropiació dels països del sud, d'alineació a les estratègies d'aquests països i d'harmonització amb la resta de donants.
- Augmentar la concentració de l'AOD al continent africà i en els països menys avançats.
- Destinar el 20% de l'AOD i de la despesa pública a serveis socials bàsics universals i a l'educació.
- Avaluar l'estat d'assoliment dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni per part de l'Estat espanyol.

4 Una coherència de polítiques en matèria d'exteriors, comerç i cooperació

- Fer transversals els objectius de la política de cooperació al desenvolupament tot impregnant-ne tots els àmbits del govern de l'Estat.
- Millorar la coherència entre les actuacions realitzades des de la Secretaria d'Estat de Cooperació Internacional i les polítiques efectuades des de qualsevol Ministeri, en especial pel que fa a la seva participació als organismes internacionals.
- Deixar de comptabilitzar com AOD l'ajuda lligada a interessos comercials, a la compra de béns i serveis de l'Estat i a les operacions de canvi, condonació i cancel·lació del deute extern.
- Condonar de manera immediata i completa el deute extern il·legítim i dels països més endeutats.
- Introduir criteris ètics, socials i ambientals en la compra pública de l'Estat i impulsar l'increment i la introducció de compra de productes de comerç just en tots els edificis i dependències dels departaments de l'Estat i tots els organismes i institucions que en depenguin.
- Una acció humanitària neutral, imparcial, independent, universal i desmilitaritzada
- Enfocar l'acció humanitària a la prevenció i pal·liació del sofriment de les víctimes de desastres naturals o humans, restablir i protegir els seus drets fonamentals i la seva dignitat humana i reduir la seva vulnerabilitat.
- Implementar els acords de la cimera d'Estocolm de 2003 sobre els principis i objectius de l'acció humanitària, el respecte del dret internacional humanitari, la legislació sobre refugiats i els drets humans.
- Millorar les capacitats de l'Estat espanyol en acció humanitària, en especial pel que fa a la preeminència del poder civil sobre el militar. Desmilitaritzar l'ajuda humanitària espanyola.
- Augmentar l'ajuda humanitària a les poblacions afectades per crisis de llarga durada, amb una atenció especial a la població desplaçada i refugiada saharauí.
- Acollir i donar estatut de refugiat als desertors de guerra, com una eina efectiva de suport als qui opten per la pau en una situació de violència oberta.

6 Un compromís amb l'educació i la sensibilització de la ciutadania

- Fomentar el coneixement i el compromís cívic amb el desenvolupament i la cultura de pau a través de l'educació i la sensibilització i promoure la implicació, la participació personal i l'acció informada de la ciutadania. Retirada del pla de militarització de l'ensenyament sobre cultura de defensa.
- Potenciar una nova cultura del comerç just i el consum responsable, tot vetllant per una bona informació de la traçabilitat dels béns de consum bàsics.

POLÍTICA EXTERIOR I UNIÓ EUROPEA

Les relacions internacionals han de dotar Catalunya de personalitat pròpia al món. Cal internacionalitzar Catalunya i projectar-ne la dimensió integradora, solidària, responsable, emprenedora i compromesa amb el govern mundial. L'establiment d'acords amb tercers estats, ens subestats i organitzacions internacionals ha de ser també la via per exportar la vocació internacional del nostre país i per assolir un major prestigi i reconeixement del fet nacional català.

Amb un dret internacional en el qual els estats continuen sent l'actor principal, aconseguir la plena sobirania de Catalunya és la millor manera de poder participar plenament en la governabilitat mundial. Mentre treballem per fer-ho possible, el nostre objectiu principal a les Corts espanyoles és que el Govern estatal incorpori i reconegui les relacions internacionals de les comunitats autònomes que ho vulguin.

D'altra banda, el projecte de construcció europea és un dels principals processos en aquest nou context mundial en què ens trobem immersos. La Unió Europea incideix en bona part en les polítiques que afecten el dia a dia de la ciutadania. No obstant això, encara predomina la concepció que les relacions amb la Unió Europea són política internacional, de manera que a casa nostra tradicionalment aquesta àrea ha quedat relegada a un segon terme sovint, en part, a causa de les dificultats per exercir el paper que ens correspon com a país en el procés de presa de decisions. No ens podem mantenir al marge de les decisions que es prenen des de Brussel·les i que afecten directament les nostres competències i la vida quotidiana dels ciutadans i les ciutadanes. Per això, la política europea ha de ser entesa com un element més de la nostra política. Només així es podrà fer efectiva la participació activa i compromesa de les institucions catalanes en les decisions d'àmbit europeu.

La consolidació de l'Europa dels estats planteja nombrosos problemes d'eficiència però també de legitimitat democràtica de tot el sistema comunitari. En estats descentralitzats com Espanya, això ha comportat una tendència a la recuperació de competències per part dels governs centrals. En aquest context, el projecte de l'Europa de les Regions s'ha demostrat inútil per vehicular la participació i el reconeixement d'una nació com Catalunya que no podrà participar plenament de les decisions de la Unió Europea fins que no esdevingui un Estat membre de ple dret.

Esquerra defensem que la política exterior espanyola ha d'obrir-se a les diverses realitats territorials. Ha de permetre les relacions bilaterals de les *comunitats autònomes* que ho desitgin amb altres països, governs i/o regions: volem una política exterior federal. Pel que fa a la Unió Europea, reclamem la nostra presència dins dels seus organismes i institucions com a nou marc social, polític, cultural i econòmic que afecta directament la vida quotidiana de tots els catalans i catalanes. I en tercer lloc, per la nostra tradició com a defensors de la cultura de pau, treballarem perquè les relacions internacionals de l'Estat espanyol es basin en aquest principi.

PROPOSTES

1 Una política exterior realment descentralitzada

- Nova concepció de la política exterior de l'Estat perquè incorpori i reconegui les relacions internacionals de les comunitats autònomes. Es reconeixerà la dimensió exterior de les competències dels governs autònoms i la capacitat de les comunitats històriques de mantenir les seves pròpies relacions internacionals. S'establiran mecanismes bilaterals i multilaterals de col·laboració entre el Govern central i les comunitats autònomes per tal de definir conjuntament la política exterior de l'Estat.
- L'Estat donarà suport a la representació directa de Catalunya als organismes internacionals (UNESCO, Organització Mundial del Turisme, etc.) i a la seva representació exterior.
- Participació directa en els processos de presa de decisions comunitaris. Espanya és un dels Estats compostos de la Unió Europea que ha desplegat de forma més restrictiva la participació dels seus ens subestats en els processos de presa de decisions. Cal aprofundir en els mecanismes de participació directa, especialment al Consell de Ministres, permetent que els representants autonòmics actuïn com a caps de la delegació espanyola i generalitzant la presència de representants autonòmics en totes les formacions del Consell.
- Implicació vinculant en el control del principi de subsidiarietat. Els governs autònoms tindran un paper vinculant en els sistemes de control del principi de subsidiarietat i podran accedir directament al Tribunal de Justícia de la Unió Europea per defensar els seus drets, les seves competències i els seus interessos.

2 Unió Europea

- La Unió Europea com a unió política, amb forta presència internacional, cohesionada socialment i diversa culturalment. Vistes les línies mestres del nou Tractat de la Unió Europea, caldrà treballar per impulsar el procés d'integració europea amb uns instruments insuficients, però més eficaços, amb l'objectiu de fer d'Europa una veritable entitat política amb pes internacional que aprofundeixi en els instruments de cohesió social i que faci de la diversitat cultural un dels seus principals valors.
- La Unió Europea ha d'avançar cap a una federació d'Estats on es reconegui la possibilitat d'ampliacions internes de manera que Catalunya pugui esdevenir un Estat membre.
- Suport als països en vies d'accés a la Unió Europea, en especial, Turquia.
- Potenciar la política euromediterrània i la capitalitat de Barcelona en el procés euromediterrani.
- La llengua catalana, oficial a Europa.

3 Relacions Internacionals

- Resolució pacífica, democràtica i tutelada per la comunitat internacional dels conflictes territorials i nacionals.

esquerra.cat/eleccions2008